

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA CARMACK

ilk defa

ROMAN

Derin bir nefes aldım.

Müthişsin. Yeterince inanmadığım için bir kez daha düşündüm.

Müthiş. Müthişsin. Eğer annem düşüncelerimi duysaydı bana alçakgönüllü olmam gerektiğini söylerdi ama henüz alçakgönüllülükle bir yere varamamıştım.

Bliss Edwards, lanet olası bir avsın.

O zaman nasıl oldu da yirmi iki yaşında ve çevremdeki hiç seks yapmamış tek kişi haline dönüştüm? *Saved by the Bell* ile *Gossip Girl* arasında bir yerlerde bir genç kızın üniversiteden hâlâ bekâret sertifikasına sahip olarak mezun olması duyulmuş şey değildi. Şimdi ise odamda durmuş, bunu arkadaşım Kelsey'ye itiraf etme cesaretini bulduğum için pişmanlık duyuyorum. Sanki az önce evaze eteğimin altında gizlediğim bir kuyruğum olduğunu söylemişim gibi bir tepki gösterdi bana. Ve bunun berbat bir şey olduğunu ağzını açmadan anlamış oldum.

“*Ciddi olamazsın! İsa yüzünden mi? Yani kendini ona falan mı saklıyorsun?*” Kelsey, cinsellik konusunda rahattı. Barbie bebeklere benzeyen bir vücuda ve bir delikanlının seksten başka bir şey düşünmeyen beynine sahipti.

“Hayır, Kelsey,” dedim. “Kendimi iki bin yılı aşkın bir süre önce ölmüş birine saklamam biraz imkânsız değil mi?”

Kelsey hızla gömleğini çıkarıp yere fırlattı. Yüzümde nasıl bir ifade belirdiyse bana bakıp kahkaha attı.

“Sakin ol, İffetli Prenses, sadece gömlek değiştiriyorum.” Benim dolabıma doğru bir adım atarak giysilerime göz atmaya başladı.

“Neden?”

“Çünkü Bliss, bu gece sevişmen için dışarı çıkıyoruz.” “Sevişmek” sözcüğünü söylerken dilini kıvrırarak oynatması bana yetişkinler için ateşli saatler vaat eden telefon hatlarının gece geç saatlerde yayınlanan reklamlarını anımsattı.

“İsa aşkına, Kelsey.”

Bana dar gelen bluzlarımdan birini çekip çıkardı. Onun kıvrımlı bedeninde kesinlikle rezalet duracaktı.

“Ne? Bana bu durumun onunla ilgisi olmadığını söylemiştin.”

İçimde yükselen avucumu alnıma hızla çarpma isteğine karşı direndim.

“Değil, sanmıyorum... Yani, tamam, bazen kiliseye gidiyorum. Ama, şey... ne bileyim yani. Benim hiç o kadar ilgim olmadı.”

Kelsey başından geçirmek üzere olduğu yeni bir bluzu denerken duraksadı.

“Hiç ilgim olmadı derken? Erkeklere mi? Lezbiyen misin?”

Bir keresinde üniversiteden parmağıma bir nişan yüzüğü takmadan mezun olmak üzere olmama bir anlam veremeyen annemin babama aynı soruyu sorduğuna kulak misafiri olmuştum.

“Hayır, Kelsey, lezbiyen değilim. O yüzden bluzunu giymeye devam et. Bana seks kılıcını çekmene gerek yok.”

“Lezbiyen değilsen ve konunun İsa ile bir ilgisi de yoksa, o zaman sorun yalnızca doğru adamı bulmakla ilgili olmalı. Ya da... doğru seks kılıcını mı demeliyim?”

Gözlerimi devirdim. “Vay be! Bu kadar mı? Doğru adamı bulmak? Neden kimse bana bunu daha önce söylemedi?”

Sarı saçlarını tepede atkuyruğu yaparak topladı. Böylelikle sanki göğüslerine daha fazla dikkat çekmişti. “Evlenmek için doğru adamdan bahsetmiyorum, canım. Damarlarındaki kanın akışını hızlandıracak doğru adamdan bahsediyorum. Analitik, yargılayıcı, hiperaktif beynini kapatıp onun yerine bedenle düşünmeni sağlayacak birinden.”

“Bedenler düşünemez.”

“Gördün mü işte!” dedi. “Analitik. Yargılayıcı.”

“Tamam! Tamam. Hangi bara gidiyoruz bu gece?”

“Elbette Stumble Inn.”

Sızlandım. “Çok klas.”

“Ne?” Kelsey bana asıl sorunun yanıtını gözden kaçırıyormuşum gibi baktı. “Güzel bir bar. Daha da önemlisi, erkeklerin sevdiği bir bar. Biz de erkeklerden *hoşlandığımızı* göre *bizim* de sevdiğimiz bir bar.”

Daha kötüsü olabilirdi. Beni bir gece kulübüne de götürüyor olabilirdi.

“Peki. Hadi gidelim.” Ayağa kalkarak yatak odamı loft dairemin geri kalanından ayıran perdeye doğru ilerledim.

“Yok artık! YUH!” Beni dirseğimden kavrayarak o kadar sertçe çekti ki arkamdaki yatağa devrildim. “Bu şekilde dışarı çıkamazsın.”

Üzerimdekilere baktım; çiçekli bir evaze etek ve fazla dekolte olmayan sade, kolsuz bir üst. Sevimli görünüyordum. Bu kılıkta birini bulabilirdim... sanırım.

“Giysilerimle ilgili bir sorun olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Gözlerini devirerek bana baktı ve kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim. Küçük bir çocuk gibi hissetmekten nefret ediyordum ama ne zaman seks konusunda konuşulsa genellikle öyle hissederdim.

“Tatlım, şu an birinin sevimli küçük kız kardeşi gibi görünüyorsun. Hiçbir erkek küçük kız kardeşini becermek istemez. İstiyorsa da sen onun yanında olmak istemezsin,” dedi Kelsey.

Evet, kesinlikle küçük bir çocuk gibi hissediyordum. “Anladım.”

“Hım... fazla çalışan beynini biraz olsun kapatma çalışmaları yapıyor gibisin. Aferin! Şimdi olduğun yerde kal ve benim mucizeler yaratmama izin ver.”

Mucize derken, işkenceyi kastetmişti.

Bir fahişe gibi hissetmeme neden olan üç bluz, daha çok tayta benzeyen daracık pantolonlar ve en ufak bir esintide pisiciğimi tüm dünyaya göstermekle beni tehdit eden kısacık bir eteği veto ettikten sonra dar, düşük belli bir kapri kot ve soluk beyaz tenimle tezat yaratarak göze çarpan siyah dantelli bir bluz üzerinde anlaştık.

“Bacakların tıraşlı mı?”

Onaylar gibi başımı salladım.

“Başka... yerlerin... tıraşlı mı?”

“Olabilecekleri en iyi hallerindeler, evet, devam edelim.”

Bu noktada sohbete bir sınır koymuştum.

Kelsey sırttı ama benimle tartışmaya girmede. “İyi. Tamam. Prezervatifler?”

“Çantamda.”

“Beynin?”

“Kapatıldı. Ya da şey... kısıldı, her neyse.”

“Harika. Sanırım hazırız.”

Hazır değildim. Hem de hiç.

Şu ana kadar seks yapmamış olmamın bir nedeni vardı ve artık bunu biliyordum. Ben bir kontrol manyağıydım. Hayatım boyunca okulda hep bu denli başarılı olmamın nedeni de buydu. Bu özelliğim beni muhteşem bir rejisör de yaptı; hiç kimse tiyatro provalarını benim gibi yönetemezdi. Ve rolümü oynamak için cesaretimi topladığımda mutlaka sınıftaki diğer oyuncularından daha çok hazırlanmış olurdum. Ama seks... kontrolün tam tersi demekti. Duygular vardı işin içinde... ve çekim ve olaya dahil olmak *zorunda* olan o diğer sinir bozucu insan. Eğlence anlayışıma hiç uymuyordu.

“Çok fazla düşünüyorsun,” dedi Kelsey.

“Yeterince düşünmemekten iyidir.”

“Bu gece öyle olmamalı,” dedi.

Arabaya biner binmez Kelsey’nin iPod’unun sesini açtım. Böylece sakın kafayla düşünebilirdim.

Bunu yapabilirdim. Bu yalnızca çözülmesi gereken bir problem, yapılacaklar listesinde üstü çizilmesi gereken bir maddeydi.

Bu kadar basitti.

Basit.

Basit tut.

Birkaç dakika sonra arabayı barın önüne park ettik ve önümde uzanan gece basit olmak dışında her şeye benziyordu. İç çamaşırlarım sıkıyordu, bluzum fazla dekolte gibiydi ve aklım bulanıktı. Kusmak istiyordum.

Bakire olmak istemiyordum. O an sadece bu kadarını biliyordum. Seks hakkında hiçbir şey bilmeyen toy bir namus kumkuması gibi hissetmek istemiyordum. Bir şeyleri bilmiyor olmaktan nefret ediyordum. Ama bir sorun vardı: tıpkı bakire olmayı istemediğim kadar seks yapmayı da istemiyordum.

İkilemlerin ikilemi. Neden bu da kare bir dikdörtgendir ama dikdörtgen her zaman bir kare değildir, türünden bir problem değildi?

Kelsey benim kapımın önünde duruyordu. Beni harekete geçirmek için şıklattığı parmaklarıyla eşzamanlı olarak tıkırdayan yüksek topuklu ayakkabılarını duyuyordum. Omuzlarımı dikleştirdim, ellerimle saçlarımı kabarttım (gönülsüzce) ve Kelsey'nin ardından bara girdim.

Doğrudan en kestirme yolu izleyerek bara gittim, taburelerden birine oturdum ve barmene el kaldırdım.

Olasılıklardan biriymi. Sarışın, ortalama bir vücut yapısı, hoş bir yüz. Çok özel bir tip olmasa da düşünülemez değil. İş basit tutmak için iyi olabilir.

“Size ne getireyim, hanımlar?”

Güneyli aksanı vardı. Aile terbiyesi almış bir çocuk olduğu belliydi.

Kelsey araya girdi. “Başlangıç olarak iki tek tekila alalım.”

“Dört olsun,” dedim boğuk bir sesle.

Bunun üzerine barmen bir ıslık çaldı ve gözlerimiz buluştu. “Öyle bir gece yani, hı?”

Bunun nasıl bir gece olduğunu kelimelere dökmeye hazır değildim. Bu yüzden sadece, “Biraz sıvı cesaret arayışındayım,” diye yanıtladım.

“Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.” Bana göz kırptı ve Kelsey, “Bu o! Bu o!” diyerek oturduğu yerde zıplamaya başladığında işitme mesafesinden henüz çıkmıştı.

Kelsey'nin sözleri kendimi lunaparklardaki hız trenlerinden birindeymişim gibi hissetmemi sağladı. Sanki az önce dünya altüst olmuş ve organlarım da yeniden yerlerini bulmaya çalışıyorlar gibiydi. Duruma alışmam için biraz zamana

ihtiyacım vardı. O kadar. Kelsey'nin omzunu kavrayıp onu hoplayıp zıplamadan yerinde durmaya zorladım. "Sakin ol, Kels. Kaçık bir Chihuahua gibi davranıyorsun."

"Ne? O, iyi bir seçim. Sevimli. Hoş. Ve kesinlikle göğüslerine bakarken yakaladım onu... hem de *iki kez*."

Haksız değildi. Ama yine de onunla yatmak o kadar da ilgimi çekmiyordu. Sanırım bu yüzden onu göz ardı etmemem gerekirdi ama bu adamın gerçekten *ilgimi çekmesi* halinde her şeyin çok daha kolay olacağı kesindi. "Emin değilim... yani bir kıvılcım çıkmadı." Arkadaşımın gözlerini devirmek üzere olduğunu anlar anlamaz bu sözlerimin arkasına hemen bir "Henüz!" yapıştırdım.

Barmen Çocuk içkilerimizle yeniden yanımıza geldiğinde Kelsey parayı ödedi. Henüz kredi kartını uzatırken ben iki tekimi çoktan dikmişim. Barmen diğer müşterilerle ilgilenmek için yanımızdan ayrılmadan önce bir an için durup bana gülümsedi. Ben de Kelsey'nin kalan teklerinden birini daha çaldım.

"Senin için önemli bir gece olduğu için şanslısın, Bliss. Normal şartlarda tekilamla arama kimse giremez."

Elimi ona doğru uzatıp şöyle dedim: "Pekâlâ, kafam yeterince iyi ve sarhoş olmadıkça bu bacakların arasına kimse giremez, o yüzden sonuncuyu da uzat bana lütfen."

Kelsey başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. Birkaç saniye sonra kendi tekini bana verdi. Damarlarımda dolaşan dört tek tekiladan sonra seks fikri daha az korkutucu görünüyordu.

Bu kez bir garson kız yanımıza geldi. Tüm bu karmaşanın içinde ne yapacağımı bilemez haldeyken yudumlamak üzere bir Jack-kola söyledim.

Barmen Çocuğun sabaha karşı ikiden önce buradan

ayrılması olanaksızdı. Benimse şimdiden sinirlerim altüst olmuştu. Yani bu iş sabahın kör saatlerine kadar uzarsa tam bir psikopata dönüşecektim. Kendimi hayal edebiliyordum... seks yüzünden deli gömleği giymiş olarak.

İçtiğim her kadehten sonra bana birkaç santim daha yaklaşmış gibi görünen bir adam yanımda dikiliyordu ama en az kırk yaşında vardı. Teşekkür ederim, ben almayayım.

Jack'ini bol koyduğu için garson kıza minnettar kalarak içkimden koca bir yudum aldım ve barda göz gezdirmeye devam ettim.

"Şu nasıl?" diye sordu Kelsey, yakınımızdaki bir masada oturan bir adamı işaret ederek.

"Fazla tiki."

"Şu?"

"Fazla hippy."

"Şuradaki?"

"İyy. Çok kıllı."

Bu gecenin bir fıyasko olduğundan oldukça emin olana kadar bu liste böyle uzayıp gitti. Kelsey başka bir bara gitmeyi önerdi ve bu yapmak istediğim son şeydi. Ona tuvalete gitmem gerektiğini ve ben yokken gözüne birilerinin takılmasını, böylelikle dramatik bir sahne yaratmadan buradan sessizce gitmeyi umduğumu söyledim. Tuvaletler arka tarafta, bilardo ve dart alanını geçince yer alan küçük yuvarlak masaların olduğu bölümün ardındaydı.

Onu o sırada fark ettim.

Şey, aslında teknik olarak ilk önce kitabını fark ettim.

Ve çenemi kapalı tutamadım. "Eğer bu bir kız tavlama yöntemiye, daha kalabalık bir bölüme geçmeni öneririm."

Başını kitabından kaldırıp bana baktığında birden inanaması güç bir şey oldu. Hiç şüphesiz bu gece gördüğüm en

çekici adamdı; kristal mavisi gözlerinin üstüne düşen sarı saçları, ona dağ adamına benzemeden erkeksi bir görünüm kazandırmayı başaran kirli sakalı ve meleklerle şarkı söyletebilecek bir yüzü vardı. Gerçi bana şarkı söyletmiyordu. Aval aval bakmama neden oluyordu. Neden durdum? Neden hep böyle budalaca davranmak zorundayım?

“Pardon?”

Hâlâ mükemmel saçları ve parlak mavi gözleriyle meşgul olduğum için konuşmadan önce biraz duraksamıştım. “Shakespeare. Kız tavlama numarası olmadığı sürece kimse bir barda oturup Shakespeare okumaz. Yani ön taraflarda otursan daha fazla şansın olabilir demek istiyorum.”

Uzunca bir süre bir şey demeden durdu. Sonra dudakları bir sırtıyla aralanarak mükemmel dişlerini ortaya çıkardı!

“Bu bir numara değil, şayet olsaydı da gayet şanslı gibi görünüyorum.”

Aksanı. *İngiliz aksanıyla konuşuyor.* Aman Tanrım, ölüyorum.

Nefes. Nefes almam gerekiyordu.

Sakın kaçma, Bliss.

Kitabını masaya koymadan önce kaldığı yeri işaretledi. Aman Tanrım, gerçekten barda Shakespeare okuyordu.

“Burada bir yatak arkadaşı bulmaya çalışmıyorsun demek?”

“Hayır, çalışmıyordum.”

Beynimin analitik tarafı onun geçmiş zaman fiili kullandığını kaçırmadı. Sanki şöyle der gibiydi... şimdiye kadar birini baştan çıkarmaya çalışmamıştı ama belki şu an bunu yapıyor olabilirdi.

Ona yeniden baktım. Artık iyice sırtıyordu; bembeyaz dişler, ona hoş bir hava veren çenesindeki kırıntı sakal. Evet,

kesinlikle baştan çıkarılabiliyordum. Ve tek başına bu düşünce bile beni şoka sokmak için yeterliydi.

“Adın ne, canım?”

Canım? *Canım!* Hâlâ ölüyorum burada.

“Bliss.”

“Soyadın mı bu?”

Yüzüm kızarmıştı. “Hayır, adım.”

“Hoş bir kız için hoş bir ad.” Sesinin o kadar yumuşacık bir tınısı vardı ki içimdeki her şey kıvrılıp yatmaya hazırlanıyordu; sanki sadece rahmim diğer organlarımın üzerinde ritim tutarak mutluluk dansı yapıyor gibiydi. Tanrım, dünya tarihindeki en uzun, en işkenceli ve en uyarıcı ölümle ölüyordum. Tahrik olmak, hep böyle mi hissettirirdi? Bu durumda seksin insanlara saçma sapan şeyler yaptırması hiç de şaşırtıcı değil.

“Pekâlâ, Bliss, bu şehirde yeniyim ve şimdiden anahtarımı evde unutup kapıda kalmayı başardım. Aslında şu an çilingir bekliyorum ve bu boş zamanımı güzel değerlendirebileceğimi fark ettim.”

“Shakespeare bilgilerini tazeleyerek mi?”

“Çalışıyorum, her neyse. Dürüst olmam gerekirse, bu herifi hiçbir zaman o kadar sevmedim ama bu aramızda bir sır olarak kalsın, tamam mı?”

Yanaklarım yanıyordu, bu yüzden yanaklarımın hâlâ pençe pençe kızarıklık olduklarına fazlasıyla emindim. Aslında tüm bedenim ateşe düşmüş gibi yanıyordu. Onun karşısında birdenbire yanıp tutuşmuş olmamın nedeni küçük düşmüş olmam mıydı yoksa aksam mıydı emin değilim.

“Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun, Bliss. Shakespeare hayranı mısın?”

Başımı onaylarcasına salladım çünkü boğazım sıkıştığı için konuşamıyordum.

Karşılık olarak burnunu kırıştırdı ve ellerimi burnunun üzerinde dolaştırarak dudaklarına kadar inmek için dayanılmaz bir istek duydum.

Çıldırarak üzüldüm. Hatta klinik vaka olmuşum.

“*Romeo ve Juliet* hayranı olduğumu söyleme sakın?”

İşte bu. *Bu* üzerinde tartışabileceğim bir konuydu.

“Aslına bakarsan *Othello*. Favorim o.”

“Ah. Beyaz tenli, güzel Desdemona. Lekesiz ve sadık.”

Lekesiz kelimesini duyduğumda kalbim teklemeye başladı.

“Ben, şey...” Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Mantık ve tutkunun yan yana olmasından hoşlanıyorum.”

“Ben tutkunun hayranıyım, şahsen,” dedikten sonra bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Omurgamın tenimin dışına fırlayacakmışçasına karıncalandığını hissettim.

“Benim adımı sormadın,” dedi.

Boğazımı temizledim. Pek çekici bir hareket değildi. Ancak bir mağara insanı kadar sosyal ve hoş sohbettim. “Adın ne?”

Başını yana yatırdı ve saçları neredeyse gözlerini tamamen kapattı.

“Bana eşlik edersen söylerim.”

Bacaklarımın jöle kıvamında olduğu ve otursam beynimin içinde kavgaya tutuştukları oldukça açık bir şekilde anlaşılan hormonlarımın saldırısından dolayı düşüp bayılmak gibi utanç verici bir şeyi engelleyebileceğim gerçeğinden başka bir şey düşünmüyordum. Sandalyeye oturdum ama rahatlamak yerine gerginliğimin bir kademe daha arttığını hissettim.

O konuşurken gözlerim dudaklarına takılıyordu. “Adım Garrick.”

İsimlerin de ateşli olabileceğini kim bilebilirdi?

“Tanıştığımıza memnun oldum, Garrick.”

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildiğinde geniş omuzlarını ve kaslarının tişörtünün kumaşının altından hareket edişini fark ettim. Sonra gözlerimiz buluştu ve o bebek mavilerinin tuzağına düşerken içinde bulunduğumuz barın loşluğu karanlığa dönüştü.

“Sana bir içki alayım.” Bu bir soru değildi. Aslında bana baktığında gözlerinde sorgulayan hiçbir şey görmüyordum. Sadece kendine güven vardı. “Daha sonra oturur biraz daha sohbet ederiz. Mantık ve... tutku hakkında.”

Göğsümdeki yanmanın Garrick'in gözlerini sorgularcasına üstüme dikmiş olmasından mı yoksa su gibi lıkır lıkır içtiğim ilk Jack-kola karışımının etkisinden mi kaynaklandığını bilemiyordum.

Garrick'in el işareti üzerine bir garson masamıza geldi ve o içkisini ısmarlarken ben de içimden kendimi yüreklendiren bir konuşma yapma zamanı buldum.

"Bliss?" diyerek bana yöneldi Garrick.

Sesi içimi ürpertmişti.

Başımı kaldırıp önce ona, sonra Barmen Çocuk olduğunu fark ettiğim garsona baktım. Bir Jack-kola daha ısmarlamak için ağzımı açmak üzereyken Barmen Çocuk elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Hatırlıyorum... Jack-kola, değil mi?"

Başımı doğrularcasına salladım. O da bana göz kırpıp gülümsedi. Bir saniye için nasıl olup da siparişimi bildiğini merak ederek duraksadım. En son garson kızın içkimi getirdiğinden oldukça emindim. Hâlâ gülümseyerek bana bakıyordu. Kendimi onunla konuşmaya zorladım. "Teşekkürler, immm..."

"Brandon," dedi.

"Teşekkürler Brandon."

Garrick'e bir göz attıktan sonra yeniden bana odaklandı.

“Ön tarafta duran arkadaşına biraz sonra yanına döneceğini söyleyeyim mi?”

“Ah, şey, elbette, sanırım.”

Bunun üzerine gülümsedi ve yeniden bara doğru ilerlemeden birkaç saniyeliğine durup bana bakmaya devam etti. Yeniden Garrick’e bakmam gerektiğini biliyordum ama onun muhteşem gözleriyle bir kez daha karşılaşmam halinde aşırı uyarılmış ve beceriksiz bir külçeye dönüşeceğimden korkuyordum.

“Biliyor musun, bazen Desdemona’nın görüldüğü kadar masum olup olmadığını merak ederim. Belki de erkekler üzerindeki etkisini biliyor ve onları kışkılandırmaktan keyif alıyordur,” dedi Garrick.

Bunun üzerine gözlerine baktım. Kısılmış şekilde beni inceliyorlardı.

Soğukkanlılıkla ben de onu incelemeye başladım.

“Ya da belki de Othello’nun yoğun duyguları onun gözünü korkutmuştur ve onunla nasıl konuşacağını bilememiştir. Ne de olsa iletişim anahtardır.”

“İletişim, ha?”

“Problemlerinin pek çoğunu çözebilirdi.”

“Bu durumda olabildiğince açık olmaya çalışacağım.” Sandalyesini kaldırarak benimkinin yanına koydu. Sessizce yanıma sokuldu ve şöyle dedi: “Arkadaşının yanına dönmeni tercih ederim. Burada benimle kal.”

Yutkun, Bliss, dedim kendi kendime. Yutkunmak zorundasın, yoksa salyaların akmaya başlayacak.

“Peki ama arkadaşım bekliyor. Burada kalırsam ne yapacağız?”

Elini uzatarak saçlarımı omzumun gerisine attı. Elinin boynuma değdiğini, bir anlığına deli gibi atıyor olması gereken şahdamarımın yakınında durduğum hissettim.

“Shakespeare’den konuşabiliriz. İstedğin herhangi bir şeyden konuşabiliriz. Ama güzel boynunun dikkatimi dağıtmayacağı konusunda söz veremem.” Parmaklarını çenemin altına ulaşana kadar yüzümün üzerinde gezdirdi. Oraya geldiğinde de işaret parmağının yardımıyla beni hafifçe kendine çekti. “Ya da dudaklarının. Ya da o gözlerin. Tıpkı Othello’nun Desdemona’ya yaptığı gibi kendi hayatımdan hikâyeler anlatarak seni baştan çıkarabilirim.”

Zaten yeterince baştan çıkmıştım. Yanıt verirken çıkan soluklu sesimden utandım. “Bizim gecemizle ilişkileri bir cinayet/intihar ile sonuçlanan bir çift arasında paralellik kurmak istemem.”

Sırıttı ve parmağını çenemden çekti. Dokunmuş olduğu yerlerde benim alev alev yanıyordu ve onun temasını hissetmek için öne doğru eğilmekten vazgeçmeliydim.

“Tamam, pes! Yanımda kaldığın sürece ne yaptığımız umurumda bile değil.”

“Tamam.” O an aklımdan geçen, *Ah, Tanrım, evet, ne istersen yaparım* türünden bir yanıt yerine sakince karşılık vermeyi başardığım için kendimle son derece gurur duyuyordum.

“Belki de anahtarımı daha sık içeride unutup kapıda kalmalıyım.”

Aslında ben kendimizi evin içine kapatmayı daha çok tercih ederdim.

Cebimdeki titreşimi hissettim ve bir erkek pop grubunun şarkısına ayarladığım zil sesimden utanç duymamak için aceleyle telefonumu açtım.

“Efendim?”

“Düştün mü, ne oldu?”

Arayan Kelsey’ydi.

“Hayır, Kelsey, düşmedim. Dinle, neden eve bensiz dönmüyorsun.”

Garrick’in gözleri koyulaştı ve bakışları dudaklarıma doğru kayarken nefesimin kesildiğini hissettim.

“Bu işten kurtulamazsın, Bliss. Gerekirse kendi ellerimle seni yatırırım, bu gece biriyle sevişeceksin.”

Tanrım, daha yüksek sesle söyleyebilir miydi acaba? Garrick’in duymuş olması gerektiğini düşündüm ama gözlerini dudaklarımdan ayırmadı.

“Buna gerek olmayacak, Kels.”

Aradığım adamı bulduğumu ona şifreli bir şekilde anlatmanın yolunu düşünmeye çalışırken, “Ah! Aman Tanrım,” çığlığıyla gelen bir nefes sesi duydum.

Tam zamanında Garrick’in omzunun üzerinden bakarak Kelsey’nin yüzündeki sırtışın genişlediğini ve onu takip eden kaba el hareketini gördüm.

“Neyse, tamam o zaman, sonra ararım, konuşuruz, Kels?”

“Kesinlikle konuşacağız. Arayacak ve bana her öldürücü, muhteşem detayı anlatacaksın.”

“Göreceğiz.”

“Bu gece bol bol görsen iyi olur, tatlım. Bu akşamki karşılaşmadan sonra gözlerinin tamamen açılmasını bekliyorum.”

Yanıt vermeden kapattım.

“Arkadaşın mı?” diye sordu.

Başımı salladım çünkü şu an bakışları kanımı kaynatıyordu. Bana dokunmadan bile içimde bu kadar istek uyandıran biriyle hayatım boyunca karşılaşmamıştım. Adamın üzerinden dalgalar halinde seks yayılıyordu ve bense o dalgaların içinde yüzmeyi öğrenmeye ne kadar istekli olduğumu fark edince şaşırmıştım.

“Kalıyor musun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yeniden başımı salladım, bedenimdeki her kasın gerildiğini hissediyordum. En kısa zamanda beni öpmezse, patlayacaktım. Tam da öpebileceğini düşündüğüm sırada Barmen Çocuk gülümseyerek içkilerimizi getirdi. Garrick ile ne kadar yakınlaştığımızı gördüğünde yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Özür dilerim, anca gelebildim. Ön taraftaki kalabalıkla boğuşuyoruz.”

Onun ne dediğini sonunda anladım.

“Sorun değil, Brandon.”

“Emin misin? Başka bir şey ister misin?”

“Hayır, böyle iyiyim.”

Brandon bakışlarını Garrick’e çevirdi, sonra bana doğru eğilerek biraz daha yaklaştı.

“Emin misin?”

“Eminiz,” dedi Garrick ters bir şekilde ona birkaç tane banknot uzatmadan önce. “Üstü kalsın.”

Brandon birkaç masa ötedeki bir çiftle daha ilgilendikten sonra yeniden barın ön kısmına doğru ilerledi. İşitme mesafesinden çıktığında Garrick’e döndüm. Kolunu benim sandalyemin arkasına attığını fark etmiştim.

“Kıskanç bir tip misindir, Garrick?”

“Pek sayılmaz.”

Tek kaşımı kaldırdım. O da bana arsız bir ifadeyle gülümsedi.

“Belki bu Othello tartışması biraz sinirimi bozmuş olabilir,” dedi.

“O zaman başka bir şeylerden bahsedelim. Çilingir ne zaman evine geleceğini söylemişti?”

Saatine bir göz attı ve ben de o sırada inanılmaz yapılı kollarını inceleme fırsatı buldum. “Bu aralar geliyor olması gerek.”

“Gidip onu beklemen gerekmiyor mu?” O an tam olarak istediğim şeyi net bir şekilde ifade etmek zordu. Ondan kesinlikle hoşlanmıştım ve beni öpmesini istediğimden emindim ama bu durumları böyle sabote etmeye o kadar alışkındım ki işler hiçbir zaman ileri bir aşamaya ulaşamıyordu. Hep bir arka kapı, bir çıkış arayışındaydım.

“Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

Derin bir nefes aldım. Caymak yok. Arka kapı yok, bu kez değil. Dudağımı ısırarak ona baktım. Kendine güvenli dış görünüşümün ardında gümbürdeyen korkumun izlerini yüzümden okuyamıyor olmasını umut ettim. “*Birlikte* gidip bekleyebiliriz sanırım,” dedim.

Yeniden dudaklarıma baktı. Ölüyorum... beni öpmesi için ölüyordum.

“Bu çok daha iyi.”

Ayağa kalktı ve bana kolunu uzattı. “Hanımefendi?”

“İçkilerimizi bitirmek istemiyor musun?”

Elimi ellerinin arasına alarak dudaklarını bileğimin içine bastırdı. “Ben zaten sarhoşum.”

Güldüm çünkü bu alışıldık sözler çok gülünçtü... ve yine de işe yaradığını kabul etmek istemedim.

Sırıttı. “Abarttım mı? Ne diyebilirim... Şair dramatiklik konusunda bana özel bir anlayış kazandırdı.”

“Onun yerine biraz realizmi denesek.”

“Sanırım bunu yapabilirim,” dedi.

Beni sandalyeden kaldırıp kendine çekerek ağzıyla dudaklarımı kaplamadan önce ne dediğini zar zor anlayabilmişim. Kokusu başımı döndürmüştü; turunc, deri ve ağzımı sulandıran başka bir şey daha. Neredeyse tepki veremeyecek kadar şoktaydım. Alt dudağımı hafifçe ısırıncaya dek bir barın ortasında beni öpmekte olduğu gerçeğinin kesinlikle

farkındaydım. Sonrasında ise onun dışında kalan her şeyi unuttum. Tüm bedenim ürperdi ve sanki yerçekiminin etkisi iki katına çıkmış gibi kalbim mideme doğru indi. Başım boşlukta süzülüyordu ama umurumda değildi. Ağzımı araladığımda birden kontrolü ele geçiren dilini içimde hissettim. Ellerimle sıkıca sırtını kavramıştım, o da karşılığında beni daha yakın tutmak ister gibi kendine çekti. Öpücüğü önce yavaş sonra hızlı, önce nazikçe sonra cezalandırırçasına hoyrattı. Birbirimize o kadar sıkı sarılmıştık ki vücudunun her noktasını hissedebiliyor ama yine de daha yakın olmak istiyordum. Ellerini bluzumun sırtından içeri kaydırды; sıcak parmaklarının zaten fazlasıyla ısınmış tenimin üzerindeki baskısını hissediyordum. Bu yakın temas üzerine hafif bir inleme sesi çıktı ağzımdan. Hemen sonra buna pişman oldum çünkü sesim aklını başına getirdi ve geri çekilerek benden uzaklaştı.

Dudaklarımın onu takip etmesine engel olamıyordum ama öpücüğüm ona ulaşamadı. Onun yerine inleyerek başını omzuma koydu ve boynuma ateşli bir öpücük kondurdu.

Beynimin etkisi kesinlikle azaltılmıştı. O an sadece bir bedenden ibarettim ve Tanrım, bu harika bir histi. Çıldırarak üzere olan sinir uçlarımla toplamıyordum. Güçlü bir nefes verdi ve sıcaklığı tenimi adeta kavurdu. Rahatsız olmuş bir ses tonuyla konuştu. “Özür dilerim. Kendimi kaptırdım.”

Durumu tam anlamıyla anlatan doğru sözcük buydu. Kaptırmak. Daha önce hiç başka bir insana bu kadar kapıldığım olmamıştı. Hiç bu kadar... kontrolümü kaybetmemiştim. Birden bu durum beni heyecanlandırdı ve korkuttu.

Yüzü tam önümdeydi ve ifademle renk vermemeye çalışıyordum. Elini bluzumdan dışarı çıkardığında tenim kaybının yasını tutarak ürperdi.

Bir adım geri çekildi. “Doğru. Belki de daha fazla mantık, daha az tutku zamanıdır.”

Güldüm ama içimden mantığa orta parmağımı gösteriyordum. Ne de olsa yeterince uzun bir süredir bana hükmediyordu.

mobild depo

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Kontrol manyağı tarafımın bu işin üstesinden gelip gele-meyeceğini merak ederek ona baktım.

Elini çenemin üzerinde gezdirdi. “Yavaş gideceğim, söz veriyorum.”

Başımı iki yana salladığımı gören eli düştü. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Yalnızca kendini bana bırak. Çok eğleneceksin... emin ol.”

“Garrick...”

“Bliss, sadece bana güven.”

Derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Sadece Kelsey’nin dediği gibi beynimin sesini biraz kısımalıyım.

“Tamam ama acele etsen iyi olur... her an fikrimi değiştirebilirim.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve şakağıma hızlıca bir öpücük kondurarak, “Aferin kızıma,” dedi.

Daha sonra saçlarımın üzerinden geçirdiği kaskı dik-katle taktı, tek bacağını motosikletinin üzerinden attıktan sonra tek elini bana uzattı. Çekincelerimi bastırarak elimi onun eline bıraktım. Koltuk kıvrımlı olduğu için biraz geride

oturmaya çalışsam bile vücudum öne kayarak onun sırtına yapışıyordu.

Elini dizime yerleştirdi, parmaklarını kıvrarak gıdıklayacak gibi dizimin arkasındaki hassas bölgeye dokundu.

“Bana sıkıca tutun.”

Söylediği gibi yaptım ve tişörtünün altından karın kaslarının çıkıntılarını hissettiğimde neredeyse anevrizma kurbanı olacaktım. Birdenbire kotumun üstünden taşmış olan minik göbeğimle ilgili inanılmaz bir suçluluk duygusuna kapıldım. Vücuduma bir kere baktı mı benim kendisi için yeterince iyi olmadığını anlayacaktı. Kahretsin, büyük olasılıkla şu an bu çıkıntıyı sırtında hissediyordur ve çoktan pişmanlık duymaya başlamıştır. O sırada dizimi kavramış olan eli beni hızla ve kuvvetlice kendine doğru çekti; artık birbirimize daha fazla yaklaşamayız diye düşünüyorken hiç de düşündüğüm gibi olmadığını gördüm.

Ona sadece destek almak için sarılmıyordum. Adeta yapışmıştım.

Pelvisim hiç boşluk kalmayacak şekilde sıkı sıkıya onun bedenine dayanmıştı. Bunun baş döndürücü büyüsunü içimde hissettim. Ve aynı anda hareket ettik. Ellerimi karnının üzerinde kavuşturduğum sırada yerinde zıpladı ve motosiklet tamamen yan döndü.

Çılgılık attım. Hatta avazım çıktığı kadar bağırdım. Tam kulağına doğru.

Motosikleti düzelttikten sonra ilerideki dur işaretinde durmak üzere yavaşladı.

“İyi misin?”

Yüzümü omzuna gömmüştüm. Cırlak bir sesle yanıt vermeyi başardım. “Evet.”

“Özür dilerim, canım, biraz kolay gıdıklanan bir tipim işte.”

“Ah.” O sırada belinin yan kısımlarını oymak üzere olan parmaklarımı gevşettim. Şu an yüzümün halini görmediği için de Tanrı’ya şükrettim. Kırmızı bana pek yakışmaz.

Ellerimden tutarak, kollarımın dirseğimden bileğe kadar olan kısmını karnının üzerinde kavuşturacak şekilde çekti. Artık kollarım onu tamamen sarmış durumdaydı.

“Şimdi daha iyi. Bir deneme daha yapalım bakalım.”

Bu kez motosiklet hareket ettiğinde çığlık atmadım. Yavaşça hız kazandı ve ben de gözlerimi kapatarak yanağımı sırtına yasladım.

Daha önceki sohbetimizden Shakespeare aklıma takılıp kalmıştı, bu yüzden zihnimi meşgul tutmak için onunla ilgili bildiğim her şeyi içimden tekrarlamaya çalıştım. Hamlet’in monologuyla başladım. Sonra *V. Henry*’nin Aziz Crispin Günü Konuşması’yla devam ettim. Macbeth’in *Yarın, Yarın, Ardından Yine Yarın* monologuyla kapanışı yapmak üzereydim ki Garrick araya girdi.

“Şairi gerçekten seviyorsun.”

Aşağılanma hissine alışıyordum. Sanırım tüm bu metinleri düşündüğüm gibi içimden tekrarlamıyordum.

“Ah, ben, şey... yalnızca ezberim gerçekten kuvvetlidir.”

Yanağım hâlâ sırtına yaslanmış durumdaydı. Hızla çarpan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Artık motosiklet hareket etmediğine göre beynim, aktif olarak *düşünmemeye* çalıştığım *diğer* şeyden korkmak için serbest kalmıştı.

Seks.

Seks yapacaktım.

Bir erkekle.

Yakışıklı bir erkekle.

Yakışıklı bir *İngiliz* erkeğiyle.

Ya da belki de kusaaktım.

Yakışıklı İngiliz erkeğinin üzerine kusarsam ne olurdu?

Ya *sevişirken* bu yakışıklı İngiliz erkeğinin üzerine kusarsam ne olurdu?

“Bliss?”

Bir an korkuyla sıçradım. Yine farkında olmadan yüksek sesle düşünmüş olabilir miyim diye merak ettim.

“Evet?”

“İstediğin zaman motosikletin üzerinden inebiliriz.”

“Ah, tabii.” Kollarımı o kadar hızlı geri çektim ki neredeyse dengemi kaybedip düşüyordum. Neyse ki yalnızca tiz bir ciyaklamayla dengemi buldum ve motosikletten indim.

Sonra motosikletin yan tarafındaki borulardan biri baldırımı sıyırdı ve bir kez daha çığlık attım.

Sıcaktı. *Kahrolası* bir sıcaklıktı. Ve şimdi de cildim yanıyordu.

“Bliss?”

Garrick bana yetiştiğinde aksayarak birkaç adım uzaklaşmıştım. Acıya dayanmak için yumruklarımı sıkma ve dudağımı ısırma rağmen gözlerimden yaşlar akıyordu.

Önce yüzümü ellerinin arasına aldı, sonra bacağıma, kapri kotumun bittiği yerin iki-üç santim aşağısında kızarıklık bir yanık izinin parladığı noktaya baktı.

“Ah, kahretsın!”

Dudaklarımı sımsıkı kenetlemiştim. Zaten ağlamaksızın ağzımı açabileceğimden emin değildim. Garrick kolunu belime doladı ve ben de benimkini onun omzuna attım.

“Gel, canım. Çilingirin gelmiş olmasını umalım.”

İlk kez başımı kaldırıp etrafıma bakınınca nerede olduğumuzu fark ettim.

Benim yaşadığım sitedeydik.

Aynı site içinde yaşıyorduk!

Ücretsiz E-kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Beni kendi dairesine doğru yönlendirirken herhangi bir şey söylemem gerekir mi diye kendi içimde bir mücadele verdim. Arabamın yanından geçerken neredeyse söyleyecektim ama sonra bunun bir gecelik bir ilişki olması gerektiğini kendime hatırlattım. Aramızda bir apartman vardı. Şükürler olsun Tanrım. Ya hemen yanımdaki dairede yaşıyor olsaydı ve az sonra hiç şüphesiz berbat geçecek sevişme denememizin üstüne bir de her gün onu görmek zorunda olsaydım?

Kapısına geldik.

Çilingir falan yoktu ortalıkta.

Baldırımdaki sıyrık sanki bir alev parçasının yanında duruyormuşum gibi yanıyordu.

Endişeli bir şekilde bana bakarak telefonunu çıkardı.

Son aradığı numarayı aramak için iki kez arama düğmesine bastı.

Konuşmak için yanımdan bir adım uzaklaştığında kapısının yanındaki duvara dayandım. Seks yapmak için yaratıldığımı açıkça görülüyordu. Bu durum Tanrı'nın bana rahibe olarak yaratıldığımı ima etme şekliydi. Seni rahibeler manastırına kapatmalı, gibi bir saçmalıktı sanırım.

Heyecandan o kadar çılgına dönmüştüm ki Tanrı ile Shakespeare'i karıştırmaya başlamıştım.

Garrick yanıma döndü. Kaşlarını çatmış hali bile muhteşem görünüyordu.

“Kötü haber. Çilingirin işi uzamış ve en az bir saat daha buraya gelemeyecekmiş.”

İki büküm olmamaya çalıştım. Başaramadım.

Diz çökerek parmaklarını yanığın birkaç santim yanında duracak şekilde kaval kemiğim üzerinde dolaştırdı. Bacaklarımı tıraş etmiş olduğum için Tanrı'ya şükrettim. Derin bir

nefes aldı ve yavaşça burnundan verdi. Bir an için gözlerini kapatarak başını öne doğru salladı.

“Evet. Pekâlâ, belki de bu durumda seni bir Acil Servis’e götürmeliyiz.”

“Ne? Hayır!”

Kelsey ne derdi? Sevişmek amacıyla dışarı çıkıp kendini Acil Servis’te bulmak. Şansıma tüküreyim.

“Bliss, yanık çok kötü durumda değil ama tedavi edilmezse canını çok acıtacak.”

Başımı duvara yasladım ve saçımın yüzüme düşen bölümünü üfleyerek uzaklaştırdım. “Buraya yakın oturuyorum. Benim evime gidebiliriz.”

“Ah. Tamam.”

Gülümsemesi yeniden yüzündeki yerini aldı. Kısacık bir an için acımı unutturacak başka duygulara kapılmıştım. Konuşmaya devam etti. “Seni yeniden motosiklete bindirirken dikkat etmemiz gerekecek. Kendini yine yakmanı istemem.”

Alt dudağımı hafifçe ısırdım. “Aslında bir daha motosiklete binmemize bile gerek yok.”

Ağırbaşlı bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

“Buraya yakın oturuyorum derken, hemen yandaki şu apartmanda oturuyorum demek istemiştin.”

Bu kez iki kaşı birden havaya kalktı. Şaşkınlığı, farklı bir ifadenin yüzüne yerleşmesinden önce sadece bir saniye kadar sürdü. Midemi ele geçirmeye başlayan kelebeklerin gerçek nedenini tanımlayan daha güçlü bir ifadeydi bu yenisi.

“O zaman senin evine gidelim... komşu.”

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum ve bunun nedeni sadece yanık acısı değildi.

Yutkunmama rağmen ağzımın içi kupkuruydu. Kollarını yeniden belime dolandı ama parmakları hafifçe sırtımla

temas etti ve birlikte yürüdüğümüz süre boyunca da orada kaldılar. Bir dakikadan kısa bir süre içinde evime vardık. Anahtarlarımı aramak için çantamı karıştırırken eli belimdeydi. Bir an için ne aradığımı bile unutmuştum.

Anahtarlar. Evimin anahtarları.

İçeri girmek üzere olduğu evimin.

Benimle birlikte.

Baş başa.

Seks yapmak için.

Seks.

Seks.

Seks.

Anahtarı kilide yerleştirmeye çalışıp da başaramadığım o anda parmaklarım kırıklarmış gibi hissettim. Hiçbir şey söylemedi. Anahtarları da benden almadı, ki bu iyi bir şeydi çünkü buna gıcık olabilirdim. Zihinsel, duygusal ve fiziksel bir enkaz olabilirdim ama bir adamın benim yerime anahtar kilidini çevirmesine ihtiyaç duymuyordum. Kapıyı zorla da olsa açmayı başarana kadar elini sakince, nazik ve sabırlı bir şekilde belimde tutmaya devam etti.

Karanlık hole doğru adımımı attığımda ise eli beni takip etmedi. Evin girişinde durup arkama dönerek ona baktığımda elini gelişigüzel bir biçimde cebine sokmuş olduğunu gördüm. Çarpık gülümseyişi insanın kalbini durduracak denli güzel ve çekiciydi. Ama sanki içeri gelme planı yokmuş gibi görünüyordu. Buraya kadardı. Fikrini değiştirmişti. Çünkü her şeyi berbat etmiştim. Neden fikrini değiştirmesin ki?

Derin bir nefes alırken kendime harika biri olduğumu hatırlatıyordum. Güvensiz ya da utangaç değildim. Sadece bakireydim. Önemli bir sorun değil. Ve eğer artık bakire

olmak istemiyorsam seks yapmam gerekecekti. Adam olma, şey... kadın olma zamanıydı.

“Davet mi bekliyorsun?” diye sordum, kapının dışında dikilen Garrick’i süzerek. “Bana bir vampir olduğunu söyleyeceğin bölüm mü geldi?”

Kıkırdadı. “Hayır. Yemin ederim soluk tenimin tek nedeni İngiliz olmam.”

“O zaman ne bekliyorsun? Adını öğrenmem için beni yanına oturtan ve arkadaşımın yanına dönmemi istemediğini açıkça belli eden o adama ne oldu?” Benim ancak mış gibi yapabileceğim cesarete doğal bir şekilde sahip olan o adama ne oldu?

Öne doğru bir adım atarak kapı çerçevesinde durdu ve kenar pervazına yaslandı. “O adam bir beyefendi olmaya çalışıyor çünkü senin evine gelmeni istediği kadar ve seni öpmek istediği kadar... incinmiş durumdasın ve korkarım aslında şu anda burada olmamı istemiyorsun.”

“Yani korkuyor mu demek istiyorsun.”

“Hı?”

“Üçüncü şahıs ağzından konuşuyordun, sonra birinci şahsa geçtin...” Ben de ipe sapa gelmez şeyler söylüyordum.

“Evet, öyle yaptım.” Hâlâ gülümsüyordu. Bu ne anlama geliyordu? “Seninle tanışmak çok güzeldi, Bliss.”

Eğer başladığım işi bitirmek için istekli olmasaydım bu kolay yolu seçebilirdim. Bekâretimin gün ışığına çıkmasını istiyorsam... yine. Arkasını dönüyordu. Tek yapmam gereken gitmesine izin vermektir.

“Bekle!”

Yüzünde minik bir gizli gülümseme oluştu ve yine tek kaşını kaldırdı.

Ağzımdan nefes alarak korkularımı bastırmaya çalıştım.

“Eğer o bir beyefendi olmaya çalışıyorsa, burada kalması ve motosiklet yanıklarıyla ilgili hiçbir şey bilmeyen yaralı kıza yardım etmeye çalışması gerekmez mi?”

Gözlerini gözlerimden ayırarak bakışlarını baldırımındaki yaraya doğru indirdi. Yeniden yüzüme geldiğinde ise gözleri dudaklarımı bulmuştu.

“Yaralı kız haklı. Bir beyefendiye yakışan hareket bu olmalı.”

Sonra eve girdi ve kapıyı kapattı.

Dışarıdaki sokak lambalarından gelen ışık yok olunca karanlık holde öylece kalakaldık çünkü girişteki lambanın ampülü haftalar önce yanmıştı ve ben hâlâ yenisini alıp takmamıştım.

Bana daha da yaklaştığında ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Elini bir kez daha belime yerleştirerek karanlıkta fısıldadı. “Yolu göster, canım.”

Banyoda kapri kotum dizlerime düşmüş halde, üzerimde askılı bir bluz ve iç çamaşırımla nefes nefese kalmanın eşiğinde öylece dikiliyordum. Garrick kapının dışındaydı ve tıpkı bir mıknatıs gibiydi. Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayarak ona doğru gitmeye çalışıyordu sanki. Bana üzerimdeki kapri kotumu çıkarmamı söylemiş ve bir süre yanık bölgeyi saracak kadar sıkı giysiler giymemem gerekeceğini belirtmişti. Kaprimi çıkarmama yardım etmeyi de teklif etti ama bu durum yeniden kusacakmışım gibi hissetmeme yol açtı. Bunun yerine yaralı bölgeye kumaşı değdirmemeye çalışıp başarılı olamayarak, kendi başıma kaprimi yavaş yavaş indirmeye başladım.

Kapriyi bir parça daha aşağı indiriyor, sonra inlememi bastırmaya çalışarak dudağımı ısıırıyordum.

“Bliss?” Garrick hafifçe kapıyı tıklattı. “İyi misin?”

“Harikayım!” dedim cevap olarak.

Kaprimi yeniden biraz çektim ve nefesimi tuttum.

“Bliss, bırak yardım edeyim. Beni endişelendiriyorsun.”

Gözlerimi kapatarak bunu atlatabilmenin yolunu düşünmeye çalıştım. Kapri kotum dizlerimin etrafında olduğu için tuhaf hareketlerle aksayarak yürürken çamaşır sepetinin içinde beli lastikli bir etek buldum. Eteği başımdan geçirerek

iç çamaşırımı kapatacak şekilde aşağı kadar çektim. Sonra da klozetin üzerine oturdum.

Yanaklarımın büyük olasılıkla utanç kırmızısına bürünmüş olduğundan emindim. Şu an bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. “Tamam, gelebilirsin,” dedim.

Kapı yavaşça açıldı ve ardından önce Garrick’in başı, sonra geri kalanı görüldü. Buruşuk eteğime ve dizlerimin etrafına toplanmış kaprime bir bakış attı.

Sonra güldü. Hatta gürültülü bir kahkaha attı.

“Bu çok aşağılayıcı bir durum.” Şimdi onunla nasıl seks yapabilecektim?

Dudaklarını sımsıkı kenetleyerek kahkahasını bastırmaya çalışıyordu ama gözlerinden hâlâ çok eğlendiği anlaşılıyordu.

“Özür dilerim. Acı çektiğini biliyorum. Sadece çok... şey görünüyorsun.”

“Komik?”

“Sevimli.”

Dik dik bakmaya devam ederek onu tarttım.

“Komik bir şekilde sevimli.”

Gülümseyişi insanı sarhoş ediyordu. Ben de karşısında daha fazla dayanamadım ve gülümsedim.

“Tamam. Artık yeterince gülüp eğlendiğine göre kaprimi çıkarmama yardımcı olabilirsin,” dedim, içeri girdiğinden beri güvenle sırtımı dayadığım aynı iğneleyici tonla.

Ya bu iğneleyici tonu fark etmedi ya da umursamadı çünkü üzerime kilitlenen bakışlarının kesinlikle bir yırtıcının-kilere benzediğini söyleyebilirdim. Birdenbire bacağım daha da çok yanmaya başladı.

Gözlerini devirip boğazını temizlemeden önce bir an için bana baktı. Yanıma diz çökerek bacağımı elleri arasına aldı.

Kapri kotumu çoktan aşağı indirmeye başlamıştım, o

nedenle yanığın üstü o sırada kapalıydı. Fermuarın yanında duraksayan eli şu an uyluklarımın ortasında bir yerlerdeydi. Yeniden boğazını temizledi ve elini kaprimin paçasından içeri doğru kaydırıldı.

Kalp. Krizi.

Kalp krizi geçirmekte olduğumdan oldukça emindim.

Diğer elini kullanarak kaprimi çekebildiği noktaya kadar, hemen dizlerimin üstüne gelecek şekilde çekti. Başını kaldırıp bana baktı, *bir kez daha* boğazını temizledi ve şöyle dedi: “Elini alabilir miyim?”

Konuşamadım ama avuç içi beni utandıracak kadar terlemiş olan sağ elimi ona doğru uzattım. Elimi tutarak kaprimin paçasının içine doğru çekti ve kendi elini tutmamı sağladı.

“Elini burada tut ve kumaşı bacağından olabildiğince uzağa çekmeye çalış. Ben de aynısını aşağıdan yapacağım. Böylece kaprini yanığa değdirmeden aşağı kadar kaydırıp çıkarmış olacağız.”

Başımı onaylarcasına salladım. Elim kalbimden on kat daha sakın durabiliyordu.

Elini yukarı ve dışarı doğru kaydırırken tenime hafifçe temas etmesi içimi ürpertiyordu. Dediği gibi yaparak aşağıdan kumaşı tenimden olabildiğince uzağa çekti. Sonra da birlikte kaprimi çıkarmaya çalıştık.

Gerçekleştirilebilecek en başarılı misyon sayılmazdı. Bu kapri kot edepsizce dardı (Kelsey sağ olsun) ve kumaşın tenime değdiği her seferinde acıdan iki büklüm oluyordum.

“Pardon,” diye her seferinde özür diliyordu benden, sanki acı çekmem onun suçuymuş gibi. Onu düzeltmek istiyordum ama “paardon” deyiş şeklini o kadar sevdim ki bıraktım söylemeye devam etsin.

Bir ya da iki dakika boyunca yavaş ve dikkatli manev-

ralarla uğraştıktan sonra kapri kotum en sonunda yere düşmüştü.

İkimiz de kahkahalar atıyorduk; filmlerde bir bombayı etkisiz hale getirdikten hemen sonraki rahatlamayla gülen insanlar gibiydik. Gülmeye bir son verdiğimde elinin hâlâ bacağımın üzerinde olduğunu fark ettim. Bir eli bileğimi kavramış, diğeri ise yanığın çevresini hafifçe okşuyordu.

Eğer bana bu şekilde dokunmaya devam ederse hemen oracıkta eriyebilirdim.

“Şey, teşekkür ederim.”

Ne yaptığının o an farkına varmış gibi görünüyordu. Gözleri ellerine hızlıca bir bakış attı. Elini hemen çekmek yerine sırttı, yavaşça bacağımın en aşağısına kadar okşamaya devam etti ve sonra bıraktı.

“Sorun değil. Şimdi yanığı soğutmalıyız. Soğuk suyun altına tutabiliriz.” Bacağımı lavaboya kaldırdığımı ya da ikimizin birden küvetin içinde durmaya çalıştığımızı kafamda canlandırımdı. Bu görüntü karşısında neler hissettiğimi yüzüme yansıtmış olmalıyım ki şöyle ekledi: “Ya da sadece soğuk suyla ıslatılmış nemli bir bez de işe yarar.”

Arkamdaki sepetten aldığım bir el bezini ona uzattım. Lavaboya döndü ve bezi ıslatmadan önce suyun soğuması için biraz bekledi.

Bezi yanığın üzerine koyarken nefesimi tuttum ama soğuk gerçekten iyi hissetmemi sağlamıştı. Hatta o kadar iyiydim ki eve girdiğimiz andan itibaren ilk kez bu kadar rahatlamış hissediyordum.

“Daha iyi misin?”

Başımı salladım. “Çok daha iyi. Bir daha asla o kadar dar kot giymeyeceğim.”

Gülümseyerek espri yaptı. “İşte *bu* çok üzücü.”

Eğer böyle sözler söylemeye devam ederse içimde ateş basmasını önlemek için bir vantilatöre ihtiyacım olacaktı.

“Dinle,” diye sözlerine başladı. “Bunun için çok üzgünüm. Seni asla motosiklete binmeye zorlamamalıydım.”

“Motosikletler hakkında hiçbir şey bilmemem ve yandaki borunun sıcak olabileceğinin farkına varmamam senin suçun değil.”

“Daha önce hiç motosiklete binmediğine inanamıyorum.”

“Evet, aslına bakarsan daha önce hiç yapmadığım pek çok şey var.”

Çok tuhaf bir şey duymuş gibi tek kaşını kaldırdı. “Ne gibi?”

“Şey...” Kulaklarımda gümbürdeyen kalbimin *ap-tal, ap-tal, ap-tal* diye attığına yemin edebilirdim. “Mmm, mesela bugüne kadar hiç bir İngiliz ile tanışmamıştım.”

Bilinçsiz bir hareketle parmaklarını saçlarının içinden geçirirken güldü. Bu hareketi *benim de parmaklarımı* saçlarının içinden geçirmeyi istememe neden olmuştu.

“Bu yüzden beni öptün, değil mi? Siz Amerikalı kızlar, hepiniz aksana bayılıyor gibisiniz,” dedi.

Gülümsememi yutarak, “Beni asıl sen öptün diye hatırlıyorum,” dedim.

Ayakta durdu. Darmadağınık duran sarı saçları alnına düşerek şeytani bakışlarını çerçevelemişti. “Öyle.”

Bezi soğutmak için yeniden suyun altına tuttu ama bedeni o kadar sıcaktı ki bezi tekrar bacağımın üzerine yerleştirdiğinde aradaki ısı farkını algılayabilecek durumda değildim. Diğer eliyle bir kez daha bileğimi kavradı.

Nefesimi dikkatle düzenlemeye çalışarak, “Sıra sende,” dedim.

“Hı?”

“Daha önce hiç yapmadığın bir şey nedir?”

“Aslında bu akşama kadar hiçbir kızla barda sohbet etmemiştim.”

Ağzım açılmıştı. “Gerçekten mi?” Bu nasıl mümkün olabilir? O muhteşem bir adamdı. Belki de tüm kızlar henüz o bara bile girmeden kendilerini önüne atıyorlardı ve o da bu yüzden hiçbir zaman içeri girmek için bile uğraşmamıştı.

Omuz silkti ve bu hareketiyle birlikte başparmağını ayağımın üzerinde ileri geri gezdirmeye başladı.

“Klişe İngiliz tipine pek uygun olmadığımı biliyorum ama kafamın sürekli iyi olması, yani sarhoş olmak, çoğu zaman beni aşar.”

“Beni de,” dedim. Her ne kadar içtiğim onca tekila sonrasında başım hâlâ biraz dönüyor olsa da gerçekten öyleydi. “Peki, klişelere uymayan bu İngiliz’i Teksas’a getiren nedir?”

Omuz silkti. “Bir süredir Amerika’da yaşıyorum. Okul için geldim ve sonra bir daha hiç dönmedim. Aslına bakarsan tekrar Teksas’a taşınmam çok yeni. Birkaç yıldır burada değildim.”

“Ben de. Birkaç yıl önce yeniden buraya taşındım.”

Küçükken Teksas’ta yaşadık ama sekizinci sınıfa geldiğimde Minnesota’ya taşınmıştık. Planlarımın arasında hep üniversite için yeniden buraya dönmek vardı.

Bezi bir kez daha ıslattı ve orada oturarak konuşmaya devam ettik. Bana İngiltere’de büyümüş olmanın nasıl bir şey olduğunu ve hangi açılardan ABD’de yaşamaktan farklı olduğunu anlattı.

“Adamın birinin bana pantolonumu beğendiğini söylediği ilk sefer o kadar şoke olmuşum ki birkaç kilit parçamı evde unutup dışarı çıktığımı düşünmüştüm.”

“Pantolonunu mu? Anlayamadım.”

“Aynı kelime bizde iç çamaşırı anlamına gelir, canım.”

“Ah,” diyerek güldüm. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

“Yine aynı dil karmaşası yüzünden sınıf arkadaşlarımdan birinden silgi yerine prezervatif istediğimde sınıftaki herkes bana o kadar çok gülmüştü ki o an hemen ilk uçakla Londra’ya dönmeye hazırdım.”

Gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım ama başaramadım. Ama sonradan o da benim kapri, daha doğrusu kapri kot çileme güldüğü için bunu hak ettiğini fark ettim.

“Bu çok korkunç olmalı.”

Önceden dolaptan çekip aldığım gazlı beze uzanarak dikkatli bir şekilde yanığın üzerine yerleştirdi ve konuşmaya devam ederken bir yandan da kenarlarını yapıştırarak tutturdu.

“Alışyorsun. O kadar uzun bir süredir burada yaşıyorum ki çoğu zaman iyi idare ettiğimi düşünüyorum. Ara sıra Londra’yı ziyaret edip döndüğümde yeniden uyum sağlamakta biraz zorlanıyorum. Ama sonuçta oldukça Amerikalılaştığımı söyleyebilirim.”

“Aksanın dışında.”

Gülümsedi. “Artık o aksandan kurtulamam sanırım, değil mi? O zaman senin gibi güzelliklerin ilgisini nasıl çekebilirim?”

“Kesinlikle barda Shakespeare okuyarak.”

Kahkaha attı ve sesinin tenime işleyerek tüm sinirlerimi gevşettiğini hissettim.

“Çok sevimlisin,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Evet... komik bir şekilde sevimliyim. Bu konu daha önce aramızda netleşmişti.”

“Komik bir şekilde seksi olduğunu söylesem kendini daha iyi hisseder miydin?”

İşte böylelikle öncesinde hissettiğim rahatlık duygusu tamamen yok oldu ve nefesim sıklaştı. Buna verecek bir yanı-tım yoktu. Nasıl bir karşılık verebilirdim?

“O bakış ne için?” diye sordu.

İçimdeki onlarca duygudan hangisinin yüzümde açığa çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden omuz silktim.

“Daha önce kimseden seksi olduğunu duymamış gibi davranıyorsun.” Gerçekten de kimseden duymadığım için olabilir. “Ve bunun doğru olamayacağını biliyorum, özellikle de bu geceki gibi görünüyorken. Henüz yeni tanıştık ve ellerimi sende uzak tutabilmek için ciddi bir çaba gösteriyorum. Bundan bu kadar keyif almasaydım kendimden utanıyor olurdum.”

Buydu. Daha önce kimseyle seks yapmamış olabilirdim ama bir erkeğin bana asılıp asılmadığını anlayacak kadar bu işlerden anlıyordum. Ve bunun umurumda bile olmaması dikkat çekiciydi. Umurumda olan tek şey onun bu kadar yakınımda oturuyor ve beni çılgına çeviriyor olmasıydı. Eli hâlâ sakın hareketlerle bileğimi okşamakla meşguldü. Eğer beni hemen bir kez daha öpmezse alev alabilirdim. “Baksana bana, şimdi bile ellerimi senden uzak tutamıyorum.”

Yutkundum ama birdenbire ağzımın içinde koca bir kum havuzunu yutmuşum gibi bir his oluştu.

Dizlerinin üzerinde doğrulurken ayak bileğimdeki elini de yaralı olmayan baldırımın dış kısmından yukarıya doğru yavaşça gezdirdi. Klozetin üzerinde şaşkınlıktan donakalmış bir halde otururken kalçaları, dizlerime birkaç santim uzaklıktaydı.

“Bana çılgın olmadığımı söyle,” dedi.

Bunu yapamazdım. O an kimseye mantıklı davranışla ilgili önerilerde bulunabilecek kadar akli başında bir duruşun yakınında bile değildim.

“Bana seni öpebileceğimi söyle.”

Bu... *bunu* yapabilirdim işte.

“Beni öpebilir...”

Dudakları benimkilerle buluştuğunda ve yanığım tamamen unutulduğunda henüz cümlemi bile bitirememiştim.

mobildepo

Öpüşme çok kısa sürmüştü.

Ağzımdan utanç verici bir hayal kırıklığı inlemesinin çıkmasına engel olamamıştım. Neyse ki Garrick'in benimle işi henüz bitmemişti. Ayağa kalkarak beni de dirseklerimden tutup kaldırdı. Bedenlerimizin adeta birbirine geçmiş gibi durmasını sağlayacak şekilde beni kendine doğru çekti ki ben otururken böyle bir duruş olası değildi.

“Şimdi daha iyi,” dedi.

Aynı fikirde olduğumu belirtmekle bile uğraşmadım. Yalnızca parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm.

Önceki öpüşmemizle kıyaslanınca bu seferki daha yavaş, keşif dolu ve alev almış çıraya benzer kıpır kıpır bir yakıcılıktaydı. Ellerinden birini boynuma dolamış, başparmağını hafifçe köprücük kemiğime bastırıyordu. Diğeri ise saçlarımdan omzuma, oradan kalçama ve sonra yeniden saçlarıma uzanarak adeta dans ediyordu.

Hayatımda ilk kez karşımdaki adamın içimde yarattığı hislere, dilinin dilimin üzerindeki gezintisine, parmaklarının benimle temas ettiği yerlerde oluşan iğne batmasına benzer sıcaklığa yoğunlaştım. Başka hiçbir şey düşünmedim; nefesimi ya da ellerimin doğru yerde olup olmadığını ya da benden beklentisinin ne olduğunu. Kendimi onda kaybettim.

Ellerim kalçalarının üzerinde duruyordu. Ben de kendi başıma biraz keşfe çıkmak istedim. Ellerimi aramızda, onun karnının üzerinde duracak şekilde öne getirdim. Bu hareketim üzerine dudaklarını dudaklarıma biraz daha bastırdı. Dili biraz daha derinlere uzandı. Gömleğinin kumaşının altında bedeninin sert kıvrımlarını hissedecek şekilde ellerimi yukarı doğru kaydırdım. Keşif turum göğsüne ulaştığı sırada elleyle kalçalarımı öne doğru çekti. Böylece karnım adeta onun bedenine yapışmıştı.

Beni nasıl arzuladığını hissedebiliyordum ve bu his içimde minik bir endişe dalgasının yayılmasına neden oluyordu. Sonra öpüşmesi hızlandı ve daha sert olmaya başladı. Hemen cesaretimi toplayarak kendimi onun rehberliğine teslim ettim.

Elimin birini göğsünün üzerinde tutmaya devam ederek diğerini boynuna doladım. Kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirmek için parmak uçlarımda biraz daha yükseldim.

Garrick öpüşmeye ara vererek heyecanla dudaklarıma doğru nefes vermeye devam etti. Gecenin başlarında gözlerine hâkim olan parlak mavi renk neredeyse tamamen kaybolmuş, büyümüş siyah gözbebekleri tarafından ele geçirilmişti. Bir elini çeneme yerleştirdi; başparmağıyla alt dudağımı çekiştiriyordu. Upuzun süren birkaç saniye boyunca sadece beni inceledi.

“Sen komik bir şekilde seksisin, biliyorsun değil mi?”

Topuklarımı yere indirdim. O kadar süredir parmak ucunda durmaktan baldırlarımdaki kaslar yanmaya başlamıştı ve artık gözlerinin içine bakamıyordum. Beynimin sesini tamamen kapatabildiğim her seferinde o sesleri yeniden duymamı sağlayacak bir şeyler söylüyordu. “Biliyor musun, bunu söylemene gerek yoktu. Zaten öpüşüyorduk.”

“Ve ne güzel bir öpüşmeydi.” Başparmağını yeniden dudağımda gezdirdi ve yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. “Bunu banyon olmayan bir yerde bir kez daha yapmak isterim.”

“Ah, haklısın.” Yatak odama mı gitmek istediğini söylüyordu? Yatak odama gitmek istediğini söylediğinden oldukça emindim.

Pek de kendinde olmayan beynim kapıyı açmayı başarana kadar beceriksiz bir şekilde kapı kolunu birkaç kez yola-
ladım. Sonunda yeniden karanlık hole çıkmıştık ve eli bir kez daha belimin üzerindeki yerini almıştı.

“Holün ampulü yandı ve değiştirme fırsatım olmadı, kusura bakma.”

Yanıt verdiğinde dudakları tam kulağımın yanındaydı. “Karanlık umurumda bile değil.”

Tüm tüylerim diken diken olmuştu.

Salona geçtik ve bu kez çalışan bir lambayı yaktım. Loft mimariye sahip dairemin açık bir kat planı vardı. İki duvar tuğladan örülmüş, diğeri ise hoş bir mürdümeriği rengine boyanmıştı. Yüksek tavanlı bir daireydi ve tepemizde çapraz kesişen borular açıkta duruyordu. Yatak odam sağdaydı ve bir kapım olmadığı için de salondan yalnızca lila renginde bir perdeyle ayrılıyordu.

“İşte burası benim salonum.” Bir elimle salonu gösterirken onun bir ev turu bekleyip beklemediğinden ya da doğrudan yatak odasına geçmem gerekip gerekmediğinden emin değildim. Daha önce hiç böyle bir durum yaşamamıştım, o yüzden önce geleneksel incelikleri yerine getirmemiz gerekip gerekmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Duvardaki bir tabloyu ya da başka bir köşede duran bir bibloyu inceleyerek odanın içinde dolaşırken kalbim doludizgin atıyordu.

“Çok güzel. Bence senin tarzına çok uygun.”

Yüzüm sevinçle parladı. Bu daireyi çok seviyordum. Bana hep *Friends* dizisinin bir bölümündeymişim gibi hissettiriyordu.

“Benim evimin hâlâ açılmamış kolilerle dolu olduğunu utanarak söyleyebilirim. Pek ilginç bir görüntü oluşturmuyorlar doğrusu.”

Tanrım, onun evinde olmayı nasıl da isterdim. O zaman kontrol onun elinde olurdu. Sıradaki adımın ne olması gerektiğini bilmemekten nefret ediyordum.

Gözleri yatak odama açılan perdeye doğru kaçamak bir bakış attı. Çok hızlıydı. Neredeyse anında bakışlarını yanında durduğu lambaya çevirdi ama o önceki bakışını yakalamıştım.

İşte bu. Seks yapmak üzereydim.

Bakire olduğumu ona söylemeli miydim? Söylemeliydim.

Şimdi mi söylemeliydim? Ya da hemen öncesinde?

Kelsey'nin tavsiyesini hatırlayarak kendimi korkularıma gem vurmaya zorladım. Beynimin sesini o kadar kısıtım ki hiçbir şey düşünmüyormuş gibi yapabiliirdim.

Biraz daha beklersem cesaretimi yitirebileceğimi düşünerek ona doğru bir adım atıp elimi uzattım. Hemen tuttu elimi. Perdeyi açarak onu yatak odama yönlendirdim. Bu alanda tavan aydınlatması yoktu, bu nedenle sağımdaki abajuru yaktım. Sonra yanından ayrılarak yatağımın diğer yanındaki abajuru yakmaya gittim.

Yeniden yanına geldiğimde Kelsey'nin bana dışarı çıkmadan önce denettiği son derece mini bir eteği elinde tutuyordu.

Gözlerimiz buluştu. Yüzündeki sırıtış karşısında nefesim kesilip yere yığılabiliirdim. Eteği hızlıca elinden kaptım, yatağımın üstündeki birkaç parça giysiyi de toplayarak hepsini birden gardırobumun içine fırlattım.

“Özür dilerim.”

“Şikâyet ettiğimi duymadın ki.”

Tek kaşımı kaldırarak ona şöyle dedim: “Neyse, unut bunu. Beni asla o eteğin içinde görmeyeceksin.”

“Asla? Bu bir meydan okuma mı, canım?”

“Bu bir söz.”

Yatağımın köşesinden dönerek duvarla yatak arasındaki boşlukta durduğum yere geldi. “Bu sözü tutmamana yardımcı olurken içimi son derece ferah tutabilirim.”

Bir elini omzuma yerleştirdi. İşaret parmağı bluzumun askısının altına doğru ilerliyordu.

“Birçok şeyi yapmama yardım ederken içini ferah tutacağından eminim.”

Omzumu daha sıkı kavradı ve gözleri dudaklarıma kaydı.

“Öyle.”

Sonra beni öptü.

Bu kez yumuşak ve tatlı olmakla uğraşmadı. Aç ve gözü dönmüş bir halde dudaklarıma yapıştığı için nefesim kesilmiş, ağzının içine doğru nefes alıp vermek zorunda kalmıştım. Daha önce başparmağıyla yaptığı gibi bu kez dişleriyle alt dudağımı çekiştirmişti. Bu hareketinin karşılığında tüm bedenimin titrediğini hissettim. Bedenlerimizin mükemmel bir biçimde aynı hizaya gelebilmesi için hafifçe eğilerek beni koluyla belimden yukarı çekti.

Parmak uçlarım neredeyse yerden havalanmıştı ama sorun değildi. O, beni tutuyordu nasılsa. Ellerimi onun iyice karışmış dalgalı saçlarının arasına gömerek kendimi bu öpüşmeye bıraktım. Birkaç adım geri çekilerek yatağımın ucuna oturdu. İçgüdüsel bir hareketle bacaklarımı bacaklarının yanlarına doğru açarak kucağına oturdum. Belimde duran eli kalça kıvrımında ilerleyerek beni sıkıca kavrayıp kendine doğru çekti.

Eğer bu işin nereye doğru gittiği konusunda aklımda herhangi bir şüphe kırıntısı vardıysa da o an yok oldu. Beni yeniden kendine doğru çekti. Bu kez kendi kalçalarını da aynı anda bana doğru bastırıyordu. Nefes nefese öpüşmeyi bırakarak geri çekildiğimde ağzı çeneme ve boynuma doğru ilerledi. Dudakları şahdamarımın üzerinde dolaşüyor, diliyle cildimin hassas noktalarını adeta okşuyordu. Aşağıya köprücük kemiğime doğru ilerledi. Sonra bluzumun daha fazla ilerlemesine izin vermediği noktaya ulaştı. Duracağını düşünmüştüm ama bluzumun askılarını omuzlarımdan kaydırarak indirip devam ederken dudakları tenimden bir an olsun ayrılmamıştı. Diğer elini bluzun altından içeri kaydırılmış, tenimin eteğimin belinin üstünde kalan yerini okşuyordu.

Benim ellerim ise hâlâ saçlarının arasındaydı. Onu daha sıkıca kavrayarak yüzünü yeniden yüzüme doğru çevirdim. Öpüşürken eli daha da yukarılara çıkarak göğüs kafesimin üzerine kadar geldi. Ondaki bu uyanışın etkisiyle tenim adeta alev alev yanıyordu. Eli göğsümü kavradığında kendimi ona doğru bastırdım. İnledi. Üzerime alelacele geçiriverdiğim eteğim uyluklarıma kadar sıyrılmıştı ve aramızda neredeyse hiç boşluk kalmamıştı. Kalçalarımı bir kez daha öne doğru bastırdım ve bu kez inleyen ben oldum. Diğer eliyle bluzumun kenarını yakalaması, onu başımın üzerinden çıkarmak içindi.

Bluzu aramızdan atmak için öpüşmemize bir anlığına ara verdik. Ateşli bakışlarının karşısında üzerimi bir şeylerle örtmek için duyduğum güçlü arzuya direndim. Ve Tanrım, sevimli iç çamaşırları giymem için ısrar eden Kelsey'ye o an minnet duydum. Üzerimde siyah-beyaz dantel bir iç çamaşırı takımı vardı.

Bana bakarken gözleri o kadar açık bir arzuyla doluydu ki daha önce beni endişelendiren minik göbek çıkıntısının umu-

runda bile olmadığını anladım. Sağ eliyle göğsümü hafifçe okşarken, sol eli de boynumu bulmuştu. Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdı. Beni yine öpeceğini düşündüm ama son anda başını çevirerek yanağını yanağıma bastırdı. Çene kemiğimin bittiği noktaya, tam kulağımın altına bir öpücük kondurdu.

Aman Tanrım, bu muhteşem bir duyguydu. Sadece minik, masum bir öpücüktü ama saçlarını kavrayarak kalçalarımı ona daha fazla bastırmama neden oldu. Dili kulağımda dolaşırken bana şöyle fısıldadı: “Komik bir şekilde seksi mi demiştin? Aslında *inanılmaz seksi* demek istemiştin.”

İnanılmaz uyarılmışım.

Beni yeniden öptükten sonra dönerek sırtüstü yatağa yatırdı. Gömleğini çıkarmadan bir an duraksadı ve sonra daha önce beni büyülemiş olan güçlü beden kaslarını ilk kez karşımda gördüm. Dizlerinin üzerinde yükseldiğinde bacaklarım hâlâ onun iki yanına doğru açık duruyordu. Yeniden beni izlemek için durdu.

Ona söylemem gereken bölüm işte buydu. Bir an önce söylemeliydim. Bir çırpıda.

Bakireyim.

Tek bir kelime.

O kadar zor olmamalı, değil mi?

Yutkunarak boğazımı temizledim.

Sonra başını karnıma gömdü ve dudaklarını tenimin üzerinde gezdirmeye başladı ve aklımdan geçen tüm düşünceler anında yok oldu.

Ölayı seks yapma aşamasına getirememem olasıydı. Dudaklarıyla bedenimin üzerinde bu şekilde dolaşmaya devam ederse, o kadar yol alamadan birdenbire yanıp tutuşacaktım.

Parmakları uyluklarımın üzerine yukarıya doğru tırmanıyor ve külotumun belinin içinden kalçalarımı okşuyordu. Beynimin içinde bir şeylerin şiddetle patladığını hissederek panik duygusuyla doldum.

Her şeyi berbat edecektim... büyük olasılıkla yaşadığı en kötü deneyim ben olacaktım. Ve sonra beni bir daha görmek istemeyecekti (ve ben *gerçekten* onu tekrar görmeyi istiyordum). Büyük olasılıkla bu geceyi bir travma olarak hatırlayacak ve bir daha asla seks yapmak istemeyecektim. Yani bundan sonra hayatım boyunca yaşayacağım her ilişki hüsrarla sonuçlanacak ve ben de dokuz kedi ve bir dağ gelinciğiyle birlikte yalnız ve zavallı bir hayat sürecektim.

Dokuz kedi ve bir dağ gelinciğiyle birlikte yalnız ve zavallı bir hayat sürmek istemiyordum.

Sonra bir eliyle külotumu yana sıyırdı. O an hiç de zavallı değildim.

Gözlerimin karardığını ve bedenimle ilgili tüm duyguların dokunmakta olduğu o noktaya yoğunlaştığını hissettim.

Kutsal bir kalp sektesi yaşıyordum ve bu inanılmaz bir duyguydu. Parmaklarının içimde bir noktaya dokunması üzerine yukarı doğru bir yay çizerek ona uzandım. Başımı göğüslerime gömdü ve öpücükler kondurmaya başladı.

Benim ellerimin de kendilerine göre başka bir gündemi vardı. Onları sırtında dolaştırıp daha sonra yeniden karnına getirerek kotunun düğmesini açtım. Genzinden bir ses çıkardı ve dudakları adeta dudaklarıma yapıştı. Ateşli bir şekilde beni öperek yatağa doğru bastırdı. Öpüşmelerimiz daha sert ve daha hızlı olmaya başlamıştı ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Gergin karnı üzerinde dolaştırdığım elimi biraz daha aşağı indirerek kot pantolonunun önüne getirdim. Dudakları bir inlemeyle benimkilerden ayrıldı. Ama tamamen geri çekilmedi. Dudaklarımızın arasındaki mesafe milimetrelerle ölçülebilecek kadar azdı. Heyecanlı bir şekilde nefes verdi.

“Ah Tanrım, Bliss...”

En son dudaklarıma yavaş bir öpücük daha kondurduktan sonra dizlerinin üzerinde doğrulmak üzere geriye gitti. Fermuarından çıkan metal sesini duydum. Giysileriyle uğraşırken gözlerimi omuzlarına odaklamıştım. Birkaç saniye öylece ayakta dikildi. Gözlerimi tavana diktim. Bunu istiyordum. Feci istiyordum.

Dudakları ve elleri coşkulu, neredeyse gözü dönmüş bir biçimde yeniden bedenime döndüğünde mantramı tekrarlamak üzereydim.

Bedenimin aşağılarında bir yerlerde oluşan baskıyı hissedebiliyordum. Geleceğini bildiğim sıradaki şeyi beklerken bacaklarımdaki tüm kaslar gerilmişti.

Sonra külotumu bacaklarımdan aşağı doğru sıyırarak çıkardı ve bedenini uyluklarımdan kivrımına yerleştirdi. O an sanki buz kesmiştim.

Seks yapmak üzereydim.

Hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğim, henüz tanıştığım bir adamla.

Ve o da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu... bakire olduğum gerçeği dahil.

Ve Tanrım, başladığım işi bitirmek istiyordum. Bakire olmaktan nefret ediyordum. Ayrıca o, inanılmaz seksi bir adamdı ama bu ben değildim.

Bunu yapamazdım. Onunla olmazdı.

Yapamazdım işte.

Altında donmuş gibiydim ama o boynum ve omuzlarımın birleştiği yeri ağzıyla kutsamaya devam ediyordu.

Ona bakire olduğumu ya da hazır olmadığımı söylemeliydim. Çok hoş ya da kolay olmazdı ama en azından beni anlardı... yani büyük olasılıkla.

Onun yerine gözlerim büyük büyükannemden kalan kedi şeklindeki porselen kurabiye kavanozuna kilitlendi ve beynim aklıma gelen ilk şeyden saçma sapan bir bahane uydurdu.

“Dur! Kediler! Dur...”

Lanet olsun, ne söylüyordum ben böyle?

Avuç içlerimi omuzlarına koyarak onu hafifçe üzerimden ittim.

Gözleri kararmış, saçları karman çorman ve dudakları öpüşmelerimiz sonucu şişmiş bir halde geriye çekildi. O an neredeyse fikrimi değiştirecektim. Neredeyse karşı konulmaz görünüyordu. Neredeyse.

“Pardon, canım. Kediler mi dedin?”

“Evet, bunu yapamam... yani şimdi olmaz. Çünkü... benim bir kedim var. Evet, şey, almam gereken bir kedim var? Yani bakmam gereken! Kedimle ilgilenmem gerek! O yüzden... bunu yapamam.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

ğımı anlatırken bir yandan da Tanrı'dan söylediklerimin onun kulağına da bana geldiği kadar çılgınca gelmemesini umdum. Olasılık dışıydı.

Ayrıca bir kedim bile yoktu!

Beynimin hangi devrelerinin yandığını bilmiyordum ama kendimi tekme tokat dövesim vardı. Bilincimi kaybedene kadar yüzümü yumruklamak istiyordum. Hemen sonrasında da büyük olasılıkla bir cesaret konuşmasına bile gerek duymadan hidroklorik asit havuzuna atlayabilirdim.

Onun akli da en az benimki kadar karışmış olmalıydı çünkü bir anlığına durup dediklerimi anlamaya çalıştı ve sonra etrafına bakındı.

“Burada bir kedi falan göremiyorum.”

Yalan söylediğim her seferinde olduğu gibi boğazım kuruyordu. Berbat bir yalancıyım (tarafımca kanıtlanmış-tır).

“Çünkü... burada değil. Evet. Sahip olduğum kedi burada değil çünkü... gidip onu almam gerek. Onu almam gerektiğini tamamen unutmuşum.”

Gece 00.20'yi göstermekte olan saate baktı.

“Onu şimdi mi alman gerekiyor?”

Onu bir kez daha hafifçe ittim. Bu kez üstümden tamamen çekilerek yana devrildi. Çırılçıplaktı. Bense sutyenim ve eteğim üzerimde, külotum ise hâlâ bir ayak bileğime takılmış halde duruyordum.

“Evet... veterinerde! Yirmi dört saat açık bir veteriner...”

“Yirmi dört saat açık bir veteriner?”

“Ah, evet. Bizde onlardan çok var... yani Amerika'da. Kesinlikle.”

Hidroklorik asit fikri şu an son derece çekici geliyordu kulağıma. “Ve benim onu saatler önce almam gerekiyordu.”

“Sabah gitsen olmaz mı?”

Aceleyle külotumu diğer bacağımdan geçirmeye çalışırken arkaya devrilerek yere, popomun üstüne düştüm.

“Tanrı aşkına, Bliss!”

Yataktan fırlayıp yanıma diz çöktü. *Hâlâ* çıplak ve *hâlâ*, şey, hazır olduğunu göz önünde bulundurunca bu hareketi beni daha da heyecanlandırdı.

“Ben iyiyim, gerçekten. Çok iyiyim. Sadece... onu bu gece almazsam, bir ceza ücreti ödemem gerekecek ve bunu kaldıramam.”

“Tamam, o zaman ben de giyinip seninle geleyim.”

“Hayır! Şey, hayır, buna hiç gerek yok. Senin çilingirinin de bu aralar gelmesi gerekmiyor muydu?” *Sorun değil*, mesajı verdiğini umduğum bir gülümsemeyle sözlerimi bitirdim. Ama aslında, *Ben manyağın biriyim, zamanın varken arkana bakmadan kaç!* gibi görüldüğümden emindim.

Saate bir göz attı. Yüzünün muhteşemliği kaşlarının çatılmasıyla bozuldu.

“Sanırım, evet.”

“Harika. Ben... ben şimdi koşarak gidiyorum. Sen de, şey, gidebilirsin...”

Gözlerim yeniden bedeninin üzerinde dolaştığında bir budalalık, aşağılanma ve uyarılma birikintisine dönüşecek şekilde erimek üzereydim.

“... yani ne zaman hazır olursan. İşin bittiğinde. Şey, yani canın ne zaman isterse.”

Sonra yatak odamı evin geri kalanından ayıran perdeden hızla geçip arkamdan adımla seslenen onu duymazdan gelerek kapıdan dışarı fırladım.

Neredeyse otoparka yaklaşana kadar da çok önemli birkaç noktanın farkına varmamıştım:

1. Ayakkabılarımı giymemiştim.

A. Ya da tişörtümü.

2. Anahtarlarımı almamıştım.

A. Aslında yanıma herhangi bir şey almamıştım.

3. Tamamen yabancı birini evde bırakmıştım.

A. Çırılçıplak.

Tek gecelik ilişkilerin hiçbir bağlayıcı yanı olmayan basit kaçamaklar olduğunu her kim söylediyse benim gibi bir felaketle henüz tanışmamış olduğu açıkça belliydi.

mobildepo

Dört.

Üzerimde sadece bir etek ve sutyenle kendi apartmanımın köşesinde saklandığımı gören kişi sayısıydı bu.

On bir.

Çıplak ayaklarımı ısıran karıncaların sayısı.

Yirmi yedi.

Tam bir *aptal* olduğumdan dolayı kendime fiziksel şiddet uygulamak için dayanılmaz bir istek duyduğum anların sayısı.

Bir.

Ağlamamaya çalışıp başarısız olduğum anların sayısı.

Garrick, benden sonra yaklaşık on dakika daha evimde kaldı. O süre boyunca zihnim tıpkı bir küvet dolusu enerji içeceği içmiş beş yaşındaki bir çocuğunki gibi çalışmıştı. Orada ne yapıyordu? Sadece *çooook* yavaş bir şekilde giyiniyor muydu? Benim eşyalarımı mı karıştırıyordu? Ona 2009 Video & Müzik Ödülleri gecesindeki Kanye West'ten bu yana gelmiş en büyük serseri gibi davranarak kapıyı çekip çıktığım için sinirlenip evin altını üstüne getiriyor olabilir miydi?

En sonunda dışarı çıktığında kapımı kapatmasını izledim. Sonra biraz duraksadı. Kapının yan pervazına çivilenmiş

metal apartman numarasına baktı ve bir süre öylece kalakaldı. Sonra başını salladı ve kendi evinin olduğu apartmana doğru yürümeye başladı.

Onu artık göremeyene kadar bekledim. Sonra emin olmak için beş dakika daha bekledim (altı tane daha karınca ısırtığı, yanımdan geçen bir kişi daha ve sonrasında kendime şiddet uygulayacağıma dair dört zihinsel görüntüye mal oldu bu bekleyiş).

İçeri girer girmez yatağımın üzerine kıvrıldım. Neredeyse seks yapmak üzere olduğum o yatağa. Seks yapmayı bir şekilde *isteyerek* girmiş olduğum o yatağa. İnanılmaz seksi, inanılmaz çıplak bir İngiliz erkeğine ev sahipliği yapan o yatağa. Belki de az önce çılgınlık uçurumunun eşiğinden atlamıştım ama yorganda onun bedeninin değdiği yerlerin hâlâ sıcak olduğuna yemin edebilirdim. Tam bir psikopat gibi kafamı yastığına yaklaştırdım. Romanlardaki veya filmlerdeki kızların yaptığı gibi hâlâ onun kokusunu alıp alamayacağımı anlamak için yastığı kokladım.

Koku falan alamamıştım. Kendimi süper tuhaf hissediyordum.

Kafayı yemedi bu yatakta uyumam da mümkün değildi.

Yastığımı alarak kanepeye gittim. Orada uyuşmuş bir şekilde, büyük olasılıkla şok içinde oturdum. En azından bunun sadece özel bir aşağılanma olduğu konusunda kendimi rahatlatabiliyordum. Kimsenin ne kadar hastalıklı bir davranış sergilediğimi bilmesi gerekmezdi. Ve bu akşamki sınır şizofrenik davranışından dolayı benim ondan kaçmayı planladığım ölçüde arzulu bir şekilde onun da benden kaçacağından oldukça emindim. Aynı site içinde yaşıyor olabiliydik ama kendi yolumdan gelip gitmeye devam edersem birbirimizi bir daha hiç görmek zorunda kalmazdık.

*

Erkenden sabah oldu. Tüm gece boktan kanepemin üzerinde uyuduğum için her yerim tutulmuştu. Ayrıca başım gerçekten de önceki gece aklımdan geçirdiğim senaryoyu gerçekleştirerek yüzüme yumruklar atmışım gibi zonkluyordu.

Aptal tekila.

Ağır hareketlerle, adeta sürünerek normalden çok daha yavaş bir şekilde duş alıp çıktım. Kapımın çaldığını duyduğumda saçlarım hâlâ ıslaktı. Kapıyı açtığımda Kelsey neredeyse üstüme düşüyordu çünkü o sırada gözetleme deliğinden içeriyi dikizlemeye çalışıyormuş.

Sessizce gülümseyerek parmağını ısırdı ve, “Hâlâ burada mı?” diye sordu.

İçimi çekerek, “Hayır, Kelsey, gitti,” dedim. Arkamı dönerken bir yandan da başımın içindeki dönmeyi engellemek için ellerimle başımı kavradım. Kapıyı açık bırakarak içeri yürüdüm. Kelsey’nin içeri girmek için davet beklemeyeceğini biliyordum.

“Birileri pek huysuz bu sabah. Ne oldu? Berbat mıydı? Çok mu... küçücüktü?”

“Küçücük falan değildi!” Karşılaştırabileceğim fazla bir seçenek görmemiştim ama durumun hiç de öyle olmadığı konusunda oldukça emindim.

“Ah, yani sadece kötüydü?”

Onunla birlikte olmadığımı ona söylemeliydim ama başım çatlıyordu, midem bulanıyordu ve bu akşam iki numarayla denemek için dışarı çıkmaya zorlanmak istemiyordum.

Bu nedenle yalan söyledim.

“Gayet iyiydi. Sadece biraz akşamdan kalmayım.”

“İyiydi? *İyiydi*? Yapma, o adam muhteşem bir şeydi! Lütfen en azından hoşuna gitmiş gibi davran!”

“Hoşuma gitti!” Eğer “hoşuma giden şey” hayatımın en güzel tek başına sevişme deneyimi ise bu doğrudu. “Ondan hoşlandım.”

Söylediklerimin ne gibi sonuçlar doğuracağını gerçek anlamda düşünmeden sözcükler ağzımdan çıkıvermişti.

“Ah hayır!” diye çığlık attı Kelsey. “Hayır, olamaz! Onun senin için ilk olduğunu biliyorum ama bu, ona hemencecik âşık olman gerektiği anlamına gelmiyor. Bu sadece fiziksel bir şeydi. O kadar. Bu adamla evlenmek gibi aptalca bir şey yaparsan, seni çığlıklar içinde, kendi ellerimle tekme tokat kilise kürsüsünden uzaklaştırırım, ona göre.”

“Hayır! Elbette haklısın.” Önemseymiş gibi omuzlarımı silktim ama boğazım kuruyordu; yanaklarımın ve boyunumun kızardığını hissedebiliyordum. Yalnızca utandığımı sanmasını umut ettim çünkü normalde yalan söylediğimi kolaylıkla anlardı. “Yemin ederim onu kafamda büyütüyorum. Ona âşık falan da değilim. Onunla evlenmeyeceğim. Aslına bakarsan yaşadıklarımızın çoğunu zar zor hatırlıyorum.” Ve “zar zor hatırlıyorum” diyerek çoğu şeyin aslında hiç gerçekleşmediğini kastetmişim. Geri kalanı da zaten... beynime kazınmıştı. Her şeye kadir tekilanın bile o anıları beynimden söküp atmaya gücü yetmezdi. Gerçi her şeyin nasıl sonlandığını söküp atmasını isterdim.

“Pekâlâ, bu çok kötü. Ama her şey yolunda gitti değil mi?”

“Evet,” dedim zorla gülümseyerek. “Her şey yolundaydı.”

Kelsey bana sarıldı. O an bağ kurduğumuz veya iletişim halinde olduğumuz veya aynı şey hakkında düşündüğümüz anlardan biri olmalıydı ama benim tarafımdaki her şey koca bir yalandan ibaret olduğu için ben de ona sarıldım ve bece-

riksizliğimle ilgili olarak beni rahatlatıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

“Tamam, o zaman, şimdi son hızla hazırlan bakalım. Dersten önce bir kahve içmezsem, öleceğim. Noel tatilinden beri uyku düzenim bir türlü oturmadı ve kendimi lanet olası bir zombi gibi hissediyorum.” Kelsey için “zombi” demek, havailik ölçeğinde 10 üzerinden 6’larda gezindiği anlamına geliyordu.

Üniversitede tiyatro branşını seçene kadar kendimi hep dışadönük biri sanırdım. Sonra sadece sessizlikten hoşlanmadığımın farkına vardım. Etrafta çevresindekileri eğlendirmeye istekli bir sürü insan varken, sadece gözlem yapmayı daha çok tercih ettiğimi fark ettim.

Kampustaki Starbucks uykusuz öğrencilerden oluşan bir zombi sürüsü tarafından işgal edilmişti. Karamel macchiatomu alabildiğimde zaten uykum fazlasıyla açılmıştı. Ve üniversitenin son senesinin son sömestrinin ilk dersine geç kalacağımız kesindi.

Güzel sanatlar binasına gelerek dışarıda sigara içen resim bölümü öğrencisi hipsterların yanından rüzgâr gibi geçtik. Koridordan aşağı doğru koşar adım ilerledikten sonra tam da beklediğimiz gibi oyunculuk dersi aldığımız küçük oda tiyatrosunun kapılarının kapalı olduğunu gördük.

“Shipooopi*,” dedi Kelsey.

Sonra tiyatro öğrencileri olarak kıkırdayarak, *The Music Man*’den o şarkıyı söylemeye başladık. Çünkü bazen hayat biraz müziğe ihtiyaç duyar. (Ama yine de bunu sessizce ve hızla söyledik çünkü derse *geç kalmıştık*.)

* Meredith Willson’ın 1957 yapımı *The Music Man* adlı müzikal eserinde Marcellus Washburn tarafından seslendirilen, aşkı bulmakla ilgili bir şarkı. (ç.n.)

Rezalet boyutunda ses çıkarmadan tiyatro salonuna girmemizin bir yolu yoktu. Siz ne yaparsanız yapın kapılar gıcırda ve çarpardı. Kapılardan birini iterek açtığımız anda bölüm müdürü Eric Barnes'ın, "Geç kaldınız!" dediğini duyduk.

Otomatik bir şekilde ağızımızdan, "Özür dileriz, Eric!" sözleri döküldü.

Kahvelerimizi dökmemeye dikkat ederek odanın duvarlarını çevreleyen perdeden geçip içeri girdik ve basamaklı platformlar üzerindeki en yakın iki boş koltuğa oturduk.

Kahvemi koyduktan sonra yanımda getirdiğim eşyalarımı yerleştirmek ve bir kalemle dosyayı çıkarmak üzere çantamı karıştırmaya başladım.

"Dediğim gibi," diye devam etti Eric. "Bu dersi Ben Jackson'ın vermesi gerekiyordu." Ben, en sevdiğimiz öğretmenlerimizden biriydi. Ama Broadway'de sahnelenmeye başlayacak o müthiş yeni oyunda iyi bir rol teklifi almıştı. O yüzden bu sönestr izinliydi. "Ancak hepinizin bildiği gibi Ben, birkaç aylığına New York'ta olacak. Bu süre zarfında en yetenekli eski öğrencilerimizden biri olan Bay Taylor onun yerine bu dersi verecek."

Sonunda çantamın en dibinde bir yerlerde ucu açılmış bir kurşunkalem bulabilmişim. İşime yarayacaktı artık. Kelsey ise o anı beni dirseğimden yakalayıp kendine doğru çekmek için değerlendirmişti. Ona baktım, sonra onun baktığı yere, yani sınıfta öğretmenin ders verdiği noktaya baktım. Sonra bulmak için o kadar çaba gösterdiğim kalem elimden düştü ve basamaklı platformların altından boşluğa yuvarlandı.

Herkes onu alkışlarken ve onun da büyük olasılıkla öğrencilerine bir selam vermesi ya da en azından gülümsemesi gerekirken yeni öğretim üyesi durmuş bana bakıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda elimdeki kahveyi çoktan bir yere koymuş olduğuma şükrettim.

Çünkü yeni öğretim üyesi sadece sekiz saat önce yatağında çırılçıplak yatan adamdı.

Garrick benim öğretmenimdi.

mobild depo

Bakışlarını başka yöne çevirene kadar neredeyse saatler geçmiş gibi hissetmiştim. Yeniden sınıfa baktığında yüzünde rahatsız bir gülümseme vardı ve dalgın bir tavırla kravatını çekiştirirdi.

“Teşekkürler, Eric. Ama lütfen herkes bana Garrick desin.”

Odadaki kızların bu aksanı duymasıyla birlikte atmosfere yayılan hormonları gerçekten hissedebildiğimi düşündüm. Kelsey’nin gözlerini bana diktiğini hissediyordum ama ben gözlerimi sahne üstünde asılı duran ışıklardan birine sabitlemiş, hızla çarpan kalbimi sakinleştirecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordum. Bu kötü olmuştu. Bu *çok kötü* olmuştu.

“Eric’in de dediği gibi lisans eğitimimi burada tamamladım. Sonra geçtiğimiz mayıs ayında Philadelphia’da bulunan Temple Üniversitesi’nden Güzel Sanatlar Yüksek Lisans diplomamı alarak mezun oldum. Yaklaşık altı ay boyunca oradaki tiyatro sahnesinde çalıştım. Sonrasında da Eric’ten buradaki geçici öğretim üyesi pozisyonu ile ilgilenip ilgilenmediğimi soran bir telefon aldım.”

Göz ucuyla ona baktım. Aynı anda onunla göz teması kurma olasılığı ve düşüncesinden ürktüm. Bana bakmıyordu.

Aslında tüm bedeniyle sınıfın diğer tarafındaki öğrencilere doğru dönmüş, sanki benim oturduğum kısmı tamamen yok saymıştı. Belirgin bir biçimde sınıfın bir kısmına bakmamasının dışında endişeli ya da paniklemiş olduğuna dair bir işaret yoktu. Oysaki ben yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum ve dizlerime bastırdığım ellerim titriyordu.

“Burada geçirdiğim dört yılımı çok sevmiştim ve ben...”

Bana bir göz attığında gözlerim fal taşı gibi açık ve taş kesilmiş bir halde bakışlarına karşılık vermek dışında hiçbir şey yapamadım. Boğazını temizledi ve bakışlarını sınıfın diğer tarafına çevirdi.

“Yeniden burada olduğum için çok heyecanlıyım.”

Yerin dibine girerek oracıkta ölmek istiyordum.

Derin bir hendeğin zeminindeki bir delikten yerin dibine girmek, üzerime düşen bir çığla gömülerek ölmek istiyordum.

Ağlamak... istiyordum.

Bu sözlerin ardından Eric bizlerden izin isteyerek sınıf olarak yeni öğretmenimizle tanışmamız için yanımızdan ayrıldı. Ben de izin isteyip oradan uzaklaşmak istedim çünkü zaten yeni öğretmenimizi oldukça iyi tanıyordum.

“Peki, o zaman,” diye söze başladı Garrick. “Sizden yaşça fazla büyük olmadığımın farkındayım.” Gözleri yine bir anlığına benimkilerle buluştu. Yutkunmam neredeyse olanaksız bir hale geliyordu.

“Hedefim sizin bulunduğunuz yerden çok da uzaklaşmamış biri olarak yolculuğunuzun bir sonraki adımında sizleri nelerin beklediğiyle ilgili bir fikir edinmenizi sağlamak. Hepimiz Eric, Ben, Kate ve fakültenin diğer hocalarını çok seviyoruz ama yine de gerçeklerle yüzleşelim: hiçbiri mahallenin gençlerinden sayılmazlar.” Bunun üzerine sınıftaki herkes kahkahalarla güldü. Bense kusmamak için kendimi

tutmakla meşguldüm. “Onların kariyerlerine başladıkları zamanki dünya bambaşkaydı. Sizlerin oturduğu yerde oturduğum zamanlarda bu derse Üst Hazırlık derdik; sanırım şu an Tiyatro İşletmesi deniyor. Bu derste seçmelerden kariyer alternatiflerine ya da Oyuncular Sendikası’na kadar birçok konuyu işleyeceğiz. Ayrıca birtakım şeylerin daha soyut tarafları hakkında da konuşacağız. Çünkü bunu sizlere açıklamaktan nefret ediyorum, çocuklar ama bu işin en zor yanı rol dağıtımı ya da bütçeyi tutturmak değildir. Gerçi bunlar da zor işlerdir ama işin en zor kısmı, moralleri yüksek tutarak iyimserliğinizi korumak ve her şeyden önce neden bu bölümü seçtiğinizi hiç aklınızdan çıkarmamaktır.”

Geleceğimizle ilgili bizi korkutmak için fazla uğraşmasına gerek olmamıştı. Zaten hepimiz çoktan turuncu alarm seviyesine geçmiştik. İlk dönemin başından bu yana hepimiz gecenin bir yarısında başlayan içsel değerlendirme sohbetleri (elbette sarhoşken) yapıyorduk.

“Şimdi, eğer sizin için de uygunsa hepiniz hakkında kısacık da olsa bir şeyler öğrenmek isterim. Bana isimlerinizi ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğinizi söyleyebilirsiniz mesela.”

Sınıfta yaklaşık yirmi kişiydik. İlk sekiz kişi isimlerini söyledikten sonra o neredeyse zorunlu ifadeyle sözlerine devam ettiler. “New York’a taşınacağım.”

Oyuncu olmayı seçtiyseniz New York’a taşınmak en büyük hayaldir. Şanslı olanlar bunu gerçekten yapabilirler. Bazılarımızın ise biraz daha gerçekçi düşünmeleri gerekir.

Kelsey’nin dışındaki yakın arkadaşlarımdan biri olan Cade şöyle dedi: “Cade Winston. Şu an için yüksek lisansa devam etmekle doğrudan seçmelere katılmak arasında biraz kararsızım. Gerçekten yüksek lisans yapmak *istiyor* muyum,

yoksa sadece korktuğum için mi bu alternatifini düşünüyorum bilemiyorum.”

Garrick gülümsedi. Kafayı yemek üzere olmama rağmen ben de gülümsedim. Hayatımdaki pek çok şeyle ilgili olarak aynı şekilde düşünüyordum... sadece oyunculukla ilgili değil.

“Güzel. Dürüst bir yanıtı, Cade ve kendine karşı ne kadar dürüst olursan o kadar iyi. Umutlar ve hayaller harikadır ama sağlam bir plandan çok daha kolay bozulurlar. Bu ders boyunca tam olarak ne istediğinizi bulamazsak ona göre tekrar ne yapabileceğimize bakarız.”

Ondan sonra hepimiz kendimizden beklendiğini hissettiğimiz şeyler yerine gerçek düşüncelerimizi söylemenin daha iyi olacağını düşünmüş olmalıydık.

Oyunculuk yapma seçimimizi savunmak için o kadar çok zaman harcamıştık ki bu konuda herhangi bir kırılganlık göstermemiz artık çok güçlü. Son çarenin sadece sizin planladığınız şey olduğunu düşünmeye başlamadan önce işlerin yolunda gitmemesi halindeki planınızı soran birini idare edebilmenin çok fazla yolu yoktur.

Bazen biraz daha Kelsey'ye benzemek istiyordum. Gerçekten korkusuzdu. Gerçi ailenin tuzu kuru olduğunda biraz korkusuz olmak sanırım daha kolaydı.

“Kelsey Summers. Ben mezun olduktan sonraki bir yılı ne yapmak istediğime karar vermeden önce biraz araştırma yaparak ve seyahat ederek geçireceğim. İnsanlar hep en ilginç oyuncuların ilginç insanlar olduklarını söylerler. Bu yüzden şimdi olduğumdan daha ilginç ve etkileyici olmak için biraz zaman ayırmanın iyi bir yatırım olacağını düşünüyorum.”

“Diva,” diye mırıldandım sessizce.

Karşılığında gözlerini kısarak bana bakıp koluma bir çimdik attı. Ciyakladım ve neredeyse sandalyeden yuvarlan-

mak üzereydin ki Garrick bakışlarını bana çevirerek, “Ya sen?” dedi.

Kolumu ovuşturdum. Yanıt vermeden önce gözlerimi başka tarafa çevirmem gerekti.

“Bliss Edwards. Biraz oyunculuk ve sahne yönetimi arasında kalmış durumdayım ve her ikisini bir arada yapabileceğimiz yüksek lisans programları olmadığına göre yoluma devam ederek iş piyasasına ya da benzer bir şeye gireceğim sanırım.”

Yeniden ona baktığımda gözleri çoktan bir sıra üstümde oturan Dom’a çevrilmişti.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Kelsey elimi tutup destek vermek istermiş gibi sıkı.

Bu tanışma konuşmalarının bitmesi yirmi dakikayı buldu çünkü bizler tiyatro insanlarıyız. Kendi konuşmalarımızı dinlemekten hoşlanırsınız.

Dersin bitimine sadece beş dakika kala Garrick şöyle dedi: “Harika. En azından hepiniz sıradaki adımın ne olacağını düşünmüş gibi duruyorsunuz. Çarşamba günü hepinizi vesikalık fotoğraflarınız ve özgeçmişlerinizle birlikte seçmeler için hazır bir şekilde derse bekliyorum.”

“Ne için?” diye sordu Dom. “Henüz dersin birinci haftasındayız. Birkaç hafta boyunca seçme falan olmayacak.” Dom kendi konuşmasını dinlemekten hepimizden çok hoşlanırdı.

“Fark etmez,” diye yanıtladı Garrick. “Gerçek dünyada günde on seçmeye girebilirsiniz. Hazırlanmak için haftalarınız ya da sadece bir saatiniz olabilir. Ancak bu bölümü aşarsanız işiniz oyunculuk olur. O zamana kadar işiniz seçmelerdir. Bu yüzden şimdi işinizi iyi yapmanız sizin için iyi olacaktır. Ders bitmiştir. Çarşamba günü görüşürüz.”

Bunları söylerken yüzünde beliren sırtış dün geceler

kadar büyüleyici olmasa da basamaklardan inerken bacaklarımın titremesine yetecek kadar iyiydi.

Perdenin yanında, kapıdan yaklaşık üç metre uzaklıktayken bana şöyle seslendiğini duydum. “Bayan Edwards, sizinle biraz konuşabilir miyiz?”

Kelsey’nin yüz ifadesi acımayla keyif arasında bir yerlerde donakalmıştı. Onu öyle görünce son on iki saattir ilk kez kendim dışında birini daha yumruklamak istedim.

“Öğlen yemek yer miyiz?” diye sordu Kelsey. Öğlene çıkabileceğimden emin olmasam da başımı onaylarcasına salladım. Kahretsin, midemin bir sonraki dersi bile kaldırabileceğinden emin değildim.

Sınıfın geri kalanının sınıftan çıkması için ağırdan alarak ona doğru yürümeye başladım. Dom, o an Garrick’i soru bombardımanına tutmuştu. Ben de biraz Cade ile oyalandım. Kelsey beni barlara sürükleyip aptalca davranışlarımı teşvik eden arkadaşımken, Cade ise her zaman söylenmesi gereken en doğru şeyi bilen arkadaşımdı.

Cade’in ağzından dökülen ilk sözcükler: “Birden berbata kadar uzanan bir ölçekte ne kadar akşamdan kalmasın?”

Ağzımın bir köşesini hafifçe kaldırarak gülümsedim. İçinde bulunduğum duygu girdabı içinde elimden gelen bu kadarı oldu ama yine de önceki gülümseyişlerime benziyordu. “Değişir... şu anda mı? Kesinlikle yedi. Ama eğer Dom benimle konuşmaya çalışırsa... daha büyük bir ölçeğe ihtiyacımız olur.”

Güldü. Bir an büyük sırrımı Kelsey yerine Cade’e açıklamış olsaydım dün gecenin nasıl geçmiş olabileceğini merak ettim. Aynı şeylerin yaşanabileceği konusunda tereddüde düştüm.

“Gitmem gerek. Siyaset bilimi dersim var.” Yüzünde be-

liren ifadeyle aynı fikirdeydim. Geçen yıl o dersten kurtulduğum için mutluydum. “Akşam bir şeyler yapalım, olur mu?”

“Elbette.” Bu kez gerçekten gülümsedim çünkü Cade kafa dağıtmak için ideal bir arkadaşı ve o an ihtiyacım olan kesinlikle buydu.

Yanağıma bir öpücük kondurarak kendi yoluna gitti.

Garrick’e döndüğümde gözleri kararmış ve kısılmış bir şekilde beni izlediğini gördüm. Dom çoktan gitmişti. Diğer taraftaki kapıdan çıkmış olmalıydı. Birkaç saniyeliğine tuhaf bir şekilde karşılıklı ayakta dikildik. Onun elleri ceplerindeydi, benimkiler ise huzursuz hareketlerle omzuma çapraz astığım çantamın sapıyla oynuyorlardı.

Sonunda boğazını temizledi.

“Bacağı nasıl oldu?”

Yutkunarak bacağıma baktım. Üzerini kapatmamak için etek giymiştim bugün. Sargıyı görebilmesi için bacağımı yan yatırdım. “İyi. Bu sabah sargısını değiştirdim. Biraz su toplamış ama bunun normal olduğunu söyleyebilirim... yani internete göre öyle.”

Ona baktığımda gözleri hâlâ bacaklarımdaydı.

Birden kaskatı kesildim. Tanrım, bu çok tuhaf bir durumdu.

Yeniden boğazını temizledi.

“Demek... üniversitedesin.”

“Demek... sen değilsin.”

Bir saniyeliğine hareketsiz kaldıktan sonra birdenbire yana dönüp hızla benden birkaç adım uzaklaştı ve tekrar yanıma geldi. Gergin bir şekilde parmaklarını saçlarından geçirdiği sırada düşünebildiğim tek şey kendi parmaklarımın onun saçlarının arasında dolaştığı ve saçlarının inanılmaz yumuşak oluşuydu.

“Düşündüm ki...” diye söze başladı. “Şey, aslında pek de düşünemedim. Ama üniversiteli gibi görünmüyorsun. Burada okula gittiğimi ve yeniden buraya taşındığımı söylemiştim. Sen de, ‘Ben de,’ dediğin için aynısını yapmış olabileceğini sanmıştım.”

Saçma sapan bir şekilde göz kırpmaya ihtiyacı hissediyordum. Ağlamıyordum ya da gözlerim falan dolmuyordu ama gözlerimi kırpmadan duramıyordum. “Çok küçükken Teksas’ta yaşadım. Okul için yeniden buraya döndüğümü söylemek istemişim,” dedim.

Önce bir kez başını salladı, sonra başını sallamaya devam etti. O başını öne arkaya doğru sallıyor, bense gözlerimi kırpıştırıp duruyordum ama her ikimiz de asıl söylenmesi gereken şeyleri söylemiyorduk.

Sessizliğe tahammülüm olmadığı için ilk çözülen ben oldum.

“Kimseye bir şey söylemeyeceğim.” Kaşlarını kaldırmıştı ama bunun bir şaşkınlık ya da yargılama ya da öylesine bir yüz mimiği olup olmadığını anlayamamıştım. “Yani bir şey olduğundan değil... hani biz... demek istediğim şu ki biz aslında tam anlamıyla... şey, çift sırtlı bir canavara dönüşmedik.”

Aman Tanrım!

Benişimdivurunbenişimdivurunbenişimdivuruuuun.

Çift sırtlı canavar mı? Ciddi olamazdım!

Yirmi iki yaşındaydım ve “seks” kelimesini kullanmak yerine Shakespeare’den alıntı yapıyordum! Gerçekten *utanç verici* bir Shakespeare alıntısı.

Ve o gülüyordu! Ve onun gülüşü içimde bir şeyleri harekete geçirerek dün geceyi düşünmeme neden oluyordu ki şu an bunu düşünmemeliydim. Canavarlar yoktu. Sırtlar yoktu. Dün gece yoktu.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek kendimi tutmaya çalışı-

yordum. Derin bir nefes alarak olabildiğince sakin bir şekilde şöyle dedim: “Aramızda olanlar bizim için önemli bir sorun yaratmak zorunda değil.”

Yanıt vermek için bir süre bekledi. Ona bakmamı bekleyip beklemediğini merak ettim. Eğer öyleyse, bir süre daha bekleyecekti.

“Haklısın. İkimiz de yetişkin insanlarız. Yaşadıklarımızı unutabiliriz.”

Neler yaşandığını unutmam mümkün değildi. Ama unutmuş gibi yapabiliyordum.

Rol yapabiliyordum.

“Evet,” diye başımı sallayarak onu onayladım.

Gitmek üzere arkama döndüğümde sesi beni durdurdu.

“Kedin nasıl?”

“Ne kedisi? Ah! *Kedim*. Benim... kedim. Kızım iyi...”
Dişi olduğunu söylemiştim, değil mi? “... O iyi. Miyavlıyor, mırıldanıyor, kedisel hareketler işte...”

Tanrım, neden kapı bu kadar uzakta olmak zorunda sanki?

Son birkaç kelimeyi yürümeye devam ederken omzumun üzerinden ona bakarak söylemiştim.

“Derse yetişmem gerek. Çarşamba görüşüyoruz sanırım. Hoşça kal!”

Kapıdan hızla çıkarak koridor boyunca aşağıya, bina-
nın güzel sanatlar kanadına doğru yürüdüm. Seramik sınıfını
geçer geçmez şimdiye kadar kimsenin kullanmadığı engelli
tuvaletine daldım. Sonra dizlerimin üstüne çöktüm. (*Tuva-
letin zeminine*. Aklımın başında olmadığı açıkça belliydi...
iğrenç!)

Nefesimi düzenlemeye çalıştım. Dün akşam kazara
öğretmenimle ilişkiye girmiş olabilirdim. Bir şeyden kesin-
likle emindim. Kahrolası sonraki derse falan giremeyecektim.

“Havada o kadar çok uygunsuzluk vardı ki somut bir şekil almış olduğuna yemin edebilirim.”

Kelsey ağzıma düzenli aralıklarla patates kızartmaları ve diğer muhteşem karbonhidratlardan tıktırtmaya çalışırken yüzümü öğrenci salonundaki masalardan birine kapamıştım.

Önemsemez bir tavırla sırtımı pıspışladı. Kelsey’nin annelik içgüdülerıyla uzaktan yakından alakası yoktu ama en azından merhamet göstermeye çalışıyordu. “Abartıyorsun, Bliss. Havada hissettiğim tek şey cinsel gerilimdi. Yani sana pek sık bakmamaya çalıştı ama baktığı zaman... ‘Merhaba! Sana bayılıyorum!’ diyordu.”

“Bir dönem boyunca o derste kalabilmem mümkün değil.”

“Saçmalama. Sen bir oyuncusun. Oyuncular sürekli birbirleriyle yatarlar ve sonra hayatlarına aynen devam ederler. Tanrı aşkına, okulun ilk yılını hatırlamıyor musun? Bir sahnede Dom’la sevişmek istememiştin ve Eric sizi diğer odaya gönderip birbirinize karşı rahat olmayı öğrenene kadar öpüşmenizi istemişti.”

“Neden bugünden sonra hayatımın ikinci en yerin dibine geçtiğim anını hatırlatıyorsun ki şimdi?”

Gözlerini devirdi. “Çünkü onu atlattın.”

“Dom’un dilinin boğazıma kadar girmiş olmasının yarattığı travmayı asla atlatamayacağım. Hâlâ hödüklüğünün tadını alabiliyorum.”

“Daha iyi olacaksın, Bliss. Önümüzde beş ay var ve onu sadece haftada üç saat görmek zorundasın. Nasıl olduğunu bile anlamadan bu işi unutmuş olacaksın. Sonra benimle dünya seyahatine çıkmadan önce onu bir kez daha yatağa atabilirsin.”

“Bu cümlelerin içinde o kadar çok saçmalık var ki nereden başlasam bilemedim.”

“Önce bir şeyler yiyerek başla, yoksa Reji dersine geç kalacağız.”

Sırf onu susturmak için söylene söylene birkaç tane patates kızartması attım ağzıma.

Telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı ama elleri başka bir şey yakalamıştı. “Ah, unutmuşum. Çantamda Advil var... ister misin?”

Yutkunarak sordum: “Niye isteyeyim ki?”

Başını tuhaf bir ifadeyle yana yatırdı. “Hassasiyet yok mu... yani bilirsin... dün gece yaptığın şeyden sonra?”

Aptal Bliss. Tam bir aptal.

“Ah! Ah, haklısın. Ama hayır, iyiyim ben. Bu sabah bir avuç ilaç aldım zaten. Gayet iyiyim, teşekkürler.”

“İşte benim arkadaşım!”

Günün geri kalanını eve gitmeye ve uyku adını verdiğimiz unutma kozasına girmeye hazır bir şekilde otomatik pilotta geçirdim. Giysilerimi çıkarmakla bile uğraşamadan kendimi yatağa attım.

Telefonumun sesi birkaç saat sonra beni uyandırdı. Arayan Cade’di.

“Evet, bebek... birlikte takılmaya hazır mısın?”

Uykulu gözlerle saate baktım. Saat daha akşamın yedi-siydi.

Esnedim. “Evet... elbette. Aklından neler geçiyor bakalım?”

“Aslında düşünüyorum da...”

“İçki olmasın!” diye sözünü kestim. “Bu akşam içki kaldıramayacağım.”

Kahkaha attı. “Ama çivi çiviye söker? Neyse, tamam... Bugün Grind’de Lindsay çalışıyor. Orada kahve içsek nasıl olur?”

Yeniden esnedim. Lindsay, tiyatro öğrencisi bir arkadaşımızdı. Onun müziğini dinleyeceğimiz sakın ve sade bir gece geçirebilirdik. Tam ihtiyacım olan şeydi. “Kahve harika olur.”

Yirmi dakika sonra dışarı çıktığımda bir paranoyak gibi her an Garrick ile karşılaşabileceğimi düşünerek başımı bir sağa bir sola çevirip duruyordum. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğumda koşar adım otoparka doğru ilerledim ve Cade’in külüstür Honda’sına atladım.

Beni gülümseyerek karşıladı. Arkama dönüp Garrick’in oturduğu binaya doğru bakmamak için kendimi zor tuttum.

“Daha önce söylemeyi unuttum, bugün harika görünüyordun. Yani o sevimli akşamdan kalmalık dışında. Sen asla derse gelirken etek giymezdin.”

“Sadece arabayı sürsen!” demek istedim. Ama bu bana bile saçma geldi. Bu yüzden ona şöyle yanıt verdim: “Ah, bacağımı yaktığım için üzerine degecek bir şey giymemem gerekiyordu.”

“Gerçekten mi?” dedi şaşırarak. “Ne oldu?”

Ona gerçekleri olduğu gibi anlatamazdım. Çünkü sonrasında onun kimin motosikleti olduğunu, o kişiyle ne işim olduğunu ve buna benzer bir sürü şeyi öğrenmek isterdi.

“Ah, saç düzleştiriciyle yaktım.”

“Bacağına saç düzleştiricinle mi yaktın? Bacak tüylerinin uzunluğu ne kadar senin?”

Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca yalan söylediğim için bu konuda biraz daha gelişmiş olabileceğimi düşünmüş olabilirsiniz. Ama yanılıyorsunuz.

“Ha, ha, ha. Çok komik!” dedim yüzümü ekşiterek. “Tezgâhtan düşürdüm, seni pislik! O sırada bacağıma çarptı.”

Külüstür arabasında zar zor çalışmakta olan havalandırmanın ayarlarıyla oynadım.

“Kahveni de üstüne dökme de. Ya da en iyisi... kendine buzlu kahve al.”

“Baş üstüne, kaptan,” dedim.

Grind kampusun bir köşesinde bulunan ve birkaç yıl önce kafeye dönüştürülmüş küçük, sevimli bir evdi. İçeriden kahveni alırdın, dışarıdaki verandasında ise çoğu akşam canlı müzik olurdu. İçerisi hıncahınç doluydu. İçecekleri alabileceğimi söyleyerek Cade’i dışarıda oturacak bir yer bulması için gönderdim. Kendime bir buzlu moka kahvesi, Cade’e de bir smoothie aldım. Kahve sevmezdi, benim için buraya gelmişti.

On-on beş dakika sıra bekledikten sonra içeceklerimizi alıp dışarı çıktığımda Cade’in nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Tanıdığım insanlarla selamlaşıp tanımadıklarımın göz teması kurmaktan kaçınarak masaların arasında dolanmaya başladım. Sahnede hazırlıklarla uğraşan Lindsay’in bakışlarını yakaladığımda bana sırtıttı.

En sonunda ön sıradaki masalardan birinin yanında dikişlen Cade’i görmüştüm. Mekânın bu kadar kalabalık olduğunu düşününce harika bir yer bulmuş olduğunu söyleyebilirdim.

Arkasından yaklaşarak sırtını hafifçe dirseğimle dürttüm.

“Tanrı aşkına, Cade. Bir an seni hiç bulamayacağımı sandım. En azından bir mesaj atamaz mıydın?”

Cade omzunun üzerinden bana baktı, sonra kolunu omzuma atarak sol elimdeki smoothie’yi aldı.

“Özür dilerim, bebek. Sohbeta dalıp unutmuşum. Bak kim burada!”

Beni öne doğru çektiğinde karşımda Garrick duruyordu.

Bu kez yeterince şanslı değildim çünkü kahvemi henüz bir yere koymayı becerememiştim. O yüzden Garrick’i görünce bardağımı elimden düşürdüm ve kahvem ayaklarımla üzerine döküldü.

Süper hızlı reflekslere sahip olan Cade biraz yana sıçrayarak kendi Toms ayakkabılarının mahvolmasının önüne geçebilmişti.

“Vay canına, Bliss! Buzlu kahve konusunda espri yapmıştım ama sözümü dinlediğine sevindim. Eskiden bu kadar sakar olmadığına yemin edebilirim.”

Hâlâ konuşamıyordum. Ayaklarım buz gibiydi ve yapış yapış olmuştu. Yüzüm ise feci yanıyordu.

“Gel,” dedi Cade. “Otur. Bay Taylor masasını paylaşabileceğimizi söyledi.”

“Garrick, Cade.” Cade’e bunu defalarca hatırlatmış olduğundan emindim.

Cade ona aldırmadan bana döndü. “İçeri gidip sana biraz peçete getireceğim. İçecek başka bir şey ister misin?”

“Yok, yok. Ben iyiyim, Cade. Sen kal. Ben içeri gidip üstümü başımı temizleyeyim.”

“Unut bunu. Lindsay’in müziğini benden çok daha fazla seviyorsun. Bütün o ‘değişimin kendisi ol’ ve ‘kadının gücü’ şarkıları. Onları kaçırmanı istemem. Sen otur.” Bu kez tamamen oturana kadar elleriyle omuzlarımdan bastırdı. Sonra

içeri gitmek üzere yanımdan ayrıldı ve Garrick ile yeniden baş başa kaldım.

“Burada ne işin var?” Öfkeli bir tonlamayla sormuştum.

Buna karşılık o ise tatlı ve sakindi, büyük olasılıkla biraz da üzgün. “Evime hâlâ internet bağlanmadı ve e-postalarımı kontrol etmek için okula gelmem gerekti. İstersen gidebilirim.”

Evet.

“Yok,” diye iç çektim. “Seni kovacak değilim. Sadece bizi masana davet etmemiş olmanı isterdim.”

“Ama Cade bana seninle birlikte olduğunu söylemedi. Ben de nezaketen davet ettim, o kadar.”

“Özür dilerim... Ben sadece... bu çok tuhaf bir durum. Cade hiçbir şey bilmiyor...”

“... Endişelendiğin konu buysa, merak etme, ben de ona bir şey söylemem. İşimi yapmaya devam etmek istiyorum ve ayrıca senin özel hayatın da beni ilgilendirmez. Aramızda yaşanan şey çoktan bitti.”

Konuşurken sesi sertleşmişti. Bitti? Neden bu kelime mideme bir yumruk gibi oturdu? Dişlerini sıkmış halde dururken gözlerim o güçlü ve düzgün çene çizgisine kaydı.

“Tıraş olmuşsun,” dedim. Açıkça, doğrudan.

Sımsıkı duran çenesi biraz gevşerken kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Şey, evet, oldum.”

Sessizce oturduk. Kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Gözleri okyanus mavisiydi ve ense tıraşıyla birlikte daha genç bir görünüm kazanmıştı. Bu haliyle haşin-seksiden çok komşunun-oğlu-seksiliğine daha yakın duruyordu.

Gözlerini dudaklarıma çevirdiğinde alt dudağımı ısırakta olduğumun farkına vardım. Tanrım, yine onunla öpüşmek istiyordum.

Oturduğum yerden fırladım. “Buraya gelmek kötü bir fikirdi. Ben gidiyorum. Cade’e kendimi halsiz hissettiğimi ya da başka bir bahane bulup söyleyebilirsin.”

O da ayağa kalktı. “Hayır, Bliss, bekle. Özür dilerim. Gitme. Ben... kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum. Söz veriyorum, burada sessizce otururum ve siz ikiniz beni tamamen yok sayabilirsiniz.”

Tam o sırada Lindsay geçici oluşturulan küçük sahneye çıktı, ışıklar yandı ve insanlar alkışlamaya başladılar.

Eğer gideceksem, bunu hemen şimdi yapmalıydım. Konserin ortasında çekip gidersem Lindsay bunu görür ve bana sinirlenirdi.

Daha iyinin ne olacağıyla ilgili düşünceme rağmen yeniden yerime oturdum.

Garrick de sözünü tutarak başını bilgisayar ekranından kaldırmadı. Lindsay, ses kontrolü yaparken sessizce oturdum. Garrick’e bakmamak için direneceğim diye resmen boynum tutuldu.

Lindsay kendini seyircilere tanıtırken Cade de geldi.

“Hey,” diye fısıldadı. “Randy bara bakıyordu ve bana bu havluyu verdi. Bir tomar peçeteden daha çok işimize yarayacağını düşündüm.”

Sonra yapış yapış ayaklarımdan birini kucağına alarak ayakkabımı çıkardı ve nemli havluyla bacağımdaki kahve izlerini silmeye başladı. Özellikle beni gıdıklandırıran bir yerin üzerinden geçerken kıkırdadım.

Garrick’in klavyesinden çıkan sesler kesilmişti.

Basit bir içgüdüyle ona baktığımda Cade’e... ve bacaklarıma baktığını gördüm. Boğazımı temizleyerek ayağımı çektim. Cade’den havluyu alarak, “Teşekkürler ama bundan

sonrasını ben yapabilirim. Beni gıdıklamayacağın konusunda sana güvenemiyorum,” dedim.

Garrick yeniden bilgisayar ekranına döndü, Cade, Lindsay’e odaklandı ve ben de ayaklarımla daha yakından ilgilenmek için eğildim. Onların bana bakmadığından emin olduğum bir anda gözlerimi sımsıkı kapadım ve sessiz bir çığlık attım. Gerçek bir çığlık atabilsem çok daha iyi hisse-derdim ama elimden gelen buydu.

Lindsay’in ilk birkaç şarkısını daha önce onu hem sahnede hem de provalarda ve ders aralarında çalıştıkları kuliste birçok kez dinlediğim için biliyordum. Akustik müziğe çok iyi giden, muhteşem bir çıplak sesi vardı. Şarkılarının sözlerinde mutlaka bir tür sosyal eleştiri ve insan saçmalıklarıyla ilgili serzenişler olurdu. O yüzden mikrofona yaslanarak ilk kez söyleyeceği sıradaki şarkısını anons ederken son derece şaşırmıştım.

“Sıradaki şarkı bana biraz yabancı. Bu fikrin sevgili sahibi...” (Yan tarafa doğru birini işaret etti.) “...Kenny, bana el sall...” (Kenny biraz baskı altında ve rahatsız hissediyormuş gibi görünüyordu ama el salladı.) “... her neyse, Kenny benden bir ricada bulunarak en azından bir tane... biraz farklı bir şarkı yapmamı istedi. Sen nasıl diyordun Kenny? ‘Sivri ya da siyasi’ olmayan demişti sanırım. Ve benim öyle bir içerik yazma yeteneğim olmadığı için adının açıklanmasını istemeyen bir arkadaşımın sözlerini yazdığı bir şarkıyı söyleyeceğim. Adı ‘Dayan.’”

Bu şarkı da Lindsay’in normal sound’u gibi yumuşak ve basit bir nota dizilişinden oluşan bir girişle başladı. Sonrasında hüznü, tutkulu, neredeyse çaresizlik içeren bir tınıya büründü. Şarkıyı söylerken... fırsatım varken buradan çekip gitmiş olsaydım, diye içimden geçirdim.

*Ne kadar yakın olursan ol, hep çok uzaksın
Gözlerim senin olduğun her yerde*

Bir yandan devam eden sessiz sohbetlerin uğultusu tamamen kesildi. Ortamda tüm gözlerin bir anda Lindsay'e kilitlendiği sarsıcı bir değişim yaşanıyordu. Ama bir çift gözün üzerimde olduğuna *yemin edebilirdim.*

*Karşılıklı rol yapmaktan yoruldum,
Hep istemekten ve asla teslim olmamaktan yoruldum.*

*Tenimde hissediyor, gülüşünde görüyorum.
Biz çokuz. Hep öyle olmuşuz.*

*Özlediğimiz her şeyi düşün.
Her dokunuşu ve her öpüşü.
Çünkü ikimiz de ısrarlıyız.
Dayan.*

Bakışının tenimde yarattığı fiziksel ağırlığın baskısını hissediyordum. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu. Nefes alış verişim kısa ve kesikti. Dayanmak istemiyordum. Yapamadım. Baktım.

*Nefesini tut, gözlerini kapa.
Başkalarıyla aklını dağıtma
Bozguna uğramış iç çekişlerin şaşırtıcı değil
Bıkmadın mı yalanlardan?*

Ama o bana bakmıyordu. Bir şeyler de yazmıyordu, bakışları öylece bilgisayar ekranına kilitlenmişti ve sanki...

şarkının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ben mi tuhaftım? Tüm bu hissettiklerim benim hayal ürünüm müydü?

*Özlediğimiz her şeyi düşün.
Her dokunuşu ve her öpüşü.
Çünkü ikimiz de ısrarlıyız.
Dayan.*

*Ne kadar yakın olursan ol, hep çok uzaksın.
Gözlerim senin olduğun her yerde.*

Birdenbire artık orada durmak istemediğimi fark ettim. Ona bu kadar yakın olamazdım. Çıldırarak üzereydim. Bu aptalcaydı... onunla tek gecelik bir ilişki yaşamış olmak bile bu durum kadar aptalca olamazdı ama ondan *hoşlanıyordum*. Shakespeare sevmiyordu, motosiklet kullanıyordu ve benim öğretmenimdi... ama ben ondan *hoşlanıyordum*.

*Benden bu kadar. Yok saymayacağım.
Rol yapmayacağım ya da dayanmayacağım.
Daha fazlasını istiyorum.*

Son birkaç akordu da çalmayı bitiren Lindsay dilini çıkardı ve şöyle dedi: “İyk. Mutlu musun, Kenny?”

Cade gülerek coşkuyla çığlık attı. Kalabalık alkışlamaya ve ısıklar çalmaya başladı. Ben de ellerimi kaldırarak onlara eşlik etmek istiyordum ama kurşun gibi ağır bir halde kucağımda duruyorlardı.

Garrick’e baktım. Bu kez o da bana bakıyordu. Gözbebekleri koyulaşmıştı. Göz göze geldiğimizde başını başka yöne çevirmek için uğraşmadı. Belki de daha önceki bakışı da zihnimin yarattığı bir hayal ürünü değildi. Alkışların sesi tamamen kesilene kadar birbirimizi izledik ve hayatımda ilk kez “kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi atması” olarak ifade edilen duyguyu gerçekten anladım çünkü içimde çaresizce dışarı çıkmak için çabalayan bir şeyler varmış gibi hissediyordum.

Aklımı kaçırmadan bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim, ayağa kalktım ve Cade’i dirseğinden yakaladım.

“Hey, neler oluyor?” Beni anlamak konusunda gerçekten uzmandı. Gözlerindeki ifadenin şaşkınlıktan endişeye dönüştüğünü görebiliyordum. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, elbette. Sadece biraz yorgunum. Beni eve bırakır mısın?”

“Tabii ki.” Ateşimi ölçmeye çalışan annem gibi elini yanağıma bastırdı. Sonra da gözlerini neredeyse benden hiç ayırmadan şöyle dedi: “Masanızı paylaşmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler, Bay Taylor. Çarşamba görüşürüz.”

“Bana Garrick de, Cade, lütfen. Size iyi geceler.”

Garrick sadece Cade’e bakarak konuşmuştu ve bence bu olabilecek en yerinde hareketti. Arkadaşım kolunu omzuma atarak beni kafenin yanındaki bir geçide ve oradan da otoparka yönlendirdi.

Hafifçe yağ ve peynir kokan bu külüstüre bindiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Cade de yanıma oturdu. “İyi olduğuna emin misin?”

“Evet, kesinlikle, sadece yorgunum.”

“Tamam.” Pek ikna olmuş görünmüyordu. “O zaman seni evine götürelim.”

Anahtarı çevirdiğinde hiçbir hareket olmadı. Ne motor ne ışıklar, tık yoktu.

“Ah... kahretsin.”

“Ne oldu?” diye sordum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Arabamın hurdaya çıktığı anlamına geliyor.”

Anahtarı bir kez daha çevirdi. Yine hiç hareket olmayınca elleriyle direksiyona vurdu. Bacaklarımı koltuğun üzerinde kendime doğru çekerek başımı dizlerime dayadım.

“Bekle bir saniye.” Cade dışarı çıkarak motor kapağını açtı. Bense kıvrıldığım pozisyonda kalarak son yirmi dört saatte yaşananları beynimden silmeye çalışıyordum. Garrick’le bu geceki her bakışmamızı detaylıca analiz etmekle bir sonraki derste ne söyleyebileceğimi ya da nasıl davranacağımı planlamak arasında bir yerlerde uyuyakalmış olmalıyım.

Ondan sonra hatırladığım ilk şey Cade’in beni uyandırmaya çalışması ve arabanın hâlâ çalışmıyor oluşuydu.

Gözlerimi ovuşturarak arabadan indim.

“Kusura bakma, sanırım düşündüğümünden daha yorgunum.”

“Dinle beni, biz aklımıza gelen her yöntemi denedik ama arabayı çalıştırmayı başaramadık.”

Cade hâlâ arkamda dururken motor kapağının yavaşça aşağı inmeye başladığını görene kadar beynim “biz” sözcüğünü algılamamıştı.

Elbette karşımda *yine* Garrick duruyordu. Çünkü dünya bugün işimi kolaylaştıracak herhangi bir şey yapamıyordu.

“Bay Taylor’ın motosikletini kullanarak takviye kablo-suyla çalıştırmayı bile denedik.”

“Sana Garrick demeni söylemiştim, Cade.”

“Evet, evet, biliyorum. Her neyse, ben buraya yakın oturduğum için...”

Aman Tanrım. Hayır. Lütfen hayır. Cade öğrenci yurtlarından birinde yatılı kalıyordu, yani evine yürüyerek gidebilirdi. Öte yandan ben kampustan birkaç kilometre uzakta yaşıyordum.

“Bay Taylor’dan rica ettim ve o da seni eve bırakabileceğini söyledi. Zaten aynı sitede yaşıyormuşsunuz.”

“Hadi canım.” Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım. “Çok kibar bir jest ama beni gelip alması için Kelsey’yi arayabilirim. Hiç sorun olmaz.”

“Ama zaten aynı yere gidiyormuşsunuz işte...” Cade’in kafası karışmış hali çok sevimli görünüyordu ama o an onun kaval kemiğine tekme atmak falan istiyordum.

“Evet ama...”

“Bliss,” diye araya girdi Garrick. Tanrım, o enfes aksanıyla adımı söylemesini duymaktan asla bıkmayacağım. “Sorun değil. Gerçekten. Bence hiç mahsuru yok. Seni çabucak eve atabilirim. Söz veriyorum.”

Bu söylediği dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi bana bakıyordu. Sanki motosikletini kullanırken kollarımı ona dolayacak olmam son derece normalmiş gibi. Sanki en son o motosiklete bindiğim zamandan kalma sargı hâlâ bacağımda değilmiş gibi.

Cade esnedi. O da en az benim kadar yorgun görünüyordu. Konuyu uzatıp Kelsey’yi beklemek istersem benimle birlikte bekleyeceğini biliyordum.

Gözlerimi ovuşturarak derin bir nefes aldım.

Yeterince derin değildi.

“Tamam, o zaman. Teşekkürler... Bay Taylor. Yarın görüşürüz, Cade.”

Cade, o an çektiğim işkencenin farkında olmadan gülümseyerek, “Harika!” dedi.

Alnıma küçük bir öpücük kondurarak her ikimize de iyi geceler diledikten sonra koşar adım yolun karşısına geçip kampusa doğru ilerledi.

Bu kez nefesimi bir düzene sokmakla falan uğraşmamıştım. İşe yaramayacağını biliyordum. Omuzlarımı düzelterek ona döndüm.

Kaşlarını çatarak birkaç saniye bana baktı ve sonra şöyle dedi: “Bana Bay Taylor *diyemezsin*.”

Aramızdaki gerginliğe rağmen güldüm. Gerçekten de olanları düşününce... bu tuhaf olurdu. “Pekâlâ... Garrick.”

Bunu yapmanın kolay bir yolu olmadığı için bana kaskı uzatarak motosiklete atladı. Binerken egzoz borusuna dikkat etmemi söylemesine gerek yoktu ama yine de söyledi.

Bugün üzerinde ince bir ceket vardı çünkü bir soğuk (yani Teksas’ta olabilecek soğuklukta) hava dalgasının etkisine girmiştik. Onun yerine cekete tutunmuştum. Daha sağlam bir şeye tutunmayınca motosiklet üzerinde yol almak

daha korkutucu olmuştu ama yine de kollarımı onun bedenine dolamayı reddediyordum. En çok da bunu yaparsam yeniden kollarımı çözecek iradeyi kendimde bulamayabileceğimden korkuyordum.

Eve geldiğimizde saniyeler içinde motosikletten inmiştim. Sanırım hoşça kal da demiştim. Gerçekten o kadar panik içindeydim ki yıldırım hızıyla fırlamıştım. O da buna izin vermişti. Apartmana girdikten sonra arkaya doğru kaçamak bir bakış atma riskine girdim. Hâlâ motosikletin üzerindeydi ve benim içeri girmemle birlikte yoluna devam etti. Onun uzaklaşmasını izlerken içimdeki çılgınca arkasından gitme dürtüsüne karşı savaşıyordum.

Ne hissedersen hissedeyim... aramızda herhangi bir şey olamazdı.

Çarşamba günü son dakikaya kadar kuliste bekledim. Böylelikle ben gittiğimde sınıf zaten dolu olacaktı. Ödevimiz olan özgeçmişim ve vesikalık fotoğrafımı da yanıma almıştım. Oldukça uzak bir köşede Cade'in yanındaki bir sıraya oturmuştum. Bu durumda Garrick ile aramızda neredeyse bir düzine insan olacaktı.

Saat yaklaşık dokuzu bir gece Garrick bizlere toparlanmamızı söyleyerek derse başladı.

"Pekâlâ. Pazartesi günü söylediğim gibi hiç zaman kaybetmeyeceğiz. Bir an önce işin zor kısmına dalmamız gerekiyor. Bugün Tennessee Williams'ın *Arzu Tramvayı* oyunundan soğuk okuma tekniğini kullanarak seçmelere gireceksiniz. Şimdiye kadar okumadıysanız, zaten seçtiğiniz bölümün doğru olup olmadığını sorgulamaya başlamalısınız. Sizi ikili gruplara ayırdım. Gruplar ve kimin hangi bölümü okuyacağı solumdaki masada duruyor. Sizi dışarı yollayacağım ve ilk

grubu içeri çağırmadan önce hazırlanmanız için on dakika vereceğim. Oyundan seçtiğim bölümün Stanley'nin, karısının kız kardeşi Blanche'a tecavüz ettiği o can alıcı noktaya yol açan sahne olduğunu göreceksiniz.”

“Ona tecavüz mü ediyor, ahbap?” diye soran Dom'du. Seçtiği bölümün doğru olup olmadığını sorgulamaya başlaması gerekenlerden biri olduğu açıkça görülüyordu.

“Evet, Dom. Seçmelerin en zor kısmı, genellikle o can alıcı noktayı canlandırırken oraya gelene kadarki performansı oynamamış olduğunuz için o duygu yoğunluğuna çoktan girmiş olmanın avantajını yaşayamamaktır. Duygusal bir körlük içinde o sahneyi oynayacaksınız. Seçmenizden önceki anlar son derece önemlidir. Partneriniz ve canlandıracağınız karakterle bağ kurmak için on dakikanız var. Bol şans!”

Kenara çekildiğinde oyuncuların kendi bölümlerini ve partnerlerini bulmak için masaya koşturmalarıyla ortaya çıkan görüntü Walmart'ın Kara Cuma'sı gibiydi. O izdihama girme niyetinde değildim ama Kelsey dirseğimden yakaladığı gibi beni oraya sürükleyince başka bir şansım olmadığını fark ettim.

Kendi bölümümü seçer seçmez sahneyi tanımıştım. Gerrick, sahneye doruk noktasından başlayacaksınız derken dalga geçmiyormuş. Blanche çoktan kahrolası bir kaçığa dönüşmüştü. Bölüm ve partner dağılım listesine göz attığımda bilin bakalım karşıma kim çıktı... Dom'la eşleştirilmiştim.

Elimi alnıma götürdüm. Sol gözümün üstünde hafif bir seğirme başlamıştı. Tam o sırada Dom elini omzuma attı.

“Biliyor musun, *Blissciğim*, yine beraberiz.”

Kolundan omzumu silkerek kurtulduktan sonra kapıya yöneldim. “Gel de şu işi bitirelim, Dominic.”

Tiyatro salonundan çıktığımda birbiriyle eşleşen çiftler

çoktan holün değişik köşelerine çekilip çalışmaya başlamışlardı. Boş olan tek yer tiyatro kapılarının hemen önündeydi ve burada durursak ilk grup olarak çağrılacağımız neredeyse kesindi. Yani hazırlanmak için herkesten az zamanımız olacaktı. Bunun düşüncesi bile kurdeşen dökmeme neden oluyordu ama anlaşılan bugün yine dünya bana karşıydı. Her neyse, en azından derste işim çabuk bitmiş olurdu.

“Pekâlâ, Dom, bakalım elimizde neler var.”

On dakikanın büyük bir kısmını Dom’a oyunu ve sahne-mizi anlatmakla geçirdim. Yakışıklı ve kendine aşırı güvenen denyoyu oldukça iyi oynayan biriydi (büyük olasılıkla kendine aşırı güvenen bir denyo *olduğu* içindi) ama o kadardı.

“Yani benim oynadığım herif sarhoş, değil mi?”

“Evet, Dom.”

“İyiymiş. Ve sen de bir kaçıksın?”

İç çektim. “Sayılır. Biraz tuhaf hayaller içinde yaşayan bir tipim ve sen o hayallerimi yıkıyorsun.”

“Harika. Sonra sana saldırıyorum.”

Gözlerimi devirdim. Önemli olan bu muydu şimdi?

“Evet, tabii ki. Her neyse, oyun başladığında ben sandalyede oturuyorum ve sen sahneye soldan giriyorsun, tamam mı? Bize tüm sahneyi oynatacağını sanmıyorum çünkü biraz fazla uzun.”

Zamanımız sona erdi, kapı açıldı ve Garrick’in gözleri beni yakaladı. “Bliss, Dom, hazır mısınız?”

Dom beni sürüklercesine ayağa kaldırdı ve şöyle dedi: “Elbette, Garrick.”

Hazır kelimesi aslında nasıl hissettiğimin tam tersini tanımlıyordu. Hazırlıksız olmaktan *nefret* ediyordum.

Garrick vesikalık fotoğraflarımızı ve özgeçmişlerimizi alarak yaklaşık bir dakika boyunca sessizlik içinde inceledi.

Bir sandalye alıp odanın ortasına yerleştirdim ve oturdum. Kendi bölümümün yazılı olduğu kâğıdı çok büyük görünmesin ve kolay idare edebileyim diye katlamıştım. Daha önce tanışmamışız gibi bizden kendimizi tanıtmamızı istedi ve sonra başlamamızı istedi.

Sahne Blanche'ın başındaki tacı dahil en güzel kıyafetleri içinde hayali bir partideki hayali âşıklarıyla konuşmasıyla açılıyordu.

Kendi korkulu ve rahatsız ruh halimle Blanche'ın mutluluk dolu aldırmaçlığı birbirlerine o kadar zıttı ki role girmem birkaç saniyemi aldı. Ama bir kez alıştıktan sonra etrafımdaki her şeye set çekebilmem ve kendimi onun kahkahaları, hayalleri ve deliliğinde kaybetmem oldukça kolaydı. Dom kasıla kasıla yürüyerek sahneye girdiğinde onun harika bir Stanley olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Oyunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyor olmasına rağmen Stanley'nin karizmasını ve Blanche'a karşı mutlak saygısızlığını dışarı yansıtabiliyordu.

Garrick ile ilgili durumumdan dolayı yaşadığım rahatsızlık hissini özümseyip Dom'a yönelterek kullanmaya karar verdim. Yaklaşık yarım sayfa daha okuduktan sonra Garrick bizi durdurdu.

"Güzel, güzel. Bliss, biraz güvensiz başladın ama sona doğru rolü tamamen üstüne giyebilmiştin. Dom, Stanley'yi oldukça iyi kavradığını düşünüyorum." Gözlerimi devirmek için zor dayandım. "Ama... Bliss'de hissettiğim oyunla arasındaki bağı sende o kadar hissedemiyorum. O sürekli senin farkında, hareketlerini senin hareketlerine göre ayarlıyor. Senin de biraz daha fazla karşılık verdiğini görmem gerek. Arayı atlayarak banyoya yeniden girmenden hemen önceki sahneye devam edelim. Blanche'ın Western Union'ı

aramasıyla başlayın ve birbirinizle bağ kurmaya gerçekten konsantre olabiliyor musunuz görelim.”

Anladığımı göstermek için başımı sallayarak sahne alanının tam karşı köşesine, hayali telefonu koymayı planladığım yere doğru ilerledim. Büyük olasılıkla başlamam için en zor bölümü seçmişti. Stanley’nin kendim için hayal ettiğim o mükemmel dünyayı paramparça ettiği bölümü atlamıştık. Yine de aynı korku ve paranoyayı seyirciye yansıtmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Korku. Paranoya. Birileri Garrick ile aramızda olanları öğrenseydi nasıl hissederdim? Ya da o bakire olduğumu öğrenmiş olsaydı. Kahretsin... tam da seks yapmayı bitirmeden önce kendimi nasıl hissetmiştim? En basit tanımıyla korku ve paranoya buydu işte.

Kendimi biraz daha rahat ve güvenli hissederek gözlerimi açtım, telefonu tutuyormuş gibi yaptım. Bir yandan da senaryoyu tutmam gerektiği için kulaklığı unutmam ve sadece alıcıya konuşuyormuş gibi oynamam gerekti. Nefes nefese telefonu açarak bana santral memurunu bağlamalarını istedim.

Hissettiğim korku o kadar gerçekti ki kendi adıma herhangi bir çaba göstermeden gözlerim dolu dolu olmuştu. İçimdeki panik duygusu yükselerek ve kelimeler boğazıma tıkanarak anlaşılmasız sözlerle konuşmaya devam ettim.

Sesim imdat çağrılarıma çarpıp yok oluyordu. Tuzağa kısıtılmışlık hissine kolaylıkla kapılıverdim. Boğucuydu.

Dom’un ardımdan yaklaşan adımlarını duyup dondum. Geriye çekildim. O ise aramızdaki hayali kapıyla benim arama adımını koydu. Bana pis pis baktığında hissettiğim tiksintiyi yansıtmak için rol yapmama gerek yoktu.

Kaçmaya çalıştığımda yoluma çıkıyordu. İzin vermesini

söylediğimde öylece karşımda dikiliyordu. Kahkahalar atarak bana sinsice sokulmaya başladı. Kalbimin güm güm atışlarının biraz daha arttığını hissettim.

Gerçekten iyi iş çıkardığımızı düşünmeme yetecek kadar kısacık bir süreliğine karakterden çıktım. Düşündüğümde de iyi gidiyorduk. Sonra Dom'un sırttan yüzünün görüntüsüyle birlikte yeniden rolüme büründüm.

Ondan kaçmaya çalışıyordum ama o sürekli kahkahalar atmaya devam ederek üstüme üstüme geliyordu. Sonra ellerini kollarımın ön kısmının çevresinde kavuşturarak beni kendisine doğru yukarı çekti.

Ondan uzaklaşabilmek için tüm bedenimle savaş veriyordum.

Beni kendine doğru çekerek daha sert sıkıştırdı. O kadar sert sıkımişti ki gerçekten canım acıdı ve bir huzursuzluk hissinin içimde yükseldiğini hissettim.

Yüzü tam yüzümün karşısında duruyordu. O yüzden nefesinin sıcaklığının yüzüme çarptığını duyumsuyordum. Harap, bozguna uğramış olmam ve onun da tecavüz sahnesi için beni sahne arkasına götürmesi gerekiyordu ama hiç de öyle olmadı.

Dom elindeki senaryoyu bırakarak beni ensemden kavradı ve kendine doğru çekerek öpmeye çalıştı.

Şaşkınlık içinde boşta kalan elimle onu itmeye çalıştım ama o karşı çıkanın Blanche değil *ben* olduğumu bile fark etmeden devam etti. Onu itmeye çalışarak debeleniyordum ama çok güçlüydü ve dudaklarını öyle güçlü bir şekilde benimkilere bastırmıştı ki onu durduracak hiçbir şey söyleyemedim. Son bir karşı koyma hareketi için hazırlanıyordum. Bacak arasına dizimle tekme atacaktım ki birinin Dom'u benden söküp ayırdığını gördüm.

maya başlamıştı. Garrick elini yüzüne götürerek bana baktı. “Belki de bu olayı daha iyi idare edebilirdim,” dedi.

Gülene kadar başımın hâlâ nasıl da zonkladığının farkına varmamıştım. Gülerken oluşan hareket de ağrının başıma daha da saplanmasına neden oldu. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapadım. Garrick’in parmakları çene kemiğim boyunca dolaşarak dokunduğu yerde ürperti depremleri yaratıyordu. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim çünkü kapalı oldukları sürece yanlış bir şey yapıyorum sayılmazdı, değil mi? Ama eğer gözlerimi açar ve onun o muhteşem yüzüne bakıp o dudaklarını görürsem, o zaman kesinlikle yanlış, yanlış, yanlış olan tamamen bambaşka bir bölgeye geçmiş olurdum.

Onun dudaklarını dudaklarımda hissetmeden önce aldığım tek uyarı bir “Bliss...” fısıldamasıydı.

Tam olarak üç saniye boyunca öpüşmenin iyi bir fikir olmadığını düşündükten sonra düşünmeyi tamamen bıraktım. Dili hiddetli ve talepkâr bir keşif için ağzımın içindeki yerini almıştı. İşte bu en ham haliyle tutkuydu. Yönetmenlerin sahnede oyuncuların kimyasının tutması olarak söyledikleri şeyi hep anlamış gibi yapardım ama artık gerçekten anlıyordum. Bana dokunduğunda olanlar –tıpkı moleküllerin değiştiği, dönüştüğü, ısı yaydığı– bir kimyasal reaksiyon gibiydi.

Tanrım, ısı hâd safhadaydı.

Kelsey'nin olduğunu fark ettiğim yüksek sesli kahkahalarla zihnimdeki sis perdesi aralandı ve kendimi Garrick'ten kurtardım. Dışarıda içeri girmeyi bekleyen başka öğrenciler vardı. Burada ne kadar süredir onunla baş başa kalmıştık?

Bana doğru bir adım atarak yanıma yaklaşmak istedi ama elimi kaldırdım.

“Dur! Dur lütfen! Bunu yapamazsın! Yaşadıklarımızı unutacağımızı söylemiştik! Hem de sen söylemiştin! Hem öyle söyleyip hem de bunu yapamazsın!”

“Üzgünüm.”

Pek de üzgün görünmüyordu. Hatta aynı şeyi bir kez daha yapmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Başımı iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdüm.

“Bliss, bekle. Özür dilerim. Bir daha olmayacak, tamam mı?”

“Tamam.” Dedğim buydu ama hiç de tamammış gibi hissetmiyordum. O öpüşme için en az onun kadar ölüp bitmiyormuşum gibi davranıyordu ama günaydın! Onun da en az benim kadar çok kaybedecek şeyi vardı! Neden sonuçları düşünen sadece ben oluyordum?

Dışarı çıktığımda kapıya yakın bir yerde toplanmış çocuklara ağzına geleni bağıra çağıra söyleyerek konuşan Dom’u gördüm.

“Bu herif tam bir dallama. Sanki ona tecavüz etmeye ya da hırpalamaya çalışıyormuşum gibi davrandı bana. Sadece bir öpücüktü. Daha önce yapmadığımız bir şey değil ki.”

Gözlerimi devirdim. “Ve bir şekilde bu kez öncekinden çok daha berbattı. Zamanla daha iyi olman gerekmez mi, Dom?” Arkadaşları kahkahalarla gülüyorlardı ama yine de Dom’un bana kaltak dediğini duydum.

Oralı olmadan yürümeye devam ettim. Sıradaki derse girmeden önce en büyük boy kahvemi almaya anca yetecek kadar zaman bulmuştum.

Haftanın geri kalanı neyse ki olaysız geçti. Garrick mesafesini korudu ve benim de dikkatimi vermem gereken yeterince çok şey vardı. Reji dersinde ödevlerimizi almıştık. Yani artık bir sahne bulmak için işe dört elle sarılmam ve okumam gerekiyordu. Cuma günü Üst Hazırlık dersinde seçmelerimizle ilgili konuştuk ve bize Oyuncular Sendikası ile ilgili bir okuma ödevi verdi. Bu nedenle hafta sonunun büyük bir kısmını sahip olduğum oyunları (ki çoğu Cade’indi) tarayarak ve Oyuncular Sendikası olarak bilinen dünyanın en sıkıcı yapılanması hakkında bir şeyler okuyarak geçirdim.

Sonraki hafta o dönemin ilk –ve benim için sondan bir önceki– ana sahne seçmesi için kaydolma zamanıydı. Eğer cuma günü iyi bir performans sergileyemezsem, mezun olmadan önce kendimi göstermek için tek bir şansım kalacaktı. Yılın ilk gösterisinde rol aldım ve başka bir tanesinin sahne yönetimini yaptım ama o zamandan beri bir şey yapmıyordum. Yılın son gösterisinin sahne yöneticiliğini yapmamı zaten bana teklif ettiler ama içinde bir rolüm olmazsa diye düşünerek henüz bunu kabul etmeye korkuyordum. Tanrım, artık gerçekten kafama dank etmeye başlıyordu. Mezun olmak üzereydim ve hayatımın olacağını düşündüğüm noktayla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Üç buçuk yıl önce okula başladığımda şimdiye çoktan gelecekle ilgili bir planım olur diye düşünmüştüm. Ne yapmak istediğimi ve hangi yönde ilerlediğimi açık, net bir şekilde bilirim diye düşünmüştüm ve dürüst olmam gerekirse şimdiye kadar evleneceğim erkeği de bulmuş olacağımı düşünmüştüm. Yani tanıdığım evli çiftlerin hepsi üniversitede tanışmışlardı. Benimse mezun olmama sadece aylar kalmış olmasına rağmen bu noktada evlilik fikri bana hâlâ saçmalık gibi görünüyordu.

Annemin her konuşmamızda hemen sorduğu, “Hâlâ birileriyle tanışmadın mı?” sorusunun da bir yararı yoktu. Bu soruyu sorduğu bir dahaki sefere ona aşk hayatımın mevcut durumunu anlatsam ne tepki vereceğini gerçekten merak ediyordum. Belki küplere binerdi. Belki de ne zaman evlenmeyi düşündüğümüzü sorardı. Annemin ne yapacağı bazen hiç belli olmazdı.

İnsanlar bu yaşta hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek istedikleri kişiye nasıl karar verebilirler? Akşam yemeğinde ne yiyeceğime bile karar veremiyorum ben! Oyuncu olmayı istesem iyi olacağını hatırlatan 35.000 dolar tutarın-

daki öğrenci kredime rağmen oyuncu olmak isteyip istemediğime de karar verememiştim.

Seçmeler haftasının sonunda Garrick ile yaşadığım şeyin sürekli kendime söyleyip durduğum gibi “çok da önemli bir şey olmadığını” hissetmeye başladım. Sınıfa genellikle en son giren ve ilk çıkan ben oluyordum. O da sözünü tutuyor ve sınıfta son derece profesyonel davranıyordu. Yani birbirimizle etkileşimimiz minimum düzeydeydi. Arkadaşlarımla sık sık Grind’e gitmeme rağmen onu bir daha hiç orada görmedim.

Seçmelerde vardı ama tiyatro fakültesinin diğer üyeleri de tam kadro oradaydılar ve bu gösteri için duyduğum heyecana onun varlığı bile gölge düşüremezdi. Bir aktris olarak her zaman çağdaş rollerden çok klasik rollere karşı eğilimim olmuştur (Shakespeare takıntım da bu yüzdendi). En sonunda bir Yunan oyunu sergileyecektik (aslında Yunanca bir oyunun çevirisini, her neyse). *Phaedra* ilk tercihim sayılmazdı. Yasak aşkla ilgili olduğunu düşünürsek şu an en ihtiyacım olmayan şeydi. Ama en azından seçmeler sırasında karakterimi çok iyi anlıyordum. Elbette *Phaedra* üniversitedeki hocasını değil üvey oğlunu arzuluyordu ama hissedilenler aynıydı.

Uzunca bir süredir bir rolü bu kadar çok istediğim olmamıştı.

Seçme sınavı için tiyatro salonuna girme sırası bana geldiğinde kendimi iyi ve güven dolu hissediyordum. Repliklerimi biliyordum. Karakterimi tanıyordum. Birlikte olamayacağın birini istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve her şeyden önemlisi, bir şeyi aynı anda hem istemenin hem de istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. O bir buçuk dakikalık performansla içimdeki tüm arzu ve korku, şüphe ve utanç zerresini akıttım. Gerçek hayatta hiç olmadığı şekilde

kendimi açtım çünkü burada Phaedra'yı oynadığım için yaptıklarımın ve yaşadıklarımın benimle hiç ilgisi yokmuş gibi davranabilirdim. O spotların sıcağının altında gün ışığında hiç olmadığım kadar dürüst ve açtım.

Kısa bir süre içinde bölümüm bitti ve performansımın yeterli olup olmadığını merak ederek yeniden kulise döndüm.

Seçmeler sona erdiğinde kutlamak için hep birlikte dışarı çıktık. Ertesi sabah ikinci tur seçmeler için mektuplar gönderilmeye başlanacaktı ve bu da zihnimizi kurcalayan yepyeni bir konuydu ama şimdilik elden gelen bir şey yoktu.

Çoğunluğunu üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerinin oluşturduğu bir grup olarak Stumble Inn'in bir bölümünü tamamen kapattık. Aynı masalarda olsak bile uygunsuz bir şekilde masadan masaya konuşuyor ve çevremizdeki insanları rahatsız edip etmediğimizi umursamıyorduk.

Birkaç tek tek ilayla geceye başladık. Bir an için bu başlangıcın esrarengiz bir biçimde Garrick'le geçirdiğimiz o gecenin başlangıcına çok benzediğini düşündüm ama sonra bunu umursamamaya karar verdim. Arkadaşlarımla birlikteydim. Biraz gevşemek ve eğlenmek bana iyi gelecekti.

Elbette Cade ve Kelsey ile aynı masadaydım. Lindsay ve geçen sene sarhoş olduğum bir gün asıldığım sevimli bir ikinci sınıf öğrencisi olan Jeremy de oradaydı. Jeremy, o gecedan sonra peşime takılmıştı ama aramızda hiçbir şey olmayacağını bildiğinden fazlasıyla emindim. Bu günlerde seks delisi Kelsey'miz ile ilgili olmayacak hayallere kapılmış gidiyordu. Ayrıca Kelsey ve Lindsay'in aşk çocuğu gözüyle bakılan Victoria da masamızdaydı. Kelsey'nin göğüslerine (ve sürtüklüğüne) ve aynı zamanda Lindsay'in "herkesten ve her şeyden nefret ediyorum" tutumuna sahip bir kızdı. Ve masamızdaki

sonuncu kişi de aklınıza gelebilecek her şeyin kralı sayılan eğlence adamı Rusty'ydi.

Jeremy, aramızda içki içebilecek yaşta olmayan tek kişiydi ama garson masadaki herkesin kimliklerine bakmakla uğraşmadı bile. Cade'in kimliğine baktıktan sonra masadaki diğerlerinin üzerinde bir göz gezdirmekle yetindi. İçkilerimizi ve yiyecekleri söyledik. Sonra biraz daha içki söyledik.

Sohbet seçmelere geldiğinde kendimi gayet iyi hissediyordum.

Havayı yumuşatan Rusty oldu. "Ee... o ensest oyun ne oldu bakalım?"

Gözlerimi devirdim. "Ensest falan değil, Rusty. Aralarında kan bağı yok."

"Fark etmez," diye omuz silkti. "Benim de üvey annem var ve bana asılsa korkudan altına yaparım."

Kelsey kahkaha attı. "Bu daha çok senin gay olmanla ilgili olabilir ama."

"Üvey anneni biliyorum. İsteddiği zaman bana asılabilir, haberin olsun," dedi Cade.

Eğer farklı insanlar olsaydık Rusty öfkeden kudurabilir ve Cade'in koluna ya da yüzüne bir yumruk atabilirdi. Bunun yerine ellerini havaya kaldırıp çaktılar.

"Bu arada gerçekten herkesin seçmeleri nasıl geçti?" diye sordu Rusty. "Benimki berbattı. İkinci asker ya da uşak rolünü alabilirsem kendimi şanslı sayacağım."

Kelsey araya girdi. "Ben Afrodit'i oynamak istiyorum. Zaten kimin daha uygun göğüsleri var, söyler misiniz?"

Victoria elini kaldırdı. "Hu huu? Gözlerinde bir problem mi var acaba?" Konuşurken bir yandan da göğüslerini gösteriyordu.

"Yapma, sen Afrodit'i istemiyordun ki."

“Lanet olsun, tabii ki istemiyorum,” dedi Victoria. “Yine de göğüslerimi görmezden geldiğin için sana içerlediler.”

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Jeremy şöyle dedi: “Ben senin göğüslerini asla görmezden gelmem.”

Herkes güldü. Genellikle birlikte dışarı çıktığımız zamanlarda Jeremy oldukça sessiz kalırdı. Grubun en yenisi olarak son dört yıldır sabah gözümüzü açtığımız andan itibaren her anı birlikte geçiren bizlere ayak uydurması biraz zordu sanırım.

“Ya sen, Bliss?” diye sordu Lindsay. “Bu oyunu sadece düşünürken bile heyecandan ıslandığını hepimiz biliyoruz.”

Yanaklarım alkolün etkisiyle zaten kızarmış olmasaydı bu sözlerden dolayı kızarabilirdim.

“Sanırım iyi geçti. Yani ben... Phaedra’yı gerçekten anlıyorum, biliyor musun?”

Kelsey kahkahalara boğulurken masanın altından ayağımla onu dürtmek zorunda kaldım.

Cade bana bakıp gülümsedi. “Ne? Ailenden bilmediğim birini mi arzuluyorsun yoksa?”

Omzunu hafifçe ittim. O da gülerek kolunu omzuma attı ve beni kendisine doğru çekti.

“Dalga geçiyorum, bebek.”

“Sadece... bir şeyi isterken kendini aslında onu istemediğine inandırmaya çalışmanın ve zorlamanın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Bunun aşkla ilgili olması da gerekmez. Sahip olamayacağın ya da hak etmediğini düşündüğün bir şeyi istemek gibi. Kahretsin, arkadaşlarımız olsalar da ve onlar adına mutlu olmamız gerekse bile onların oynadığı bölümleri almayı istiyoruz. Seyirci olarak onları izlerken kendimiz oynasaydık nasıl olurdu diye düşünüyoruz. Sahip olamayacağımız bir şeyi istiyoruz işte. İnsanın doğasında var bu.”

Kendimi biraz kaptırmış olabilirdim. Sözlerimi bitirdiğimde masada sessizlik hâkimdi.

Ta ki Rusty şöyle diyene kadar: “Yeterince sarhoş olmadığın açıkça görülüyor!” Bunun üzerine biraz daha içtik. Sonra da gıcır gıcır yağlı haliyle olağanüstü görünen yiyeceklerimiz geldi.

“Arkadaşlar, hâlâ konuşmamış olduğumuz çok önemli bir konu olduğunun farkında mısınız?” Victoria tek kaşını kaldırarak sözlerine devam etti: “Yeni gelen hocamız bildiğiniz seks abidesi ve sadece bakışlarıyla bile karşısındaki kadını hamile bırakması mümkün.”

Masadaki erkeklerin çoğu (Rusty hariç) sızlanırken masadaki kızların çoğu (ben hariç ama Rusty *dahil*) “Kesinlikle öyle!” ifadesinin değişik uyarlamalarıyla aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Victoria elleriyle kendini yelledi. “Çok ciddiym, ilk günkü konuşması sırasında sadece aksanım duymak bile orgazm olmama yetecekti.”

Sessiz kaldım. Kelsey de bana sorgu dolu bir bakış fırlatırken sessizliğini korudu.

İzin isteyip tuvalete gidebilirdim. Tuhaf kaçır mıydı acaba? Az içki içmemiştik ne de olsa.

“Kelsey, neden bu konuda bana arka çıkmıyorsun?” diye sordu Victoria. “Mezun olur olmaz tadına bakmak için hepimiz sıraya gireceğiz, değil mi?”

Yüzümün tepkisiz kalması için çaba sarf ettim.

Kelsey gülümsedi. “Ah, evet, sevimli bir tip. Ama bana göre fazla resmi ve düzgün. Ben daha tehlikeli tiplerden hoşlanıyorum.” Jeremy’ye göz kırptı. Jeremy’nin ağzı biraz daha açılırsa çene kemiği çözülecek ve bir daha ağzını kapatmak mümkün olmayacaktı.

“Ne? Motosikleti senin için yeterince tehlikeli değil mi?” diye sordu Cade.

“Motosikleti mi var? Bunu bilmiyordum!” Kelsey, bu bilgiyi ona aktarmadığım için kendisine ihanet etmişim gibi suçlayıcı bir bakış attı bana.

“O ve Dom arasında neler yaşandı?” diye sordu Lindsay. “Dom hâlâ sizin seçmeniz sırasında kendisini nasıl güçlü bir şekilde hırpaladığı konusunda orada burada kafa şişiriyor.”

Cade’in eli koltuğun arkalığından omzuma doğru kaydı ve destek olmak için kısa bir anlığına sıkarak beni kucakladı.

“Dom tam bir serseri! Bay Taylor, beni ondan kurtardı, o kadar.”

Rusty gülümseyerek Cade’i ve beni gösterdi. “Siz ikiniz çok şekersiniz. ‘Ah, Bay Taylor şöyle yaptı, Bay Taylor böyle dedi.’ Sanırım ona iştah kabartan bir et parçası gibi değil de bir öğretmen gibi davranan bir tek siz varsınız.”

Gözlerimi devirdim. Onun yüzüne karşı hiç Bay Taylor dememiştim ama şimdi burada başka insanlarla oturmuş onun hakkında konuşurken ondan Garrick diye bahsetmek de bir tuhaf gelmişti. Yüzümden bütün sırlarımın okunabileceğini ve onu hiç de öğretmen gibi görmediğimi anlayacaklarmış gibi hissetmiştim.

Belki de artık o tuvalet molasını verme zamanım gelmişti. Cade’i dirseğimle dürttüm ve o da yerinden kalkarak çıkabilmem için bana yol verdi. Oturduğumuz masadan uzaklaşırken attığım her adımda kaygılarımın da yatıştığını hissediyordum. Birkaç dakika oyalanırdım, sonra geri döndüğümde tamamen başka bir konu açılmış ve sorun çözülmüş olurdu.

Birinin adımı seslendiğini duyduğumda barın yanından geçiyordum.

“Bliss!”

Dönüp baktığımda kimseyi göremedim.

“Bliss!”

Ses daha yakından geliyordu. Bu kez barın arkasına baktığımda onu görebildim... Barmen Çocuk.

Gülümsedim ve onu gördüğüme çok memnun olmuşum gibi davranmaya çalıştım. Ama dürüst olmam gerekirse adını bile hatırlamıyordum. O gece çok başka şeylere odaklanmam gerekmişti. Garrick’i düşündüğüm her seferinde olduğu gibi midem havalandı ve onunla yaşadığımız anıların içinde kaybolmamak için kendimi zorlamam gerekti.

Barın her iki yanında karşılıklı duruyorken Barmen Çocuk şöyle dedi: “Hey, umarım adını hatırlıyor olmam sana korkutucu gelmemiştir.”

Gelmişti. Biraz.

“Seninkini hatırlamadığım için beni bağışlarsan korkup kaçmamaya söz veriyorum.”

Dudaklarını çok üzölmüş gibi bir ifadeyle büzdükten hemen sonra gülümseyerek, “Brandon,” dedi.

“Doğru. Brandon. Elbette. Özür dilerim. Çok yorucu bir haftaydı.”

“Pekâlâ, o zaman senin için durumu biraz güzelleştireyim.” Bir bardak alarak tekila koydu. “Müesseseden.”

Bu ikramı tek başıma kabul ettiğim için kendimi biraz tuhaf hissettim ama geri de çeviremedim. Ona teşekkür ederek omuz silktim ve bir dikişte tekilamı bitirdim.

Sonra güldüm. Gülecek herhangi komik bir şey yoktu ama yapılması gereken buymuş gibi geldiği için güldüm.

“Dinle,” diye söze başladı Brandon. “Çok hızlı davrandığımı düşünmeni istemem ama bir ara birlikte çıkıp bir şeyler yapar mıyız?”

Onunla çıkmak ister miydim? Daha da önemlisi onunla

sevişmek ister miydim? Garrick'le yaşadığım o çılgınlığa rağmen hâlâ bakireydim. Ve hâlâ bakire olmamayı istiyordum. İşte bu duruma çözüm olabilecek başka bir fırsat duruyordu karşımda... okul kurallarına karşı gelmemi ve atılma riskini almamı gerektirmeyen bir fırsat. Ona baktım. Kelsey haklıydı... sevimli bir çocuktuk. Ve benimle ilgilendiği açıkça görülüyordu.

Onunla sevişmenin nasıl bir şey olabileceğini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Giysilerimizi çıkardığımızı, ellerinin tenimde dolaştığını, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hayal etmeye çalıştım. Çalıştım ama her denemede zihnimde bunları yapan kişi olarak beliren kişi Brandon değil Garrick oluyordu.

Lanet olsun, neden parmaklarımı sihirli bir hareketle şaklatarak bekâretimden kurtulamıyordum sanki? Neden işin içinde seks olması gerekiyordu? Ve neden tek düşünebildiğim Garrick iken bile onunla seks yapmaktan kaçmıştım?

Beynim neden mantıklı bir şeyler yapmayı kesin ve net olarak reddediyordu?

Brandon kendi sorusuna kendi yanıt verdi. "Sanırım bu hayır anlamına geliyor. Yanıt vermek bu kadar uzun sürdüğünde genellikle öyle olur da."

Dişlerimi göstermeden gergin bir şekilde gülümse dim. "Üzgünüm. Sen gerçekten hoş birisin ama ben o kadar havamda değilim... bu aralar." Lanet olsun, şimdiye kadar hep bunu yaptım. Yüzleşme anında işleri berbat ettim. Bu yüzden de hep "bu aralar" gibi ifadeler ekledim açıklamalarıma.

Brandon anladığını göstermek için başını salladı. "Tamam, sorun değil. Takma kafana. Ben de işime döneyim en iyisi."

Uzun adımlarla barın diğer ucundaki bir müşteriyle ilgi-

lenmek için dönmeden önce yanıtımı bile beklemedi. İç çeke-
rek tuvalete doğru yürüdüm. Yüzüme biraz su çarptım.

Alkolün midemde tatlı bir ürperti yayarak hareket edişini
hissdebiliyordum. Bunun beynimdeki kargaşanın çözümüne
bir yararı dokunmuyordu ama en azından kargaşayla ilgili
kendimi kötü hissetmememi sağlıyordu.

Masaya döndüğümde Cade'in inceliğinin eseri olarak
beni bekleyen iki tek tekila daha olduğunu gördüm. Neyse
ki sohbet değişmişti, Garrick ile ilgili olmayan başka bir
dedikoduya geçilmişti. Bir sonraki tura geçtiğimizde tenim
bir battaniyenin altı kadar ısınmıştı ve gerçekten komik olan
ya da olmayan şeylere gülmekten dolayı boğazım ağrıyordu.
Hepimiz yeterince dağılmış durumda olmalıydık ki sohbetler
bölük pörçük olmaya, herkes kendi içinde şakalaşıp gülmeye
başladı.

“Ben *çok* sarhoşum,” dedi Rusty. “O kadar ki arabamda
oturup ayılana kadar akordeon çalmak istiyorum.”

Utandırıcı bir şekilde gürültülü bir kahkaha attım. “Senin
akordeonun mu var?”

“Evet, var. Dinlemek ister misin?”

“Elbette!”

Benim hesabımı da ödemesi için cüzdanımı Cade'e
bıraktım. Ödül olarak da baştan savma bir öpücük kondur-
dum yanağına.

“Ah! Ben de! Ben de!” diye arkamızdan seslendi Kelsey.
O da cüzdanını Cade'e bıraktı ve öpücük yerine başını okşadı.
Rusty de kollarını bize doladı.

“Bunu not edin, beyler! Kadınlar her zaman bir enstrü-
man çalan bir erkeğe bayılırlar!”

Lindsay kahkaha atarak şöyle dedi: “Senin enstrümanın
kadınlardan bile hoşlanmıyor ama, Rusty!”

“Bu onların ondan hoşlanmadıkları anlamına gelmez!”

Bizim çıkmamızla birlikte bardaki gürültünün yarıya inmiş olduğundan emindim ama benim için fark eden bir şey yoktu. Başımın içi hâlâ çok gürültülüydü. Grubun geri kalanı da birkaç dakika sonra Rusty’nin arabasının etrafına gelerek bize katılmıştı. Rusty arabasının motor kapağının üzerinde akordeonunu çalarak Fransızca olduğunu iddia ettiği (ama benim uydurmaca olduğundan emin olduğum) şarkısını söylüyordu.

Bizim için çok da fark etmiyordu. Birkaç dakika içinde o uydurmaca sözleri de şarkıya eşlik edecek kadar kapmıştık. Saat sabaha karşı 02.00 civarı arabalarına gitmek üzere yanımızdan geçen barın işletmecilerine serenat yaptık. Hem İngilizce hem de uydurma bir dilde şarkılar söylüyorduk. Britney Spears, Madonna ve *Operadaki Hayalet*’ten söylüyorduk. Cade “uyuz” ile “buyuz” kelimeleriyle kafiye yapmaya çalışarak gülünç bir rap şarkısı yaratmaya çalışıyordu. Ve etrafta kimse kalmayıp da barın sahibi dışarı çıkarak kaybolmamızı söyleyene kadar serenat yapmaya devam ettik.

Hepimiz hâlâ araba kullanamayacak kadar sarhoştuk. Belki Jeremy değildi ama hiçbirimizin arabası hepimizi alacak kadar büyük değildi.

Bu nedenle birden aklıma esen ilk şeyi söyleyiverdim: “Bana gidelim. Yaklaşık sekiz yüz metre uzaklıkta ama buzdolabında votka olduğundan kesinlikle eminim.”

Adeta savaş çılgınlıkları atar gibi, “Votka!” diye bağırarak yola koyulduk.

Sonradan o geceyi böyle devam ettirdiğimiz için pişman olmuştum ama o an gecenin bitmesini hiç istememiştim.

Bardan eve gelene kadar yolda bir yerlerde ayakkabılarımdan kurtuldum. Alçak topuklu olmalarına rağmen ayaklarımın canına okumuşlardı. Ben de eğilerek onları ayağımdan çıkardım.

“Vay canına, n’apıyorsun, bebek?”

Kıkırdayarak Cade’in üstüne doğru devrildim. Öncesinde sarhoş olduğumu sanıyordum ama üzerinden biraz zaman geçtikten sonra... daha da çarpıldığımı fark ettim. Büyük olasılıkla şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sarhoş olup uçmuştum. “Ayakkabı saçmalık. İnsanlar neden onu giyerler ki?”

Cade güldü. “Yerdeki çivilere falan basıp tetanos olmamak için olabilir.”

“Giyer. Gider. Gelir. Girer. Bu G’ler çok ggarip.”

Kahkaha attı. Komik olanın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen ben de kahkaha attım.

“Çok tatlısın. Gel buraya. Ayaklarını kurtarmak için seni eve kadar sırtımda taşıyacağım.”

“Oley!”

Hafifçe çömeldi ve ben de sırtına atladım. Ayakkabılarım da onun elindeydi. Yol boyunca bu şekilde yürüdük. Bizim otoparka geldiğimizde onun için uydurduğum bir şar-

kıyı söylüyordum: “Cade benim kahramanım! Sıfırdan kahramanım!”

“Sıfır da ne demek? Ben hiçbir zaman sıfır olmadım!”

“Cade benim can arkadaşım! Bir gün onunla birlikte *Batı Yakası*’nda olacağız! Arabası peynir gibi kokar! Ama aklımda ona sarılmak var!”

Rusty seslendi: “Baş başa olduğunuzda sarıl lütfen!”

“Ve Rusty bir dangalaktır! Saçlarımda rüzgârın kokusu vınlamaktadır!”

Cade güldü. “Sesten mi kokudan mı bahsediyorsun?”

“Ne sesi, ne kokusu?”

“Boş ver,” diye kıkırdadı.

Artık bizim apartmanı görebiliyordum.

“Kahretsin! Çantamı unuttum.”

“Ben aldım, bebek.”

“Aldın mı? Sen bir numarasın!”

Şap diye gürültülü bir şekilde öptüm Cade’i. Yanağını hedef almıştım ama sanırım boynunun üzerinde bir yere denk getirebildim.

Tam o sırada Jeremy’nin bağırdığını duydum: “Hey! Bay T! Nasılsınız?”

“Şifreli mi konuşuyoruz?” diye sordum.

“Yoo, Bay Taylor burada.”

Tiz bir çılgılık atarak Cade’in sırtından aşağı atladım. Sonra ona yaslanarak Garrick’e bakındım. Yaslanırken Cade’in de dengesini bozduğum için her ikimiz de yere devrildik. O benim üstümdeydi.

Acıyla inledim.

“Lanet olsun! Cade ne kadar ağırmışsın. Düşündüğüm-den çok daha ağır!” diye sızlandım.

Denizde akıntıya kapılmış sürükleniyor gibi hissediyordum kendimi. Başım dönüyordu.

Cade, "Selam, Bay Taylor," dedi.

"Merhaba, Cade. İyi misin?"

"Evet, elbette." Dizlerinin üstünde doğrularak ayağa kalktı. Beni kaldırmak için elini uzattığında aşağıya bana doğru bakan Garrick'e iyice bakma fırsatım oldu. Saçları çok seksi görünüyordu ve gülüşü muhteşemdi.

Bu kadar iyi görünmesi hiç de adil değildi.

Sızlanarak gözlerimi kapadım.

"Dünya neden benden nefret ediyor?"

Her ikisi de güldüler ama bence komik değildi. Ciddiydim. Dünya neden benden *nefret* ediyordu?

"Hadi, bebek." Cade beni kaldırmak için tutup çekti ama bedenim ölü gibiydi.

"Ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Haşlanmış makarna kadar ağır ve pelte gibi hissediyorum kendimi."

"Bakalım şimdi ne yapacaksın." Cade eğlenen bakışlarını üzerimden çektiğinde gözlerim kapanıyordu. "Yardım eder misiniz, Bay Taylor?"

Bundan sonra hatırladığım ilk şey havada uçmakta olduğumdu. Sola doğru yaslandığımda Garrick'in yüzünün yanını gördüm. Yüzünün çok hoş bir yanıydı bu. Kolumu omzuna atmıştım. Cade ile birlikte beni taşıyorlardı. Cade yere çökerek çantamın içinde evin anahtarlarını ararken sadece Garrick beni tutuyordu.

Başımı Garrick'in göğsüne yasladım.

"Çok güzel kokuyorsun. Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?"

Cade kahkaha attı. "Tamaaam. Artık hocamızın gitmesine izin vermemiz gerektiğine dair ilk işaret geldi."

Cade'in kolu belime dolandığında Garrick'i bıraktım.

"Özür dileriz, Bay Taylor."

“Önemli değil.”

“Bakın, sizin onu böyle gördüğünüzü öğrenirse dehşete düşecektir. Size yemin ediyorum normalde böyle biri değildir. Sadece son zamanlarda bilmediğim bir nedenden dolayı gerçekten stres altında.”

“Önemli değil, Cade. Gerçekten. İyi geceler, Bliss.”

Kendime gelir gibi olup neşeli bir tavırla gömleğinin kolunu yakaladım. “Gitme, kal.”

O sırada elinde hâlâ akordeonunu tutmakta olan Rusty ortaya çıktı. “Evet, Garrick, bizimle kal. Bliss Bebek’in votkası da varmış.”

Garrick zoraki gülümseyerek bana baktı. “Bence Bliss Bebek yeterince içmiş zaten. Ve teklifiniz için teşekkürler ama hâlâ aşmamam gereken bazı sınırlar var, unutmayın.” Göz göze geldik. O an sadece bizim evdeki partiden bahsetmediğini anlamıştım. Bu yorum tamamen olmasa da biraz ayılmama neden oldu. En azından kendimi aptal konumuna düşürdüğümü anlamama yetecek kadar ayılmıştım.

“Dikkatli olun çocuklar. İyi eğlenceler.”

Sonra yanımızdan uzaklaştı. Cade içeri girmeme ve kanepeye oturmama yardımcı oldu.

Erkekler buzdolabını talan etmeye giderlerken Kelsey kanepede yanıma oturdu ve sonra kucağıma uzandı.

“Âşışın çok yakışıklı görünüyordu bu akşam.”

“Kelsey! Kapa çeneni!”

“Ne var? Kimse duymadı, merak etme.”

Çevreme bakındım. Haklıydı. Erkekler kiler dolabından cips aşırırmakla meşguldüler. Lindsay ve Victoria ise portakal sularına votka karıştırıyorlardı. Kimsenin ilgisinin üzerimizde olmadığından emin olduğumda Kelsey’ye dönüp baktım.

“Her zaman yakışıklı görünüyor. Buna daha ne kadar daya-

nabileceğimi bilmiyorum. Günün birinde birdenbire bir çılgınlığa kapılıp dersin ortasında üzerine atlayacağım sanırım.”

Kahkaha attı. “Bunu izlemek ilginç olurdu ama bir o kadar da *herbat* bir fikir olduğunu biliyorsun herhalde. Ayrıca... sen zaten onunla birlikte oldun. Onu yeniden istemeni sağlayacak kadar iyi olduğu da açıkça görülüyor. Ama çözmek için ölüp bittiğin bir gizem de değil. Sadece dikkatini biraz başka şeylere yöneltmen gerekiyor.”

Onu doğrulamak için isteksizce başımı salladım. Ancak yine de Garrick’i istemekten vazgeçirecek kadar dikkatimi dağıtabilecek bir şey olmadığından oldukça emindim. Ve Kelsey de onun benim için hâlâ çözülecek bir gizem *olduğunu* bilmiyordu. Ve Tanrım, Dedektif Nancy Drew’u oynamak isteyen de kimdi!

Kelsey’nin gözleri parladı. Kendini yukarı doğru iterek kucağımdan kalktı.

“Daha önce hangi oyunu hiç oynamadım biliyor musunuz?” diye sordu salondaki herkese. “Şişe çevirmece!”

Victoria kuşku dolu bir ifadeyle baktı. “Sen? Şimdiye kadar hiç şişe çevirmece oynamadın? Ciddi misin?”

Kelsey yukarı kaldırdığı omzunun üstünden bana bakıp göz kırptı. “Ne diyebilirim ki?” diye devam etti. “Biraz geç serpildim. Bu hanımefendilerin ortaya çıkmasıyla birlikte de...” (Kocaman göğüslerini gösterdi.) “... insanların benimle birlikte olmak için oyun gibi bir bahane bulmalarına gerek kalmadı.”

Cade ona bakarak tek kaşını kaldırdı. “Ve şimdi bir bahane mi ihtiyaç duyuyoruz?”

Kanepeden inerek Hint usulü yere oturdu. Sehpanın üstündeki yarısı dolu su şişesini eline aldı. “Tabii ki hayır. Ama bu *oyun* heyecan verici.”

Kolumu yakalayarak beni de yanına çekti. Adeta bir çuval gibi yere yığılırken isterik kahkahalar atıyordum.

“Gördünüz mü?” dedi Kelsey. “Bliss çoktan eğlenmeye başladı. Vic, votkayı getir! Bu işi biraz daha ilginç hale getirelim. Yetişkinlere özel şişe çevirmece olsun. Yani kuşlar gibi dudakları birbirine dokundurmak yok. Dilleri görmek istiyorum.”

“Yemin ediyorum, sen tanıdığım birçok erkekten çok daha sapıksın, Kelsey,” dedi Lindsay.

“Teşekkür ederim! Yine de mantıksız davranmayacağım. Minik bir öpücük de kondurabilirsiniz... ama o zaman ceza olarak bir tek daha içmeniz gerekir.”

Bunu duyan erkeklerin çoğu rahatlamış görünüyorlardı. Rusty ise hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Burada erkeklerden daha çok sayıda kız var,” diye içerideki dağılıma dikkat çekti Lindsay.

Victoria sırtıttı. “Belki de gidip Garrick’i bulmalı ve onu bize katılmaya ikna etmeliyiz.”

Yüzüm kireç gibi bembeyaz olmuştu. “Hayır! Kesinlikle olmaz.”

“Tanrım, Bliss, niye böyle iffet timsalisin sanki!”

Kelsey ise beni anladığını gösterircesine güldü. Ve artık kesinlikle dikkatimin dağılması gerekiyordu. Öne doğru uzanarak şişeyi çevirdim.

Rusty’de durdu. Ona öpüşmekten vazgeçme fırsatı bile vermeden oluşturduğumuz halkanın karşısına doğru uzandım. Yakasından tutarak kendime doğru çektim. Fazla sulu bir öpüşmeydi ama bunu kaldıracabilecek kadar sarhoştum. Neyse ki hepimiz sarhoştuk, o yüzden kimse için sorun olmayacaktı. Onu yerine doğru iterek kendi oturduğum yere dönmeden önce öpüşmeyi birkaç saniye daha uzattım.

Rusty ısıklık çaldı. “Vay canına! Eğer yüzde 110 gay olmasaydım şimdi sana çıkma teklif ediyordum.”

Başımı geriye atarak kahkahayla güldüm. Her şeye boş vermek iyi gelmişti.

Çevirme sırası Rusty’deydi ve sıradaki kurban ise zavallı Jeremy oldu. Votka şişesini alarak şöyle dedi: “Üzerine alınma, Rusty ama hiç tipim değilsin.” Gülümseyerek şişeden koca bir yudum aldı ve sonra yıldırım hızıyla Rusty’nin dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

Ortaokul öğrencileri gibi hep bir ağızdan “uuuuu” diye bağırdık.

Kapının çaldığını duyduk ve Kelsey ayağa fırlayarak koridora çıktı. Dönerken yanında bizim bölümden on kişi daha vardı.

“Gelebilirler, değil mi?” diye sordu bana. Önce davet edip sonra sormak tam Kelsey’nin tarzıydı ve bunu dert etmekten çoktan vazgeçmiştim. Başımı salladım.

“Harika, yerlerinize geçin bakalım, beyler ve hanımlar. Hovardalık zamanı!”

Gerçekten de bu kelime durumu anlatmaya çok uygundu. Birkaç dakika içinde birbirlerini sevip sevmemeleri, deli edip etmemeleri ya da kardeş gibi görmeleri fark etmeksizin bir sürü arkadaşımın arkadaşlarıyla öpüşmelerine tanık oldum. Bir geceliğine her şeyi bir kenara bıraktık ve hayatlarımızı yarıları dolu o su şişesinin yönetmesine izin verdik.

Şişenin ucu tekrar beni gösterdiğinde şişeyi çevirmiş olan kişi bir kızdı. Erkekler bizim için ısıklar çalarken bizler ceza tekini içmeye karar verdik. Ama onlar her halükarda minik öpücüğümüze bile tezahürat etmeyi ihmal etmediler. Gülerek tekrar şişeyi çevirdim ve Cade’de durdu.

Cade o an bana yönelttiği çocuksu gülümsemesiyle kom-

şunun-sevimli-oğlu görünümünü kesinlikle pekiştiriyordu. Omuz silkerek ona doğru emekledim. Diz çökmüş halde önünde durup ellerimi omuzlarına koyarak ona doğru eğildim.

Öpüşmemizin ilk başta diğer öpüşmelerden bir farkı yoktu. Ama sonra birdenbire her şey değişti. Cade bir elini başımın arkasına koyarken diğer eliyle belimden tutarak beni kendine çekti. Dudakları tıpkı dünyanın sonu gelmeden önceki son mutluluk fırsatını kaçırmamak istermiş gibi can havliyle ve ateşli bir şekilde benimkilerin üzerinde geziniyordu.

Bu öpüşme mideme bir sıcaklık dalgasının yayılmasına neden olacak kadar sert, kutsandığımı hissettirecek kadar da nazikti. Bir an için nerede ve kimlerle birlikte olduğumu unutarak kendimi o sıcaklığın, o zevkin tadını çıkarmaya kaptırdım.

Sonra birinden bir ıslık sesi geldi ve bir anda etrafımdaki dünya parça parça yerine oturdu. Arkadaşıma bakmak için gözlerimi açtım. Beni hiç de sadece arkadaşım olmayı istiyormuş gibi öpmemişti.

Salondakilerin öpüşmemizle ilgili yorumlarına kulak vermeden yerime geçip oturdum. Sersemlemiş ve aklım karışmış bir halde sıradaki birkaç tur boyunca kendi içime döndüm.

Bazı gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bunlar tabii ki Cade'in ve büyük olasılıkla Kelsey'nin gözleriydi. Ama zihnim o an kendime hâkim olmaya odaklanmıştı çünkü sinirlerim laçka olmuştu ve dağılmama ramak kalmıştı.

Sarhoştuk. Büyük olasılıkla bu öpüşmenin de bir anlamı yoktu. Ayrıca Garrick olayına fazlasıyla kafamı takmıştım. Vahim bir şekilde biriyle temas kurmak istiyordum. Durum buydu.

Bir anlamı yoktu.

Biz hâlâ arkadaştık. Cade ve ben hep arkadaş kalacaktık.

Başımın dönmesi yok sayamayacağım bir aşamaya gelene kadar, yani birkaç dakika daha durabildim. Midem bulanmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım ve isteyenini istediği kadar kalabileceğini söyleyerek izin istedim. Burada kalmak veya sabahlamak isteyenler olursa diye fazladan battaniyelerin ve yastıkların yerlerini gösterdim. Sonra yatak odama geçtim, yatak örtüsünün altına girerek yüzümdeki zoraki gülümsemeyi terk ettim.

Kendi kendime, sabah uyandığımda her şeyin daha güzel olacağını söyledim.

mobild depo

Sabah uyandığımda Kelsey yanımda baygın bir şekilde yatıyordu. Salonda beş, küvette ise bir kişi vardı. Akşamdan kalmalığım pek de nazik olmayan bir şekilde dünyadan ne kadar nefret ettiğimi bana hatırlatmadan önce bir an buna gülebildim.

Odama dönmeden dişlerimi fırçalayarak yüzümü yıkadım. Dış kapının yavaşça açılıp kapandığını duyunca perdeden başımı uzatarak gelenin kim olduğuna baktım.

Cade hepimizi doyurmaya yetecek kadar yağlı kahvaltılıkla dönmüştü.

Derin bir nefes alarak içeri girdim.

“Sen bir hayat kurtarıcısın!” diye fısıldadım.

Başını kaldırıp gülümserken bana biftek, yumurta ve peynirden oluşan bir dürüm uzattı.

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

Kaşlarımı çattım. “Otobüs çarpmış gibi. Hatta sumo güreşçileriyle dolu dev bir otobüs çarpmış gibi.”

Tezgâhın üzerine oturmak için zıpladığım anda pişman oldum çünkü yine başım dönmüştü. O da benden biraz alçakta duran bir bar taburesine oturdu.

Dürüm harikaydı. Yumuşacık ve biftekli tortilla, sıcak yumurtalar, leziz salsa sosu.

“Buna âşık oldum. Onu yemeyi bu kadar çok istemiyor olsaydım onunla evlenebilirdim.”

“Gerçek aşkın trajedisi,” diye fısıldadı Cade.

Gülümser gibi oldum, Cade de gülümser gibi oldu ve bunca yıldır ilk kez Cade’le birlikteyken kendimi tuhaf hissettim. Başımı çevirerek salonun her yerine yayılmış insanlara odaklandım.

“Ben yattıktan sonra neler yaptınız?”

“Aynı şeyler. Jeremy halihazırda Kelsey’ye âşık değilse bile artık sıırıslıklam âşık durumda. Victoria’nın eseri yarım paket sigara izmariti dışarıda duruyor. Ve Rusty banyona vahşice kustu.”

Burnumu buruşturdum.

“Merak etme. Hepsini temizledik. O manzarayla uyan saydın kalp krizi geçireceğini biliyordum.”

Yutkundum ve mideme bir yumruk oturduğunu hissettim.

“Sen benim için fazla iyisin, Cade.”

Sadece omuz silkti. Bana karşı hep çok iyi olmuştu.

“Dinle,” diye söze başladım. “Dün geceyle ilgili olarak...”

Başının arkasını kaşıdı ve gönülsüzce gülümsedi.

“Evet, sanırım dün gece hakkında konuşmamız gerek, değil mi?”

Ellerini benim yanıma tezgâha koyarak sanki konuşacaklarımıza karşı destek almak ister gibiydi. Boğazımı temizledim ama konuşmamı kolaylaştıran bir etkisi olmadı. “Yani... sen?”

Parmak eklemleri soluklaşana kadar ellerini sıktı. Sonra birden kendini serbest bırakarak beni yanıtladı: “Evet, öyle. Yani... bir süredir.”

Yüzüne baktığımda gördüğüm ifadeden anlam çıkaramıyordum.

“Neden bana hiçbir şey söylemedin?”

“Çünkü... korktum. Sen benim en yakın arkadaşısın. Ve neredeyse hiç kimseyle çıktığını görmedim... benimle çıkmak da ilgini çekmez diye düşündüm.”

İlgimi çeker miydi? Göz pınarlarımda saçma sapan göz yaşlarının biriktiğini hissedebiliyordum ama gözlerimi kırparak onlardan kurtuldum. Cade harika biriydi ve onunla birlikte zaman geçirmeye bayılıyordum ve öpüşmemiz de gerçekten çok güzeldi. Ondan hoşlanmam mantıklı olurdu. Ondan hoşlanmak istiyordum ama... işte o “ama” Garrick’ti. Garrick’i düşünmekten vazgeçebilir miydim? Onu istemekten vazgeçebilir miydim?

Cade’in iç çekişini duydum. “İlgini çekmiyorum, değil mi?”

Tanrım, gözleri bu kadar hissettiklerini yansıtmak zorunda mıydı? Bakışlarında hayal kırıklığı ve güvensizliğin her zerresini görebiliyordum. Onu seviyordum; bundan emindim. Ve sanırım bir gün ona *âşık* olabilirdim ama önce Garrick’e karşı duyduğum hislerden kurtulmalıyım. Eğer geçen dönem bunları yaşamış olsaydık böyle iki arada bir derede kalır mıydım?

“Dürüst olmamı ister misin, Cade? Bilmiyorum. Sence ‘belki’ berbat bir cevap mıdır?”

Bir an için bunu düşünmeye başladı ve ben sessizliğe dayanamayıp araya girdim.

“Sorun senden hoşlanmamam falan değil. Hatta senin mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sadece... sen aynı zamanda benim en yakın arkadaşısın ve *emin* değilim. Emin olmam gerek.”

“Ben de senin emin olmanı isterim.” Derin bir nefes

alarak gülümsedi. Ondan görmeye alıştığım kadar parlak bir gülümseme olmasa da güzeldi. “Belki ile yaşayabilirim.”

Pazartesi sabahı tiyatroya geldiğimde ikinci tur seçmelere çağrılanların listesi çoktan asılmıştı.

Rol dağılımı ve ikinci tur seçmelere çağrılanlar listeleri duvara asılmış basit kâğıt parçalarından ibarettir. Ancak etrafında kaderinizi çoktan öğrenmiş bir insan topluluğu varsa, o listelere doğru ilerlemek, adeta idam sehпасına yürümek gibidir. Tüm gözler bana dönmüştü. İfadelerindeki tepkiyi ölçmeye çalıştım. Bana üzgün mü bakıyorlardı? Heyecanlarını saklamaya mı çalışıyorlardı? Sadece yarım metre uzaklıktaydım ama o kâğıt parçasında yazanları çoktan okumuş olan herkesle tamamen ayrı dünyalardan gibiydik. Ve onlara katıldığım da üzerimdeki baskı sona ermeyecekti. Listenin başına geldiğinizde duygularınızı gösteremezsiniz. Size verilmemiş bir rol için ağlayamaz ya da rolün başkasına verilmesiyle ilgili şikâyet edemezsiniz. Heyecanla ya da öfkeyle çığlık atamazdınız. Sadece listeye bakar ve herhangi bir duygu belirtisi göstermezsiniz. Bu dediğim o kadar zor gelmeyebilir ama bizler oyuncuyuz. İşimiz duygularımızı dışa vurmaktan ibaret.

Cade listelerden biraz uzakta beni karşıladı.

“Baktın mı?”

Başını salladı. “Hayır, seni bekliyordum.”

Önceki günkü konuşmamızdan sonra aramız hâlâ biraz tuhaftı. O çok önemli “belki” yanıtının bizim için ne anlama geldiğini henüz tam olarak çözememiştik. Ama o an bunun önemi yoktu. O an sadece reddedilme ya da başka bir savaşla yüzleşmek üzere olan iki oyuncuyduk. Göstermemeye çalışsak da endişeyle dopdoluyduk ve o an aramızda yaşanan diğer duyguların kalabalığına hiç yer yoktu.

Elimi tuttu. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmekle uğraşmadım. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Beni dengelemesine ihtiyacım vardı ve onun da aynı şeylere ihtiyaç duyduğundan fazlasıyla emindim.

Hızlıca listeye doğru son birkaç adım daha attık. Önündeki kalabalık yaklaşabilmemiz için bize yer açmıştı.

Üvey oğul Hippolytus listenin ilk sırasında yer alıyordu. Bu rol için ikinci tur seçmelerine çağrılan yedi erkek öğrenci vardı ve Cade ile Jeremy de onların arasındaydı.

Cade'e baktığımda yüzünün ifadesiz olduğunu gördüm. En ufak bir duygu kırıntısı görmek mümkün değildi. Ne bir heyecan ne sinirlilik, hiçbir şey. Yedi kişinin çağrılması yönetmenin emin olmadığı anlamına geliyordu. Yani henüz görmek istediği performansı görememiş olmalıydı. Dolayısıyla bu rol ikinci tur seçmelerinde en iyi canlandıran kim olursa onun olabilirdi.

Cade'in elini sıktım, o da hemen karşılık olarak benim elimi sıktı.

İnsanlar sürekli kalplerinin bir yarış atı gibi hızlı çarptığından bahsederler ve genellikle ortada o kadar da heyecanlı bir durum yok gibi görünür. Oysa listeye dönüp baktığımda tüm hayatım o bitiş çizgisine bağlıymış gibi yarışan bir kalbim vardı. Kulağımda belli belirsiz sesler duyuyordum ve görüşüm daralmıştı. Kendimi sınırdaki hissediyordum. Uçmak ya da düşmek –başarı ya da felaket– anlamına gelebilecek zafer ya da dehşet dolu bir şeyin kıyısında gibiydim.

HIPPOLYTUS'un hemen altında koyu puntolarla yazılmış **PHAEDRA**'yı buldum.

Ve sonra adımlı gördüm. Başka hiçbir şeyi değil, sadece tünelin ucundaki ışık gibi duran kendi adımlı gördüm. Her türlü bitiş çizgisini geçmekten çok daha güzel bir histi. Boğul-

duğundan, ölmek üzere olduğundan emin olduğun sırada alınan o ilk nefese benziyordu. İnsanlar beni izlediği için ve bu daha sadece ikinci tur seçmelere çağrı olduğundan dolayı hissettiğim rahatlamayı ve keyfi bastırdım. Bu sadece beni henüz göz ardı etmedikleri anlamına geliyordu.

Cade diğer elini de zaten birbirine kenetlenmiş ellerimin üzerine getirerek benim elimi tamamen kavradı.

Gözlerim listeyi taramaya devam ediyordu.

THESEUS.

Bu doğru olamaz. Theseus bir karakterdi. Gözlerimi yeniden yukarı doğru çıkararak neyi kaçırdığımı bulmaya çalıştım. **HIPPOLYTUS**'un altında yedi isim yazıyordu. **PHAEDRA**'nın altında ise sadece benim ismim duruyordu.

Benim dışımda başka kimseyi çağırıyorlardı.

Sadece beni seçmişlerdi.

Rolü kapmıştım.

Bunun üzerine listeyle ilgili kuralları tamamen hiçe sayarak bir çılgılık attım. Cade kahkahalar atarak beni belimden tutup havaya kaldırdı ve döndürdü. Etrafımızdaki insanlar bizi alkışlıyorlardı. Bize bakışlarından anladığım kadarıyla da aralarından bazıları öpüşmemizle ilgili dedikoduları çoktan duymuşlardı. Ama bir anlığına, o keyifli an boyunca, bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Rolü kapmıştım.

A fallamış halde Üst Hazırlık dersine gittim.

Genelde hep birkaç kişiyi ikinci tur seçmelere çağırırlardı. Rol için kimi istediklerinden oldukça emin olsalar bile en iyiyi görebilmek ve kesin olarak emin olmak için bu tur iyi bir fırsattı.

Ama beni tek bir seçmeyle kadroya almışlardı. Bu da benden kesinlikle emin oldukları anlamına geliyordu.

Göğsümün kabardığını hissediyordum. Gözlerimin sevinçle dolmasına engel olamıyordum. Sınıfa girmeden önce kendime gelmek için perdenin arkasında biraz zaman geçirdim.

Derin derin nefes aldım ama bunun göğüs kafesimden fırlayıp taşmak üzere olan duygu yoğunluğunu bastırmama hiç yararı olmadı. Bu yüzden yapmam gereken diğer en mantıklı şeyi yaptım.

Dans ettim.

Müzik olmaksızın dans ettim. Ses çıkarmadan çılgınlık attım. Perdelerin ardında, kimsenin beni göremeyeceği bir yerde, karanlık ve sessizlik içinde tek başıma kutlama yaptım.

Tek başıma olduğumu sanıyordum ama şansıma biri bu halimi olduğu gibi görmüştü.

“Listeyi gördüğünü tahmin ediyorum.”

Kutlama dansımın son figüründeki kıvrırma hareketinden dolayı kalçam hâlâ sola dönük durumda donakalmıştım. Yavaşça duruşumu düzelterek arkamı döndüm ve, “Selam, Garrick,” dedim.

Gözleri sonuna kadar açtı, dudaklarını büzmüştü. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum. “Merhaba, Bliss. Tebrikler.”

Sözünü ettiğim şu kutlama dansından dolayı saçım başım dağılmıştı. O yüzden konuşurken saçlarımı kulaklarımın arkasına tıktırdım. “Teşekkür ederim. Ben, şey, bayağı heyecanlandım.”

“Öyle olmalısın zaten. Seçme sınavın...” Bana bir adım daha yaklaştı. Her zaman olduğu gibi onun fiziksel varlığı her türlü utanç ya da başka duyguyu yok ederek onların yerini sıcaklığın ve arzusunun kaplamasına neden oldu. “...Seçme sınavın muhteşemdi. Rakipsizdin.”

Yutkundum ama boğazıma tıkanan yumru olduğu yerde duruyordu. “Teşekkür ederim,” sözleri bir fısıltı halinde çıkabildi ağızımdan.

“Ama cuma gecesi...”

“Ah, Tanrım...”

“Her ne kadar o halinle de komik bir şekilde sevimli olsan da lütfen bir daha o kadar sarhoş olma. Eric’in bu rolü en iyi şekilde oynayacak durumda olmana ihtiyacı var.”

“Elbette,” diye onu onayladım, taş kesilmiş halimle. “Kesinlikle. Söz veriyorum.”

“Ve... ayrıca senin için endişelendim de.”

“Ah.”

Gözleri yüzümde dolandı. Karmakarışık durduğundan hiç şüphe olmayan saçlarımdan dudaklarıma, sonra hızlıca

yanığın iyileşmesine rağmen koyu pembe bir yara izi bıraktığı bacaklarıma doğru indi. “Senin için endişelenmekten hoşlanmıyorum.”

Eğer hemen bir şey yapmazsam kalbim göğüs kafesimden kaçmanın bir yolunu bulacak gibi duruyordu. Tehlikeli bölgedeydim. İçimde şaha kalkmış bir şeyler vardı. Çekimden öte, bakışları, bedeni ve aksanıyla ilgili tutkumdan öte, tehlikeli bir şeyler. Parmaklarıyla yanağımın yakınında duran bir bukleye dokundu. Teninin yakınlığı bana patlamanın eşliğinde olduğumu hissettirdi.

Gülümseyerek ortamı rahatlatmaya çalıştım. “Bence kendin için endişelenmelisin. Bana bir kez daha ‘sevimli’ derssen büyük olasılıkla hayati bir yara alman mümkün.”

Bana bir adım daha yaklaştı. Dünyanın ikimizden ibaretmiş gibi daraldığını hissettim. Saçıma değen elini yavaşça hareket ettirerek parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. Sesini alçaltarak şöyle dedi: “Burada herkesin duyabileceği bir yerde senin için kullanabileceğim başka bir alternatif olmadığına göre şimdilik ‘sevimli’ ile idare edeceğiz.” Bir an geriye dönerek bana komik bir şekilde “sevimli” olduğumu söylediği anı hatırladım. Kapri kotum dizlerimdeydi. Sonra onu çıkarmama yardım ederken de bana “komik bir şekilde seksi” olduğumu söylemişti.

Aklıma gelen ilk şeyi pat diye söylememeyi öğrenmem gerektiği açıkça belliydi. Ancak şu an bunu düşünecek durumda değildim çünkü zihnim onun söylediği cümlede geçen bir kelimeye takılıp kalmıştı... *şimdilik, şimdilik, şimdilik*.

Boğazını temizleyerek geri çekilirken parmaklarının arasındaki saç buklesini de serbest bıraktı. “İçeri girip yerine oturabilirsin artık.”

Başımı sallayarak yanından ve perdeden geçip içeri girdim.

Her ikisi de yüzünde birbirine çok benzer kocaman bir sırıtış barındıran Kelsey ve Cade'in aralarında benim için ayırdıkları boş bir koltuk vardı. Keyfimin tadını çıkarmak için Garrick'le karşılaşmamın etkisinden kurtulmaya çalışarak gülümsedim. Yerime oturduğumda Kelsey eğilip beni kucakladı ve kulağıma fısıldadı: "Sanırım öğretmenin için yanıp tutuşmak role girmene gerçekten de yardımcı olmuş. Seninle gurur duyuyorum, tatlım."

Ona ters bir bakış attım ama yine de başımı sallayarak teşekkürlerimi ilettim. Sonra Cade'e döndüm.

Rolü aldığımı öğrendiğimde el ele tutuşmuş ve sarılmıştık, ancak şimdi nasıl davranmamız gerektiğini bilemiyordum. Belkiler dünyasında yaşamak... karmaşıktı.

Önceleri Cade'le birlikteyken kendimi son derece rahat hissedirdim. Üzerimde tek başıma olduğum zamanlardaki kadar az baskı olurdu. Şimdi birdenbire yaptığımız ve söylediğimiz her şeye bir ağırlık çökmüştü. Sanki hayatım italik harfler gibi yan yatmaya başlamıştı.

Birbirimize dokunduğumuzda, farkına varıyordum. *Dokunmadığımızda*, farkına varıyordum. Ve birdenbire bu iki durumun arasında hiçbir şey olmadığını fark ettim. Belki diye bir şey yoktu.

Bu yüzden dondum.

Eyleme geçmek ile reddetmek arasındaki o noktada sıkışıp kalmıştık. Hiçbir şeydik. Eylemsizliktik. Garrick derse başlamak üzere olduğu için bu tuhaflık bir süreliğine ertelenmiş oldu.

Eninde sonunda bunu aşmak zorunda olduğumuzu biliyordum. Yeniden bir arada olmanın bir yolunu bulmalıydık.

Bu tuhaflık ancak işler boka sarana kadar ertelenebilirdi. Ama elbette *biraz* daha uzun bir süre bekleyebilirdim. Bugün heyecanlı bir gündü... kendi zaferime çomak sokmama gerek yoktu.

Ders bittiğinde Eric dışarıda beni bekliyordu.

“Günaydın, Bliss. Seninle biraz konuşabilir miyiz?”

Hazırlıksız yakalanmışım, gözlerimi kırıştırdım.

“Elbette.”

Tiyatro salonunun kapısını açarak beni yeniden içeri buyur etti. Perdelerin arasından geçerek içeri girdiğimde bana Garrick’in hemen yanında duran koltuğu işaret ederek oturmamı istedi. Gösterdiği koltuğa dikkatlice ilişirken bir yandan da neler olup bittiğinden emin olmadan yüzlerine bakıyordum. Sonra kafama dank etti.

Öğrenmişti.

Başka türlü neden ben ve Garrick ile yalnız konuşmak istesindi ki?

Ah aman Tanrım. Başıma neler gelecekti şimdi?

Beni bölümden atarlar mıydı? Okuldan atarlar mıydı? En iyi ihtimalle bile bursumu kaybederdim. O zaman okul harcını nasıl öderdim?

Kulaklarım uğulduyordu. Ayrıca yerçekiminin üzerimdeki etkisini o kadar fazlasıyla hissediyordum ki neredeyse ağırlığımla yerin dibine batacaktım. Garrick büyük olasılıkla işini kaybederdi. Sonra ne yapardı? Yeniden Philadelphia’ya veya Londra’ya veya başka bir yere dönerdi ve onu bir daha hiç göremezdim.

Ne kadar pişman olduğumu bakışlarımla ona aktarabilmek için yüzüne baktım ama o... gülümsüyor muydu ne?

“Bliss,” dedi Eric. “Şaşırdığımı söylemeliyim.”

Telaş içinde nefes vererek söze başladım. “E... efendim, ben çok...”

“Burada geçirdiğin yıllar boyunca kesinlikle başarılıydın ama seçmeler sırasında gösterdiğin gibi bir performansın altından kalkabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Ardından gelecek utanç dolu sözlerle kendimi hazırladığım için hâlâ dişlerimi sıkıyor ve nefesimi tutuyordum ki aslında konunun hiç de düşündüğüm yere gitmediğini anlamam için biraz zaman geçmesi gerekti.

“Sen hep biraz fazla aklınla hareket eden biriydin bence. Kontrollü. Dikkatli. Belki o tarzı tanımlayan en doğru sözcük mekanik olacaktır. Ama seçmeler sırasında o anı yaşıyordun. Düşünmek yerine hissediyordun. Birçok duygu katmanı –güç ve kırılganlık, arzu ve tikslenme, umut ve utanç– gördüm seni büyüleyici kılan. Ne yapıyorsun veya ne yaptın bilmiyorum ama lütfen her ne ise yapmaya devam et. Cesur seçimler yaptığında çok daha iyisin.”

Gözlerim kendiliğinden Garrick’in gözlerine kilitlendi. Biliyor muydu acaba? Buna neden olanın kendisi olduğunu tahmin etmiş miydi? Aramızdaki bu şey sayesinde şimdiye kadar hiç hissetmediğim duyguları hissettiğimi ve kısa bir süre önce arkama bakmadan kaçacağım riskleri aldığımı anlamış mıydı? Büyük olasılıkla onunla geçirdiğim o gece şimdiye kadar dürtüsel ve düşüncesizce davrandığım tek durumdu.

“Teşekkürler, efendim.”

“Rica ederim. Seninle birlikte çalışabilmeyi dört gözle bekliyorum. Lafi açılmışken, çarşamba günü ikinci tur seçmelere gelmeni istiyorum. Hippolytus ile birlikte bazı sahneleri okumanı isteyeceğiz. Böylece sahne üstündeki görüntünüz ve kimyanızla ilgili bir fikir edinmiş oluruz.”

“Elbette, burada olurum.”

“Harika, Garrick de orada olacak, aklına takılan bir şey olursa ona sorabilirsin. Bu prodüksiyonda yönetmen asistanı

olacak. O yüzden ihtiyacın olan herhangi bir şey olursa bizimizden birine gelebilirsin.”

Destek verircesine omzuma hafifçe vurduktan sonra yanımızdan ayrıldı. Yine Garrick ile baş başaydım. Kalbim ya yakalanmış olduğumuzu düşününce duyduğum korkudan ya da arzuladığım ama birlikte olamayacağım adamın yanında oturmakta olduğumdan dolayı hâlâ sabırsız bir şekilde atmaya devam ediyordu.

“Söyledim mi hatırlayamıyorum ama seninle gerçekten gurur duyuyorum,” dedi Garrick.

“Teşekkür ederim. Sanırım hâlâ şoktayım.” *Tüm* bu yaşananlardan dolayı hâlâ şoktaydım.

“Bence alışmaya başlasan iyi edersin. İstemediğin sürece sahne yönetimiyle ilgili endişe etmene hiç gerek olduğunu sanmıyorum. İster inan ister inanma, sen bir oyuncusun, Bliss.”

Başımı sallayarak bu düşünceyi rafa kaldırdım.

“Bu konu üzerinde daha fazla düşünme fırsatın oldu mu? Mezuniyet sonrasında ne yapmak istediğin konusunda?”

Kotumun aşınmış dizlerinden fırlamış bir iki ipliği kopardım.

“Pek sayılmaz...”

“Peki, eğer bununla ilgili konuşmak istersen her zaman bana gelebilirsin.”

Bunun ne kadar absürd bir fikir olduğunu kelimelerle ifade edemediğim için tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Ciddiyim. Arkadaş olmamız mümkün değilmiş gibi davranıyorsun,” dedi.

Eğer mümkünse, kaşımı daha fazla kaldırabilirdim. Onunla arkadaş olma fikri... hayal edebileceğimin ötesindeydi. Arka-

daşlarımın çıplakken nasıl göründüğünü düşünmüyordum. Ya da onlarla sevişmediğim için dövünmüyordum.

Gülerek başını salladı. “Tamam, tamam. Belki arkadaş olabiliriz derken biraz aceleci davranmış olabilirim ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana geleceğini umuyorum... ne olursa olsun herhangi bir şey.”

Ona karşı içten içe duyduğum arzunun şiddeti, şimdiye kadar hissettiğim çekim hissinden çok daha farklıydı. Hâlâ onunla birlikte olmayı arzuluyordum ama artık daha fazlasını istiyordum. Kollarının arasında başımı göğsüne yaslayıp kıvrılmak ve onun verdiği rahatlık hissini yaşamak istiyordum.

Tanrı yardımcım olsun ama ben öğretmenimin erkek arkadaşım olmasını istiyordum.

Çarşamba günü oditoryuma girdiğimde Eric önündeki kâğıtları karıştırarak bir şeyler arıyordu. “Ah, Bliss, her zamanki gibi erkencisin. Bu harika. Notlarımı eksik getirmişim sanırım. O yüzden yukarı, ofisime çıkıp geleceğim. Siz Garrick’le birlikte oturun. Sen de biraz rahatlamış olursun.”

Zaten bir rolüm olduğu gerçeğine rağmen bu ikinci tur seçmeleriyle ilgili sinirlerim bozuktur. Ya herkes benden mükemmel bir performans bekliyorsa? Ya ilk seçmedeki performansım tamamen şans eseri ortaya çıkmışsa? Eric’in sahne arkasındaki kapıdan dışarı çıkışını izlerken merak ettim: ya fikrini değiştirdiyse?

Keşke ikinci tur seçimler için hazırlanan ve bekleyen diğer oyuncuların olduğu kuliste biraz zaman öldürseydim, diye düşünerek Garrick’in altındaki sırada yer alan bir koltuğa oturdum. Öne doğru eğilerek bana yaklaştığında ona şöyle dedim: “N’aber... arkadaşım?”

Uygunsuz davranmamaya çalışmayı bırakmıştım, hatta uygunsuzluğa kucak açmıştım.

Kahkaha attı, sanırım bu iyiye işaretti. Kesinlikle daha kötüsü olabilirdi. “Çok inandırıcı değil ama çaban için A veriyorum,” dedi.

“Birileri ne kadar da bol keseden not dağıtmayı seviyor.”

“Birilerinin seninle ilgili hassas bir noktası var.” Bana doğru iyice eğilmişti ve yüzüyle aramda yaklaşık otuz santim olsa da sözlerini kulağıma fısıldamış gibi hissettiğime yemin edebilirdim. “Özür dilerim,” diye yanıtladı hemen. “Bazen unutuyorum.”

“Ben de,” dedim. Ama yalandı. Aslında hiç unutmuyordum. Unutmak istiyordum. Bizi ayıran kilometrelerce mesafeyi unutup hemen otuz santim uzağımda durmakta olan ona gitmek istiyor ama yapamıyordum. Boğazını temizledi ve bu kez onun yakınlığını zihnimden uydurmuyordum, gerçekten kulağımdan birkaç santim uzaklıktaydı.

“Sana bir şey sormam gerek.”

“Tamam,” dedim nefesimi heyecandan kontrol edemeyerek.

“Cade.”

Ona doğru döndüm, aklım karışmıştı. Sonra hemen kendimi geri çektim çünkü ona döndüğümde yüzlerimiz birbirine çok yakın durmuştu.

“Bu bir soru değil ki.”

“Hâlâ birlikte misiniz?”

“Birlikte mi?”

“Yani... bilemiyorum. Derste hâlâ yan yana oturuyorsunuz ama aranızdaki durum biraz değişmiş gibi. O yüzden ben de belki ayrılmış olabilirsiniz diye düşündüm.”

Cade ile çıktığımızı düşünmüştü? Kahretsin, nasıl bunun farkında bile olmadım? En iyi arkadaşımın bana olan duygularını dünya âlem anlamış görünüyordu. Dedektif Nancy Drew olmam mümkün değildi; bu senaryoda ancak aylak Shaggy ve beceriksiz köpeği Scooby Doo olabilirdim.

“Bitecek bir şey yoktu ki aramızda,” dedim.

“Ne?”

“Evet! Cade ve ben birlikte değildik. Hiç de olmadık.” Gözleri sonuna kadar açılmıştı ve başını söylediğime inanmıyormuş gibi yana eğmişti. “Bu kadar zamandır bizim hakkımızda böyle mi düşünüyordun? Onu seninle aldattığımı falan mı sanıyordun?”

Ah, Tanrım. Abayı yakmış olabileceğim ya da olamayacağım adam benim bir sürtük olduğumu düşünüyormuş. İşler daha fazla sarpa sarabilir miydi acaba?

Başını ileri geri sallıyordu ama bunun “hayır” anlamına geldiğinden ya da sadece bu bilmeceyi çözmeye çalışıp çalışmadığından emin değildim. “Ne düşündüğümü bilmiyorum. Hep birliktesiniz ve sana dokunuyor, sana *sürekli* dokunuyor. İnan bana, bunu fark ettim. Hatta sandım ki bu nedenle... şey, yani o akşam bu yüzden öyle apar topar kaçıp gittin evden diye düşündüm.”

“Cade yüzünden kaçmadım evden. Kedimi almam gerekiyordu...”

“Bliss, aptal değilim.”

Tanrım, buraya kadardı. O berbat bahaneyle bir şekilde paçayı kurtaracağımı sanmıştım. En başta düşündüğüm gibi onu tam anlamıyla geçiştirememiş olduğumu açıkça görüyordum. Bunun bir bahane olduğunu başından beri biliyordu ama yanlış bir nedenden dolayı böyle bir bahaneye sığındığımı sanıyordu. Ve onun gerçek nedeni bilmesine izin vermezdim. Burada, profesyonel olmamız gereken bu tiyatronun içinde olmazdı (gerçi profesyonelliğin kışına çoktan tekme vurdüğumuzdan emindim).

“Benim bir kedim var!” (Lanet olsun... neden şu hayali kedimin cinsiyetini hiçbir zaman hatırlayamıyorum?) “Şey... gri ve çok hoş bir şey, adı da...” (Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.) “... Hamlet.”

Ben bir dâhiydim. Kadın adına sahip bir dişi kedi bile uyduramamıştım. Sanki beynimde mantıklı ile saçma arasında uzanan bir köprü vardı ve ben bir şekilde onu yakmayı başarmıştım.

“Hamlet adında bir kedin mi var?”

“Evet, var.” Beni şuracıkta öldürün. “Kesinlikle, kesinlikle var.”

Buraya kadardı. Artık bir kedi edinmem gerekecekti.

“Tamam. O zaman Cade’le çıkmıyorsanız, aranızda neler oluyor?”

İçimden bir alev in yükselerek enseme ulaştığını hissedebiliyordum. “Hiçbir şey.”

“Sen berbat bir yalancısın.”

Öyleydim; ben berbat bir yalancıydim. Kulaklarım büyük olasılıkla son bir saatimi solaryumda geçirmişim gibi görünüyor olmalıydı. “Hiçbir şey. Sadece geçen cuma olan bir şey. Hani ben biraz sarhoşken... siz İngilizler ne diyordunuz? Zom? Kafası dumanlı?”

Geriye doğru kaykılarak benden uzaklaştı ama elleri hâlâ koltuğumun arkasında kenetlenmiş haldeydi. “Onunla birlikte oldunuz mu?”

“Ne? Hayır!”

Yeniden bana yaklaşırsa da koltuğumu kavrayan eli gevşedi. Parmak eklemlerinden birini kolumda dolaştırdı. “Güzel.”

“Garrick...” Girmememiz gereken bir yasak alana doğru gidiyordu.

Arsızca gülümsedi. “Ne? Şimdilik sana sahip olamıyor olmam, onun seninle birlikte olmasını sorun etmeyeceğimi anlamına gelmez.”

Aklım yine o *şimdilik* sözcüğüne takılıp kaldı ama başka

şeyler düşünmeye çalıştım. “Benden sahip olunacak bir mal gibi bahsettiğini duymamış gibi davranacağım.”

“Birbirimize sahip olamaz mıyız?”

Eğer beyin orgazm yaşıyor olabilseydi, şu an hissettiğim gibi bir his olacağından fazlasıyla emindim. Bu sözlerinden hoşlanmıyor olmam gerekirdi ama sözlerindeki sahiplenicilik adeta koyulaşmış gözlerinde yankılanıyor ve parmaklarım uyuşana dek tüylerimi ürpertiyordu. Onun sorusuna verecek yanıtlım olmadığı için ben bir soru sordum. “Söylesene senin içine ne girdi? Bir daha böyle davranmayacağımıza söz vermiştin.”

Ellerini saçlarından geçirirken parmaklarının arasından tapılası şekilde fırlayan dalgalar midemde tuhaf bir his yaratıyordu.

“Bilmiyorum. Ben sadece... ikinizi bir arada düşünmekten kafayı yiyecektim.”

“Sadece öpüştük. Başka bir şey olmadı.”

Sanki Cade ile evlenip boy boy çocuk yapmayı planladığımızı söylemişim gibi birden geri çekildi. Yüzüne bakamıyordum. Baktığımda aklımdan çılgınca şeyler yapmak geçiyordu. Kendi kendime tekrarlardım. “Sadece bir öpücüktü. Bir anlamı yoktu.”

“Seni başka kimsenin öpmesini istemiyorum.”

“Garrick...” Kendi sesimdeki uyarı tonundan nefret etmeye başlıyordum. Böyle üstüme gelmeye devam ederse, ona daha fazla hayır diyemeyebilirdim. Kendimi kollarına atmak üzereydim, büyük olasılıkla Eric’in yeniden içeri girmesi için en uygun zamandı.

“Adil olmadığımı biliyorum. Hatta tam bir alçak gibi davranıyorum. Kendi kendime senden uzak durmam gerektiğini söyleyip duruyorum ama gerçek şu ki... bunu yapabile-

ceğimden emin değilim. Ve artık Cade’le birlikte olmadığını da biliyorum...”

“Neler diyorsun?”

Sahne arkasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve birbirimize ne kadar yakın oturduğumuzun farkına vardım. Kalbim kopmuş bir gitar telinden çıkabilecek ses gibi atıyordu. Eric’in yeniden içeri girmesinden saniyeler önce birkaç koltuk uzaklaştım.

Zafer dolu bir ifadeyle defterini havaya kaldırdı. “Aldım! Ve sana gerçek bir senaryo getirdim, Bliss, böylece o bölümleri kullanmak zorunda kalmazsın.”

Eric bana oyunu uzatırken kalp atışlarımı sakinleştirme savaşı veriyordum.

Garrick’e bakma. Ona bakma.

Fark etmiyordu... onun fazlasıyla farkındaydım. Ondan birkaç sıra uzaklaşmış olmama rağmen hareket ettiği ya da nefes aldığı ya da bana baktığı her anı bildiğimden emindim.

Üzerinde hâlâ Eric’in elinin sıcaklığı olan küçük kitap kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Aklımı Garrick’ten başka yöne çekmeme yardımcı olacak sözcüklere hemen o an dalıp gitme isteğine karşı direnmem gerekiyordu. Benden bir yaş küçük olan sahne yöneticisi Alyssa içeri girerek Eric hazır olduğu zaman başlayabileceğimizi söyledi.

O da başını devam edelim der gibi sallayarak bana döndü. “Bliss, Hippolytus ile başlıyoruz. Onlardan bir kez daha kendi monologlarını sahnelemelerini isteyeceğim, sonra sen oyuna dahil olacaksın. Sadece kendi monologunda yapmış olduğun şeye odaklan. Tarafsız ol; onu istiyorsun ama duyduğun utanç ve korku yüzünden kendine engel koyuyorsun.”

Garrick’e kaçamak bir bakış attım. Bu kadar basit olmıyordu.

Alyssa yeniden içeri girdi. Arkasından onu izleyen Jeremy sakın görünüyordu. Alyssa teknik ekip masasında bir sandalyeye otururken, Jeremy sahnenin ortasında omuzlarını geriye atmış ve çenesini hafifçe yukarı kaldırmış bir halde ayakta duruyordu.

İyi görünüyordu. Onunla gurur duyarak ona gülümse-dim. Bizim küçük çömezimiz.

“Selam, Jeremy. Başlangıçta senin monologunu sahnele-meni bir kez daha izlemek istiyorum. Sonra ise Bliss ile bir-likte nasıl oynayacağınıza bakacağız.”

Jeremy boğazını temizledi. Biraz duraksadı.

O duraksama anını çok seviyordum. Beklenti ve umudun yükseldiği andı. Ardından gelen şeyin korkutucu ve güzel ve yaşamın anlamı olduğunu bilerek uçurumun tepesinden atla-mak gibiydi. O an... bağımlılık yaratıyordu.

Çok ileri gitmeme izin verdim.

Sağduyumun şiddete yol açtığını görüyorum.

Başlarken Jeremy'nin performansında bir çaresizlik his-sediliyordu ama sesinden gençlik yayılıyordu. Genç de görü-nüyordu. Konuştuğu zaman duyguları ve kelimeleri coşkuyla dışarı taşıyordu. Sanki Aricia'ya olan aşkını itiraf etmeye bir kez başladıktan sonraki içini dökmesi durdurulamayacak gibiydi.

Ruhum, o kadar gururlu ki sonunda bağlandı.

Altı aydan uzun bir süre çaresizdi, utanç içindeydi,

Beni sakat bırakan yarama katlanıyorum,

Sana karşı çelik gibi güçlü olacağım ama çaham hey-hude...

*

O ana kadar hem Hippolytus'un hem de Phaedra'nın âşık ama utanç içinde olduklarını fark etmemiştim; Phaedra âşık olduğu kişi yüzünden, Hippolytus ise aslında âşık olmadığı için. Jeremy'nin performansında onu yiyip bitiren utancı görebiliyordum. Seçmeler sırasında kendimin de öyle görünüp görünmediğini merak ettim... Garrick'i her düşündüğümde de böyle mi görünüyorum diye geçirdim içimden.

Varım, seni kaybediyorum: yokum, seni yeniden buluyorum.

Garrick'in gözleri Jeremy'nin üzerindeydi. Arada bir kucağındaki not defterine aldığı notlara bir göz atıyordu. O son satır, zihnimde akla takılan ve insana bir türlü rahat vermeyen bir melodi gibi, müzik gibi yankılanıyordu.

Varım, onu kaybettim. Ama aramızdaki mesafe fark etmeksizin yine dönüp dolaşıp ona gelmeye devam ettim. Tüm yollar dönüp dolaşıp ona çıktı.

Eric bulunduğu noktada ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Güzel. Güzel. Şimdi seni Bliss ile birlikte görelim."

Gözlerimi Garrick'ten ayırarak el yordamıyla senaryoyu buldum. Dizlerim hafiften titreyerek ve ayaklarımı hissetmeden sahneye doğru yürüdüm.

Jeremy'yi çok sevmeme rağmen birkaç dakika içinde onun Hippolytus olmadığını açıkça görebilmiştim. Özellikle de Phaedra'nın kalbini çalabilecek o kahraman, yakışıklı genç adam değildi. Daha çocuksuydu. Tutkuluydu ama kimi zaman tutkusunun dozu yeterli değildi.

İki erkek öğrenciyle devam ettik. Onların da her ikisinde

güven eksikliği göze çarpıyordu. O yüzden seçmelerin o bölümlerini hızlı geçtik.

Sonra Cade'in sırası geldi.

Her zaman Cade'in en büyük avantajının sesi olduğunu düşünmüşümdür. Sahne üstünde fazla haykırış olmayan oyunlarda bile, sesinin perdesi fark etmeksizin gücü elinde tutabilir. Ve metnin ve satırlardaki lirizmin bu kadar önemli olduğu bir oyun için sesi mükemmeldi. Eric'in yüzünden bir anlam çıkarmak her zaman zor olmuştur ama önceki iki seçmeye nazaran Cade'in onu çok daha mutlu ettiği açıkça görülüyordu.

Cade'le birlikte sahne aldığım zaman ortam dağıldı. Phaedra'nın Hippolytus'a hislerini ilk kez açıkladığı sahneyi canlandırıyorduk. Phaedra'nın kocası ve Hippolytus'un babası Theseus'un ölümünden söz ediyorlar. Hippolytus üvey annesinden hayatı boyunca hiç hoşlanmamış. Onun kendisine kötü davranmasının nedeninin mesafesini daha kolay koruyabilmek olduğunu bilmiyor çünkü Phaedra, Theseus'un ölümünden önce bile üvey oğluna âşıkmiş.

Theseus'un ölümüyle ilgili bölümü iyi idare ettik ama hislerimi açıkladığım monologumun yarısına gelmiştim ki Eric yerinden kalkarak sahneye geldi.

“Durun. Durun. Cade, ne yapıyorsun?”

Cade buz kesmişti. Hatta keyifsiz gibi duruyordu. “Pardon?”

“Onu hor görmem gerek. Duygularını açıkladıkça dehşete düşmelisin, ondan iğrenmelisin, hatta ona öfke duymalısın.”

“Elbette, efendim.”

“O zaman neden onun ilgisine karşılık vermek için bekleyen sevgi arsız bir köpek yavrusu gibi bakıyorsun?”

Bu performanstaki karakterimle ilgili olarak yeterince suçluluk duygusu yansıtmıyormuşum gibi bir de üstüne

kendi duyduğum suçluluğun ağırlığı eklenmişti. Bu benim suçumdu. Oyunla falan ilgisi yoktu. Benimle ilgiliydi. Cade çok uzun bir süre hislerini benden saklamıştı ve ben her şeyin farkına çok geç varmıştım. Benim için bizim evdeki öpüştüğümüz o parti gecesinde her şey su yüzüne çıkmıştı. O ise tıpkı her şeyin üstüne giyilen bir kışlık mont gibi hep üstüne umudunu giymişti.

Eric ile konuşurlarken ona bakmadım çünkü yüzümdeki acıma ifadesini gizleyebileceğimden emin değildim ve bunu görmekten nefret ederdi. Onun yerine Garrick'e baktım. Yüzü gergindi. Benden yaklaşık dört beş metre uzakta olmasına rağmen çok uzaklarda gibi görünüyordu. Kısacık bir an için bakışına karşılık verdi ve sonra gözlerini Cade'e çevirdi. Çatık kaşlı yüz ifadesi daha da derinleşmiş gibiydi. Birkaç saniye sonra yeniden gözlerimiz buluştu ve bakışıyla beni adeta yerime mıhladı. Gözlerinde farklı bir ifade vardı, bir şeyler değişmişti, kalbimin daha hızlı çarpmasına ve tüylerimin diken diken olmasına yol açan bir şeyler vardı.

Cade'le sahnemizi olaysız bir şekilde bitirdik. Gösterebileceği en iyi performans değildi ama yine de şimdiye kadar kiler arasında en iyisi olduğunu düşünüyordum. Ama sanırım biraz taraflı bakıyordum. Arkadaşım benden nefret eden bir karakteri bile oynamakta güçlük çektiği için mutlu olmalıyım. Ancak zihnimin gerilerinde bir yerde bir düşünce filizlenmişti. Onu söküp atmaya çalışmama rağmen de kökleri giderek derinleşiyordu.

Ona "belki" dememin gerçek nedenini biliyor olsaydı... eğer bizi ayıranın ne olduğunu bilseydi... büyük olasılıkla beni hor görmekte hiç zorluk çekmezdi.

Sıradaki kişiyle yaptığımız seçme sırasında rolüme yete-

rince odaklanamadım. Hatta Eric bir mola verme zamanımın geldiğine karar verdi. Temiz havaya ihtiyaç duyduğum için acil çıkışından (alarmı hiç çalmazdı) dışarı fırladım. Arkamdan kapının bir kez daha açıldığını duyduğumda gelenin Gerrick olduğunu biliyordum.

“İyi gidiyorsun,” dedi.

Hızla nefes verdim. Daha fazla enerjim olsa gülmeye dönüşebilecek bir nefesti. “Evet, o yüzden kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için arkamdan buraya geldin.”

“Buraya tamamen bencilce bir nedenle geldim.”

Onun böyle şeyler söylemesine, direkt tarzına alışabileceğimi düşünüp duruyordum.

Ama asla alışamıyordum.

“Haklıydın. Gerçek bir alçak gibi *davranıyorsun*.”

Sırtmasıyla birlikte sözlerimdeki öfkeden geriye ancak kırıntılar kaldı.

Yanıma gelerek bakışlarını kampusun uzak bir noktasına dikti. “Bu oyunun bir işaret olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çok fazla bize benziyor.”

“Bu durumda şehvet dolu anne ben mi oluyorum, yoksa sen mi?”

Gözlerini yeniden bana çevirerek bedenimin baştan aşağı tüm kıvrımlarını ve hatlarını süzdü. “Ah, kesinlikle ben olmayım,” diye yanıtladı. “Phaedra sürekli bencil olduğundan bahsediyor. Bunun için kendinden nefret ediyor ama yine de aynı şekilde davranmaya devam ediyor. Bu hem kendisinin hem de oğlunun çöküşünü getirecek olsa bile istediği şeyi inkâr edemez.”

“Edebi benzerimizden herhangi bir ders çıkardın mı peki?”

“Pek sayılmaz. Eğer eline doğru olanı yapabileceği bir

fırsat daha geçse yine aynı şeyleri yapardı diye düşünüyorum. Bu öykü yüz seferin doksan dokuzunda mutsuz sonuçlanacak olsa bile tek bir seferlik mutlu sonu yakalamak için yine değer.”

“Dinle beni, Garrick. Özellikle o harika aksanıyla kurduğun bu benzerlik çok hoş olmasına rağmen metaforlardan ve kaderine mahkûm edilenlerin olduğu aşk hikâyeleriyle karşılaştırılmaktan biraz sıkıldım. Söylemek istediğini söyle. Zaten tüm akşam boyunca eski bir metni çözmekle uğraşıyorum. Bir de seni deşifre etmem gerekmesin.”

“Yanıldığımı söylüyorum.” Bana bir adım daha yaklaştı ve yorgunluğum uçup giderken tenime adeta farklı bir enerji yüklendiğini hissettim. “Senden hoşlandığımı söylüyorum. Öğretmenin olmamın umurumda olmadığını söylüyorum.”

Sonra beni öptü.

Kalbim ve zihnim coşkuya kapılmadan önce onu itebildim. Öpüşmemiz çoktan bittikten sonra bana yaşattığı zevki duyumsadım. Yani tıpkı bir yankı gibiydi. Ve onu iten ben olmama rağmen onu özledim.

“Garrick, bu çılgınlık.”

“Çılgınlıktan hoşlanırım.”

Asıl soru şuydu: ben hoşlanıyor muydum? Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi ve beni hem ürkütüyor hem de heyecanlandırıyordu. Bu deliliği anlayabilmek ve düşünebilmek için biraz mesafeye ihtiyaç duyarak geri çekildim. Bu işin kötü sonuçlanabileceği pek çok durum vardı. Ama yine de hayatımda ilk kez kendi hayatımı bir kitap sayfasında okuduğum bir karakterin öyküsünden daha ilginç buluyordum. Ve Tanrım, öykünün sonunu bilmek istiyor muydum acaba?

Zaten Eric de cesur seçimler yaptığımda daha iyi oldu-

ğumu söylememiş miydi? Gerçi oyunculuktan söz ediyordu ama gerçek hayat için de geçerli değil miydi bu sözleri?

Garrick elini alnımda dolaştırdıktan sonra saçlarıma getirdi.

“Bunu biraz düşün.”

Ah, düşünecektim. Hatta büyük olasılıkla düşünebildiğim tek şey bu olacaktı.

Öpücük bile sayılmayacak bir şekilde alnıma dudaklarını hızlıca değdirerek yanımdan ayrıldı. Beni karmakarışık düşüncelerim ve darmadağın kalbimle tek başıma dışarıda bırakmıştı.

mobildepo

“Neden durduk yerde bir kedi almak istiyorsun?” diye sordu Kelsey ertesi gün Reji sınıfından ayrılırken.

“İstiyorum işte, tamam mı? Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Omuz silkti. “Gelemem. Üzgünüm. Çalışmam gerek. Cade’i götür yanında.”

Cade kendinden bahsedildiğini duymuş gibi yanımızda bitiverdiğinde ne kadar zamandır aramızdaki sohbeti dinliyor olduğunu merak ettim.

“Beni nereye götüreceksin?”

“Barınağa gidip bir kedi sahipleneceğim,” dedim.

“Ah, süper!” dedi Cade başını sallayarak. “Keşke yurttan kalmıyor olsaydım. Ben de bir köpeğim olsun isterdim.”

Aramızda özenle belli bir mesafe bıraktığının farkındaydım. Ayrıca beni doğrularca başını salladığında yanımda yapacak bir işi varmış gibi hissettiğinden olsa gerek devamlı başıyla bana onay veriyordu.

Hâlâ binanın içinde olmamıza rağmen Kelsey başının üstünde duran güneş gözlüklerini gözlerine indirdi. “Pekâlâ, bu konu çok eğlenceli olsa da yanınızdan uçarak ayrılmam gerekiyor. Size barınakta iyi eğlenceler diliyorum. Eve döndüğünde kedi kadın olma, Bliss.” Kelsey, ona nasıl panik

içinde baktığının farkında değildi. Tüm o “belki” sohbetinden sonra Cade ile gerçek anlamda hiç yalnız kalmamıştık. Postacı çantasını diğer yanına alarak gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi askısıyla oynamaya başladı.

“Yalnız gitmek istersen... sorun değil.”

“Yok, yok. Sen de gelmelisin.” Bu sorunu aşmalıydık ve bana göre bunun iki yolu vardı; ya bir araya gelecektik ya da gelmeyecektik. Beklemek ilişkimizi öldürecekti (şimdi-den yaralamıştı zaten). Bu konuşmayı yapmak zorundaysak belki de sevimli hayvanların bulunduğu bir ortam en uygunu olabilirdi.

“Tamam, o zaman. Harika,” dedi.

Harikaydı... evet.

Arabayı kullanan ben olduğum için mutluydum. En azından bedenimi ve zihnimi meşgul edecek bir şey vardı ve benim arabamda olduğumuz için müziği de istediğim kadar açabilirdim. Ancak Cade’in de müziği kısacak kadar arabamdayken kendini evinde hissedebileceğini hesaba katmamıştım.

“Peki, söyle bakalım, kedi sahiplenmeye nasıl karar verdin?”

Ah, bilirsin işte. Üniversitedeki hocalarımızdan biriyle neredeyse tek gecelik bir ilişki yaşamak üzereydim ama hayali bir kedi bahanesine sığınarak kaçmayı başardım ve şimdi ise yeniden *birlikte* olmamızı isteyebilir ve duyduğum en berbat fikir de olsa çok da umurumda değil artık çünkü bedenim ve büyük olasılıkla kalbim bunun hayatımda duyduğum *en iyi* fikir olduğunu söylüyorlar bana. Yani bu yüzden artık bir kedi almalıyım ki bakire olduğum için onunla seks yapmaktan korkup kaçarken kedi yalanı uydurduğumun farkına varmasın.

“İstiyorum işte bir tane,” diye yanıt verdim aklımdan tüm bunlar geçerken.

“Ah. Harika.”

Eğer bir kez daha “harika” derse çılgılık atacaktım.

Barınağın otoparkında durduğumda keşke Cade’e yalnız gelmek istediğimi söylemiş olsaydım diye düşündüm.

Acilen ellerimin arasına tüylü ve sevimli bir şey almam gerekiyordu.

Veterinerler ve barınaklara özgü o belirgin ilaçlı kokunun içine girdik. Karşılama masasındaki kadın bile kediyi andırıyordu, sanki burada çalışmak DNA’sında varmış gibiydi. Yüzü biraz sivri, gözleri kısık, saçları ise kısa ve dağınıktı.

“Merhaba! Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Selam,” dedim. “Bir kedi sahiplenmek istiyorum.”

Zihnimde pati olduklarını hayal ettiğim minik ellerini birbirine çarptı. “Bu şahane. Bir sürü muhteşem adayımız var. Sizi kedilerin olduğu odaya alayım da onlara rahatça bir göz atın isterseniz.”

Koridor boyunca onu takip ederken o antiseptik kokusunun giderek daha güçlü bir hal aldığını fark ettim. Tek bir mekâna yerleştirilmiş onca hayvanın kokusunu bastırdığı şüphe götürmüyordu.

“İşte geldik.”

Oda kafeslerle doluydu ve miyavlama korusu bizim içeri girmemizle mi başladı yoksa hep var mıydı bilmiyorum ama inanılmaz bir sesle çevrilmiştik.

“Sizi yalnız bırakayım. Tek şartımız var, bir seferde beraberinizde sadece bir hayvan götürebilirsiniz.” Otuz iki dişini göstererek sırtıp el salladıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Sessizlik içinde kafeslerin arasında dolaşırken kaybolduğumu hissetmiştim.

Kedileri severdim ama gerçekten bir kediye bakmak istediğimden emin değildim. Mezun olduğumda ne yapacaktım onu? Bir erkek için değer miydi? Sadece seks yapabilmek için değer miydi? Yani bekâretimi kaybetmem için başka seçeneklerim yok da sayılmazdı.

Parmaklarını bir kafesin içine uzatmış gece kadar karanlık bir kediye okşamakta olan Cade'e baktım.

Dürüst olmam gerekirse, bu olay öyle başlamış olabilirdi ama artık sadece seks yapmakla ilgisi yoktu. Garrick'i ne kadar istesem de bir daha onunla sevişmeye çalıştığımda yine o ilk geceki tuhaf performansımı sergileyeceğimden oldukça emindim.

"Biliyor musun?" dedim yüksek sesle. "Belki de bir kedi sahiplenmek için hazır değilimdir."

Oradan ayrılmak içim arkamı dönmüştüm ki Cade önüme çıktı.

"Hey. Bu kadar mı iradesizsin? Daha hiçbirine dokunmadın bile. Bir şans ver onlara."

İçinde siyah kedi olan kafesi açıp kediye kucığına aldı. Kedinin patisini okşayarak bana doğru uzattı. Bu tüy yumağı göz hizamda olmasına rağmen motor sesine benzer hırıltılarını duyabiliyordum.

Bir adım geri çekilerek durumu pek de açmadan açıklamaya çalıştım. "Kedileri sevmediğimden değil. Ve gerçekten, sanırım bir kediye sahiplenmekten çok... *keyif* alırım. Ama ya henüz hazır değilken *bir kedi alıyorsam*? Ya yanlış kediye seçersem? Ya bu işi yapamazsam... yani kötü bir kedi sahibi olursam?"

Tanrım, gerçekten ne düşündüğümü söyleyebilseydim her şey ne kadar da kolay olabilirdi.

Cade gözlerini devirerek hayvanı adeta benim kucığıma doğru itti. "Bliss, denersen kötü olamazsın."

Sekste kötü olabilirdim ama. Fazla çalışan, nevrotik beynimi bildiğim için bu konuda kesinlikle berbat olabileceğimi düşünüyordum.

Kedicik yukarı doğru uzanarak başının tepesini çeneme değdiriyordu. *Gerçekten* çok sevimliydi. Cade, gözlerinin içi gülerek bana bakıyordu ve o an, *Belki de Cade daha iyi bir seçimdir*, diye aklımdan geçirdim. Eğer Cade ile seks yapacak olsaydım bu kadar dehşete düşer miydim?

Bu düşünce keyfimin kaçmasına ve sarsılmama neden oldu.

Kediyi yeniden onun kucağına verdim. Hâlâ kendimden emin değildim ama biraz daha sakin hissediyordum. Yan yana dizilmiş kafeslere yaklaşıp Hamlet'in yerine geçebilecek gri bir kedi bulmaya çalıştım. Onu bulduğumda ise Kader benimle dalga geçiyor olmalıydı. Kafesinin arkasında yere çömelmiş, kocaman ve ürkek yeşil gözleri olan bir kedi idi. Kafes kapısını açtığımda gırtlığından çıkardığı boğuk bir gurultuyla beni selamladı.

Elbette... bu korkak kediyi alacaktım.

Cade omzumun üzerinden şöyle dedi: "Ciddi olamazsın."

Keşke öyle olsaydı. Ama Garrick'e Hamlet'in gri olduğunu söylemiştim.

"Kimi zaman yaşamda harcadığın emeğe en çok değecek şeyler en korkutucu olanlardır," dedim ona. Bu sözü günün birinde bir şans kurabiyesinde okumuş olduğumdan oldukça emindim. Yeterince bilgece, değil mi?

Ellerimi bir ısırık, tırmık ya da tam kapsamlı bir katliama hazırlıklı olarak kafesin içine uzattım. Küçük canavarın bedeninin etrafında ellerimi halka yaparak tuttuğumda bana sadece sessiz bir inlemeyle karşılık verdi.

Cade kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Neden

bunu istemiyorsun?” Kara kediyi yüzüne doğru yaklaşırdı. “Bu çok tatlı!”

Buna karşılık benim elimdeki kedi tamamen tetikteydi; bacaklarını dümdüz uzatmış, gözlerini sonuna kadar açmıştı. İçimden bir ses onu biraz daha yakın tutarsam bana pençe atabileceğini söylüyordu. Onu yere bıraktım. Yanımızdan hemen uzaklaşarak yakınımızda duran bir bankın altına saklandı.

Cade’in sadece kediyle ilgili sorular sorduğunu biliyordum ama başka bir soru daha sorduğunu duydum. Sormadığı, en azından bugün sormadığı sessiz bir soruydu bu. Ve Cade çok tatlıydı. Onunla birlikte olma düşüncesi korku içinde donakalmama neden olmuyordu. Aslında onunla birlikte olma düşüncesi içimde hâkim olamayacağım herhangi bir duygunun ortaya çıkmasına neden olmuyordu.

İşte o an anladım.

“Cade... ‘belki’ mi geri almam gerekiyor.”

Kedilerin bile miyavlamayı kestiklerine yemin edebilirdim. Onların donakalmış sessizliklerini hayal edebiliyordum. Kedicede, *Ah, hayır diyecek* nasıl denir acaba diye merak ettim.

“Öyle mi?”

Onun tepki vermesini –bağırmasını, benimle tartışmasını, herhangi bir şey yapmasını– isterdim. Kediler gibi dişlerini göstermesini, tırnaklarını çıkarmasını bekledim. Onun yerine sakince yanımdan uzaklaşarak elindeki siyah kediyi dikkatle kafesine yerleştirdi. Bu durumda büyük olasılıkla görevli kadının da dediği gibi tek seferde birden fazla kediyle dışarı çıkmamış olacaktık. Her zaman kuralları düşünen Cade olurdu. Ben de öyleydim ama artık öyle olmak istemediğimi düşünmeye başlamıştım.

Mekanik, sade ve net hareketleri vardı. Kafesin kapısını

kapattı ve keskin bir ses çıkmasına neden olarak kapı mandalını indirdi. Konuşurken sırtı hâlâ bana dönüktü.

“Neden olduğunu sormama izin var mı?”

Nefes verdim. Ona en azından bu kadarını borçluydum ama düşündüklerimi nasıl anlatabilirdim? Bilemezdi. Eğer bu işi Garrick ile yapacaksam (ve kimi kandırıyorum? Büyük olasılıkla yapacağım) hiç kimse bir şey bilmemeliydi. En yakın arkadaşlarım bile.

“Ben... başka biri olabilir.”

“Olabilir?”

İşte bu elini-miksere-kaptırmak kadar berbattı. Bana bakmıyordu ve kalbim göğüs kafesimin içinde bir kâğıt kadar, adeta bir pelür kâğıt kadar incelmışti. Yani en iyi arkadaşıma bunu yaptığımı göre kalpsizliğe oldukça yakın olmalıydım.

“İşler hâlâ biraz... karışık. Ama ondan hoşlanıyorum, hem de çok. Biraz beklemeyi ve duygularımın geçici olup olmadığını görmeyi istiyordum. Ona göre seninle aramızda bir şeyler olabilir mi diye...” Sesimdeki canlılık giderek yok olurken neler düşündüğümü kelimelere dökmeyi istemiyordum. Bunun bir anlamı yoktu. “Ama Cade, aramızdaki durumun bu hale gelmiş olmasına katlanamıyorum. Daha bir hafta olmadı ve ölüyormuşum gibi hissediyorum. Senin yanımdayken yaptığım her şeyi sorgulamaktan, bu doğru mu, bu hareketle çizgiyi aşmış olur muyum, seni incitiyor muyum diye düşünmekten nefret ediyorum. Senin yanı başında olmama rağmen en yakın arkadaşımı özlüyorum. Bu yüzden... bir seçim yapmam gerekiyordu. Aramızdaki ilişkinin mahvolmasını asla istemeyecek kadar ihtiyacım var sana. Eğer sana evet deseydim ve ona karşı duygularım devam etseydi... bunu yapamazdım. Lütfen her şeyi zaten mahvetmediğimi söyle bana. Lütfen, lütfen.”

Bunun üzerine bana döndü ve gözlerinde gördüğüm incinmişlik beni ürküttü. Cade, asık yüzlü bir yabancıya dönüşmüştü. “Aramızda hiçbir sorun olmadığını söylemek isterdim, Bliss. Benim de sana ihtiyacım var. Ama bu işin başka bir yöne gidebileceğini umut etmiyormuşum gibi davranamam. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Gerçek şu ki... beni incitiyorsun. Bunu bilerek yapmıyorsun, farkındayım. Ama ben seni seviyorum ve senin de beni sevmediğin her saniye... beni incitiyor.”

“Cade...” Ona uzandım.

“Yapma, lütfen. Bunu yapamam.”

Birdenbire barınaktaki ilaçlı koku bayıltıcı ve mide bulandırıcı bir hal aldı.

“Neyi yapamazsın? Arkadaşım mı olamazsın?” diye sordum ona.

“Bilmiyorum, Bliss. Gerçekten bilmiyorum. *Belki.*” Ses tonundaki o ufacık hoşnutsuzluk bile yüzüme inen bir tokat kadar etkili oldu benim için. Dışarı çıktığında kendimi yıpranmış, yanıp kül olmuş ve yaralanmış hissederek banka çöktüm. Pelür kâğıt inceliğindeki kalbim lime lime olmuştu.

Orada oturarak bu işi nasıl olup da daha iyi idare edebilirdim diye düşünmeye çalıştım. Aramızdaki dostluğun tamamen içine etmeyecek olası bir yol var mıydı? Ona karşı bu kadar açık olmasam daha mı iyi olurdu? Bu yılın bitmesini, Garrick’in gitmesini ve sonra Cade ile bir şeyler yaşamaya çalışmayı mı beklemeliydim?

Annem küçükken bir arkadaşıyla aramız bozulduğunda bana bazı ilişkilerin öylece bitebileceğini söylemişti. Tıpkı bir yıldız gibi göz alıcı, parlak bir şekilde yanarlar ve sonra özel herhangi bir neden olmaksızın ömürlerini tamamlarlar. Sönerler.

Cade ile dostluğumuzun bitmiş olabileceği gerçeğini kavrayamıyordum.

Baldırıma değen bir şey olduğunu hissettim. Sonra da gri kedinin başını bacaklarımın arasından uzattığını gördüm. Tüm bedenini bacaklarımın arasındaki boşluğa çekti ve uzaklaşmadan önce bana iyice sürtündü. Sonra daire çizerek yeniden yanıma geldi ve bu kez başını kaval kemiğime bastırdı. Ama elimi ona doğru uzattığımda yine donup kalarak korku içinde yere yapıştı. Elim sırtına dokunana kadar daha yavaş hareketlerle ona doğru eğildim. Sonra tek bir yumuşak hareketle sırtını okşadım. Bedeni gevşedi ve onu tekrar okşadım.

Yere, onun yanına indim. Yeniden kendini bana kapattı ama yanımdan da kaçmadı. Artık benim yanımda rahat hissettiğinden emin olduktan sonra onu kollarıma aldım. Yüzümü onun yumuşacık tüylerine bastırarak farkında bile olmadan bana verdiği o rahatlık duygusunu özümstedim.

“Gel seninle bir anlaşma yapalım, Hamlet. Eğer sen de bana yardımcı olursan, senin daha az korkmana yardımcı olacağım.”

Gerekli evrak işlerini tamamlayıp Hamlet'i basit bir mukavva kutuya yerleştirerek dışarı çıkabildiğimde Cade'in yanımdan ayrılıp dışarıya çıkmasının üzerinden yarım saat geçmişti. Arabaya gittiğini düşünmüştüm ama otoparkın hiçbir yerinde yoktu.

Telefonumu çıkarıp baktım. Hiç mesaj yoktu.

Sileceklere baktım. Herhangi bir not bırakılmamıştı.

Telefonunu aradım. Yanıt veren olmadı.

Telefonunu bir kez daha aradım. Doğrudan telesekretere düştü.

Bip sesini duymamla birlikte ağlamaya başlamıştım.

"Cade, özür dilerim, çok üzgünüm. Aramızı nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum. Sadece şimdiye kadar hep olduğumuz gibi olmak istiyorum seninle. Tanrım, bu saçmalık! Olamayacağımızı biliyorum. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz ama... bilemiyorum. Neyse, boş ver. Sadece... bir ara bana iyi olduğunu bildir lütfen. Arabada değilsin ve eve nasıl gittiğini bilmiyorum. Tabii eğer eve gittiysen. Ara beni. Lütfen. Konuşalım bunu."

Birkaç dakika sonra arabamın yanında çakıllı zemine oturmuş, kotum toza bulanmış halde beklerken bir mesaj aldım.

İyiyim.

Onu bir kez daha aramaya çalıştım. Aramam yine doğru-
dan telesekretere düştü.

Ne kadar farklı hissetmeye ve bu sorunu aşacağımızı
umut etmeye çalışsam da asıl gerçeği hissediyordum. Ken-
dimi sönmüş bir yıldız gibi hissettim.

Belki içimdeki kederdendi. Belki sonunda çıldırmıştım.
Belki gidecek başka yerim yoktu. Ama yeniden evimin bulun-
duğu siteye döndüğümde kendi daireme gitmedim.

Elimde Hamlet’le birlikte Garrick’e gittim.

Kapıyı açtığına nasıl göründüğümü bilmiyordum. Ger-
çekten bilmek de istemiyordum. Ama anında kapıyı sonuna
kadar açarak hiç soru sormadan içeri geçmemi işaret etti.

Daha önce onun evinde bulunmamıştım. İçerisiyle ilgi-
lenmeli ya da ondan evi gezdirmesini istemeliydim. Bir şeyler
söylemeliydim ama dokunsa hıçkırıklara boğularak ağlaya-
cak durumdaydım. Patlamamak için tüm enerjimi, tüm kon-
santrasyonumu kullanıyordum.

Ama parmaklarıyla çenemi kaldırdığında bunun yeterli
olmadığını gördüm. Adımı söyledi ve gözlerindeki o endişeli
bakışı gördüm. Gözyaşlarım kontrolümün dışında sel olmuş
akıyordu. Doğru düzgün nefes alamıyor, durumu açıklayamı-
yordum.

Hamlet’in kutusunu elimden aldı ve kolunu omzuma ata-
rak bana sarıldı. Benimkine benzer bir koridordan geçerek
benimkinden tamamen farklı bir salona girdik. İçerisi kitap
doluydu. Bazıları raflarda, bazıları ise yığınlar halinde yerde
duruyordu. Mobilyalar sade ve modern sayılabilecek bir tarza
sahipti. Ama siyah kanepenin yastıklarına gömülerek kuca-
ğıma beyaz bir yastık alarak sarılmadan önce duraksamama
neden olacak kadar da modern değildi. Garrick yanıma gele-

rek yumuşak yastığı ellerimden alarak yerine kendi rahatlığını bıraktı. Beni kendine doğru çekerek bir bebekmişim gibi beni özenle kucakladı. Gözyaşlarımı sildi, saçlarımı geriye doğru attı ve sırtımı okşadı.

“Benden nefret ediyor,” diyerek en sonunda konuşmayı başardım. Garrick hiçbir şey sormadı ama endişesini hissedebiliyordum. Ağzımdan bu sözler çıkar çıkmaz bana sordu.

“Kim nefret ediyor, canım?”

Dudaklarımdan kısa ve seri nefesler fırlıyordu, minik hıçkırıklarına da engel olamıyordum.

“C-Cade.”

“Cade senden asla nefret edemez,” dedi.

“Ediyor. Beni bırakıp gitti. Benimle konuşmuyor bile.” Yine gözyaşlarına boğuldum ve o da beni daha çok kendine çekerek başımı çenesinin altına yerleştirip göğsüne bastırdı.

Uzun uzun ağlamama ve o sırada kendi kendime söylenmeme izin vererek öylece bekledi. *İyi olacaksın, canım. İşler yoluna girecek. Sakin ol. Nefes al, Bliss. Ben buradayım, yanımdayım. Geçecek, merak etme. Sorun neyse, birlikte halledeceğiz. Tamam, canım.*

Kulağıma bunlar gibi binlerce çeşitleme fısıldamış olabilir. Her ne kadar onun ne dediğini pek duymuyor olsam da denemekten asla vazgeçmedi. Ağlamayı kestiğimde başka hiçbir şey yapamayacak kadar yorulmuştum. Kendimi gevşek bir biçimde ona bıraktım. Hiçbir şey yapmadan sadece nefes alıp veriyordum ve o da beni kollarında tutmaya devam ediyordu. En sonunda bu sessiz buhranın içinden bir ses duyuldu. Kısık sesli ama sinirli bir sızlanmaydı bu.

Hamlet. Bu kadar zamandır Hamlet’i o kutuda hapsedilmiş halde bırakmıştım.

Artık bir amaç için ayağa kalktığımda aklım başıma gelmiş gibiydi.

“Özür dilerim, onu eve götürmem gerek.” Ayağa kalkıp kedinin karton kutusuna doğru uzanırken Garrick beni dirseklerimden yakaladı.

“Burada kal, canım. Üzgünsün. Kediyle ben ilgilenirim.”

Hayır. Bunu yapmasına izin veremezdim. O zaman dün gece aldığım bütün o henüz kullanılmamış olan yepyeni kedi malzemelerini görebilirdi.

“Hayır, sorun değil. Gerçekten gitmem gerek. Artık daha iyiyim. Teşekkürler.”

“Bliss, lütfen, konuş benimle.”

Bedenim onun rahatlığına kavuşmak için yanıp tutuşarak irademin dışında ona doğru yaklaşıyordu ama henüz bir karar vermemiştim.

“Bilmiyorum...”

“Peki, şuna ne dersin: sen eve git ve kedinle ilgilen. Ben de birazdan yanına gelip akşam yemeği getireyim. Biraz konuşuruz ya da sadece bir film izleriz ya da ne yapmak istiyorsan onu yaparız. Ben... eğer böyle gidecek olursan, senin için endişelenmekten kafayı yiyebilirim.”

Birkaç saniye geçtikten sonra başımı salladım.

“Tamam.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, sadece bana bir saat ver, tamam mı?”

Gülümsedi. Ben de başımın belada olduğunu anlamıştım.

Yeni kedimin benden nefret ettiğinden oldukça emindim.

Kendisini o kadar uzun süre o kutuda bıraktıktan sonra onu suçlayamıyordum.

Ne yaparsam yapayım yanına yaklaştığım her seferinde ağzı kapalıyken çıkardığı o guruldama sesiyle bana karşılık veriyordu. Mutfakta ona mama hazırladım ama dönüp bak-

madı bile. Bir kum kabı oluşturup kilerdeki dolaba koydum. Sonra onu kucağıma alarak kum kabının içine bıraktım. Böylelikle zamanı geldiğinde nereye gitmesi gerektiğini bilecekti. Bir kez tısladıktan sonra arkasından her yere kum saçarak koşmaya başladı. Kanepemin altına saklanarak gözden kayboldu. Karanlıkta sadece şeytani bir şekilde parlayan gözleri görünüyordu.

Neden Garrick'e kedimin adının Lady Macbeth olduğunu söylememiştim sanki? Çok daha uygun olurdu.

Geri kalan zamanda ise ancak bir Ebola virüsü kadar hoş sayılabilecek düşüncelerimle baş başa kaldım. Salona çekidüzen verdikten sonra evden kaçıp gitmeyi düşündüm. Yatak odamı düzenleyip banyoya koştum. Kesinlikle kusacaktım. Kusmadım. Neredeyse kusmuş olmayı istedim. O zaman hasta olduğumu söyleyebilirdim.

Ne yapacağımı ya da bu işten nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye fırsatım olmadan kapımın çalındığını duydum.

Sanki birisi kalbimi trambolin olarak kullanıyormuş gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım. Ona herhangi bir vaatte bulunmamıştım. Konuşabiliriz demişti. Ya da film izleyebilirdik. Ya da ne istersem onu yapardık. Sorun etmeme gerek yoktu.

Kapıyı açtığımda Garrick o kadar neşeli görünüyordu ki onun varlığından korkmanın anlamsız olduğunu düşündüm.

"Sana ne istediğini sormayı unuttum, o yüzden pizza, hamburger ve salata aldım." Karşımda üçünü de elinde dengede tutmaya çalışıyordu. Birdenbire ondan ne kadar *hoşlandığımı* düşünerek müthiş bir duygu yoğunluğuyla dolup taşım. Sadece romantik anlamda değil. Genel olarak. O muhteşemdi.

Gülümsedim. "Pizza iyidir."

Geri çekildim ve içeri girdi. Daha önce ne kadar korku-

yorsam şimdi ise onun burada olması o kadar doğal geliyordu. Hâlâ gergin olmadığımından değildi ama... sanki o, kendini buraya aitmiş gibi hissediyordu.

Mutfağıma/salonuma doğru gittik ve aldığı yemekleri mutfak tezgâhından çıkan küçük, daire şeklindeki adacığa bıraktı. Ben de tabakları çıkartarak ve içecekleri ayarlayarak kendimi meşgul ediyordum. Sonra kendimi oyalayacak bir şey kalmayınca ada tezgâhın altında duran bar taburelerinden birini çekip yanına oturdum. Tabağıma bir dilim pizza aldım ve o da salata paketini açtı.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Ben yüzümü bu yağlı güzelliğe bularken ciddi ciddi karşımda oturup da salata yemeyeceksin, değil mi?”

Marulların üzerine biraz salata sosu dökerek sırtıttı. “Ah, hamburgeri de yiyeceğim. Ayrıca bana biraz bırakacak olursan pizzadan da alacağım.”

Gözlerimi devirdim. Erkekler çok gıcıklardı.

Konuştuk. Havadan sudan şeylerden bahsettik. Pizzamı mayonezli sosa batırdığımda duraksadı. Tadına baktırdığımda berbat bir şeymiş gibi yüzünü buruşturdu. Ama kendime yeniden içecek bir şeyler almak için kalktığımda elindeki dilimi aynı sosa bir kez daha batırdığını gördüm. Artık neredeyse patlayacak kadar doyana dek bekleyerek, birkaç saat önceki sinir bozukluğumla ilgili hiçbir şey söylemedi. Sonra sordu.

“Pekâlâ, artık bana Cade ile aranızda neler olduğunu anlatacak mısın?”

Tabağımdaki yarısı yenmiş pizza dilimindeki İtalyan sosisini aldım.

“Kavga ettik, sanırım. Yani galiba. Emin değilim. Daha önce hiç gerçek anlamda kavga etmemiştik.”

“Ne hakkında?”

Ciğerlerimde tutmakta olduğum havayı vererek yiyecekleri buzdolabına kaldırmaya ve tabakları ise lavaboya yerleştirmeye başladım.

“Öpüşmemiz hakkında.”

Görmemiş olsam da Garrick’in tepkisini hayal edebiliyordum. Bu yüzden işime devam ederek, bulaşıkları yıkamaya karar verdim... hem de elimde... hem de bulaşık makinem varken.

“Benden hoşlanıyor,” diye sözlerime devam ettim. “Öpüşmemizden sonra söyledi. Sonrasında da aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalıştık ama berbat bir denemeydi. Ben de her şey normalmiş gibi davranmaktan yoruldum.”

Yanıma gelerek tabaklardan birini eline alıp kurulamaya başladı. Birbirimize bakmadığımız zamanlarda daha rahat konuşabildiğimi artık fark etmiş olmalıydı çünkü tabak kurulandıktan sonra bile uzunca bir süre gözlerini ondan ayırmadı.

“Peki, sen ne yaptın?”

“Ona aramızda bir şeyler olabileceğini düşünmediğimi söyledim.”

“Ona karşı biraz olsun ilgi duymuyor muydun?” diye sordu Garrick.

Garrick’in bunu duymayı gerçekten istediğini sanmıyordum ama yine de sorduğu şeyin yanıtını alacaktı. Birine hislerimi açıklamam gerekiyordu.

“Bunu düşündüm. Cade çok tatlı ve onunla birlikte olmayı seviyorum ama bana gerçek anlamda herhangi bir şey hissettiremiyor.”

Tabağa bakmayı bırakıp mutfak tezgâhına kalçasını dayayarak bana döndü.

“Ben sana herhangi bir şey hissettirebiliyor muyum?”

Dalga geçip geçmediğini anlayacak kadar uzun bir süre ona baktım. Dalga geçmiyordu. Bakışlarımı çevirdim.

“Bu saçma bir soru.”

“Öyle mi? Seni anlamak sandığından daha zor.”

Ellerimi mutfak havlusuna kurularak içerideki kanepeye geçtim. Kendimi bir köşeye doğru çekip kucağıma bir yastık aldım.

“Ciddiyim,” diye devam etti Garrick. “Kimi zaman, nasıl desem... tam da benim istediğim gibi davranıyorsun. Ama bazen de tıpkı ikinci tur seçmeler sırasında dışarıda konuşurken olduğu gibi benim senden etkilendiğim şekilde benden etkilenmiyormuşçasına beni kendinden uzaklaştırıyorsun.”

Yastığı biraz daha sıkarak göğsüme yaklaştırdım.

“Etkileniyorum, Garrick. Ama aynı zamanda kafam da karışıyor... ve endişeleniyorum. Ve senin nasıl olup da endişelenmediğini anlamıyorum.”

Kanepenin diğer tarafına doğru bir köşeye oturdu. Böylece orta minderin tamamı bizi birbirimizden ayıracak şekilde aramızda duruyordu.

“Yapabildiğim tek şey endişelenmek,” dedi.

“Ve yine de bunun akıllıca bir şey olacağını mı düşünüyorsun?”

Gülerek başını salladı. “Ah, akıllıca olmadığı kesin. Bunu biliyorum. Ama dürüst olayım mı, Bliss? Burada içler acısı bir durumdayım. Düzenli bir işimin olması harika ve öğretmenlik yapmaktan keyif alıyorum ama burada pek arkadaşım kalmadı. İşe gidiyor, sonra evime dönüyorum. Ve seni düşünüyorum çünkü düşünmeden yapamıyorum. Başka da zihnimi meşgul edecek bir şey yok hayatımda. Özellikle de sadece bir apartman yakınımda oturduğunu bilmek. Tanıştığımız gece... Bliss, normalde öyle şeyler yapmam. Ama

buraya gelişimizle ilgili her şeyi sonrasında tekrar sorguladım ve sen benim ihtiyacım olan her şeysin. Buraya gelerek kapını çalmamak için kendimi kaç kez zor durdurduğumu ben bile hatırlamıyorum. Ve evet, seni Cade'le birlikte görmenin beni harekete geçirdiği de doğru ama daha da önemlisi... ben senden hoşlanıyorum, Bliss. Bir öğretmen olarak. Bir insan olarak. Bir erkek olarak.”

Düzenli nefes alıp vermek, onu ne kadar arzuladığımın yüzümden belli olmamasını sağlamak, kendimi ona uzanmaktan alıkoymak gücü.

“Peki, o zaman şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok.”

Benim pek çok fikrim vardı. Sorun da buydu.

“Eğer birlikte olursak...” diye başladım ve sonra sustum. Duruşu tamamen değişmişti ve sanki bu değişiklik benim duruşuma da yansımıştı. Aramıza çekilmiş bir sınırı geçmek üzereydik ve bunu her ikimiz de biliyorduk. “Eğer birlikte olursak, çok dikkatli olmamız gerekir.” Gözlerini üzerimde sabitleyerek beni onayladığını göstermek için başını salladı. “Ve bence biraz ağırdan almalıyız. Kendimizi bu işe çok hızlı kaptırırsak, duygusal açıdan darmadağın olabiliriz.” Ve bunu, yani onunla seks yapmayı, bunun istediğim bir şey olup olmadığını düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Yavaş olmanın *yapabileceğimiz* bir şey olup olmadığından emin değildim ama bunu kafayı sıyırmadan yapabilmenin tek yolu buydu. Kimi kandırıyordum? Ne olursa olsun kafayı sıyıracaktım. Aradaki tek fark, bunun “kusmak üzereyim” tarzında bir kafayı sıyıрма mı yoksa “kendimi bir hafta boyunca eve kapatıyorum” tarzında bir kafayı sıyıрма mı olacağıydı.

“Tamam.” Garrick kanepede kayarak orta minderi yarılayacak şekilde yanıma yaklaştı. “Dikkatli... ve yavaş olabiliyim.”

Elini bana uzattığında tenim ürpermişti. Bir an için korksam da ona dokunma ihtiyacım korkumu bile bastırdı. Kucağımdaki yastığı bir kenara bırakarak ona doğru kaydım. Elimini eline bıraktım. O da dudaklarına bastırarak bir süre öylece tuttu. Gözlerini kapattı. Bu basit dokunuş bile tüm bedenime işleyerek gerginliğimi yatıştırmaya yetmişti.

Tıpkı bir anahtarın kilidine girmesi gibi bedenim de bu duyguya müthiş bir uyum sağlamıştı. Başımı onun göğsüne yasladım, o da kollarını omzuma sardı. Derin bir nefes aldığım anda artık bu işin geri dönüşü olmadığını biliyordum.

Bir önceki gecenin rahatlığı cuma sabahı uçup gitmişti. Cade öfkeli değildi ama herhangi başka bir his barındırıyormuş gibi de görünmüyordu. Kuliste benimle konuşmadı ve derste yanıma oturmadı. Sohbeta katıldığım ortamlardan uzaklaştı. Sanki onun kötü alışkanlıklarından biriydim ve beni birden bırakmaya çalışıyordu.

Garrick'in Üst Hazırlık dersindeki kibar gülümsemesi bana yardımcı oldu. Yüksek lisans araştırmaları yapmak için tasarım laboratuvarındaki bilgisayarların üstüne konmuştuk. Bazılarımız üniversite, bazılarımız ise burs fırsatlarını araştırıyordu. Kelsey ise dünyanın çeşitli şehirlerindeki ucuz otellere ve uçak biletlerine bakıyordu.

Ben de arama motorunun ana sayfasına bakıyordum.

Elleriyle sandalyemin arkalığını tutan Garrick bedenini bana yaklaştırdı. Aramızdaki yakınlık büsbütün dikkatimi dağıtmıştı.

"Ne düşünüyorsun, Bliss?"

Seni. Çıplak olarak, demeliydim. Bu yanıt karşısında gerçekten şaşırabilirdi. Aslında onun çıplak halini falan düşünmüyordum... gerçi şimdi bundan bahsedince de... hay, lanet!

Dediğim gibi dikkatim dağılmıştı.

Verecek bir yanıtlım olmadığı için başımı salladım. Sesli bir şekilde ifade edebileceğim bir cevabım yoktu. Etrafımda bir adım atarak masaya dayandı ve bana baktı.

“Oyunculuk mu, sahne yönetimi mi?” Hiçbiri –daha doğrusu Kelsey dışında hiçbir– bize bakmıyor olsa bile okul arkadaşlarımdan olduğu bu sınıfta üzerime diktiği bakışları bana fazla kişisel ve özel gelmişti. Garrick benimle ne zaman konuşmaya başlasa Kelsey de bizi izlemeye başlardı. Bu da bana dikkatli olmamız gerektiğini hatırlatıyordu.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Peki, tamam, ya şehir düşündün mü? Belki evlere bakmaya başlayabilirsin. Eğer New York’a gitmeyi planlıyorsan ev bakman gerekecektir.”

Arama motoru kutusuna boş boş baktım. Benimle alay ediyor gibiydi.

“New York’a maddi gücüm yetmez,” dedim ona.

“Sorun değil. Birçok insanın gücü yetmez. Onun dışında da pek çok yer var. Philadelphia.” Ani bir hareketle dönerek ona baktım. Bana Philadelphia’daki seçeneklere bakmamı mı söylüyordu? Kendi yaşadığı yere? Bana bir şeyler mi söylemeye çalışıyordu, yoksa bu anlam çıkarma işini abartmış mıydım? Sözlerine devam ederken yüzü ifadesizdi. “Dallas ve Houston’da da bir sürü iş olanağı vardır. Chicago. Seattle. Boston. D.C. Aslına bakarsan aralarından seçim yapabileceğin pek çok alternatif var.” Yeniden bilgisayara döndüğümde kalbim hâlâ biraz fazla hızlı çarpıyordu. Kesinlikle farklı bir anlam çıkarmaya çalışıyor olmalıydım. O kadar da ciddi sayılmazdık. Dün akşamı kanepemde ve birbirimizin kucağında geçirmiş olabilirdik. Bu birlikte olduğumuz ya da onunla birlikte ülkenin ortasındaki başka bir şehre taşınacağım anlamına gelmiyordu.

“Sadece araştır. Bir şeyler ara,” dedi sınıfın içinde gezinmeye devam etmek için yanımdan ayrılırken.

Parmaklarımı klavyenin üzerine yerleştirdim ama yerlerinden kıpırdayamayacak kurşun parçaları kadar ağır olduklarını hissediyordum. zerinde “P” yazan tuşa baktım. Göz ucuyla da olsa Kelsey’nin beni izlediğini ve en az şu an benim Philadelphia’ya duyduğum merak kadar neler olup bittiğini merak ettiğini görebiliyordum. “Sahne yönetimi stajları” yazdım arama motoruna.

Sonra ekranın köşesindeki saati izleyerek ve rakamların daha hızlı değişmesini isteyerek bir web sayfasından diğerine dolanıp durdum.

Ders bittiğinde hissettiğim rahatlama duygusu kısa sürdü. Oyuncu kadrosu açıklanmıştı.

Ben hâlâ Phaedra’ydım ve bu iyiydi. Eric fikrini değiştirmiş olsaydı, benim için ne kadar utanç verici bir durum olurdu. Kelsey istediği gibi Afrodit olmuştu. Rusty tahmin ettiği gibi bir asker rolünü almıştı.

Ve Cade ise Hippolytus’tu.

O akşamüstü Garrick’in kapısını çaldığımda yavaş ilerleme anlaşmamıza rağmen gergindim. Bu akşam bir şey yapacağımıza dair bir şey konuşmamıştık ve taze başlamış ilişkimize rağmen birbirimizin telefon numaralarını almamıştık. Bu yüzden ikinci gece de onun kapısında biterek fazla ilgi bekleyen biri gibi grnmemeyi umuyordum. Hamlet evden çıktığım için kesinlikle mutluydu. Hâlâ hayatımızın birlikte mkemmел olduğu söylenemezdi.

Garrick kapıyı açtığında gerginliğim yatıştı. Bana şöyle dedi: “Ah, Tanrı’ya şükürler olsun. Bir saattir sana gelmeyi düşünüyordum ama kapıyı çaldığımda içeride bir sürü insanla

ya da başka bir ters durumla karşılaşsam diye korkup vazgeçtim.”

Güldüm.

“O zaman belki de artık birbirimize telefon numaralarımızı vermeliyiz.”

“Sana müstehcen şeyler yazdığımda kimse gönderenin ben olduğumu anlamasın diye beni gizli bir takma adla mı kaydedeceksin rehberine?” dedi.

Gözlerim açılmıştı. “Bana müstehcen şeyler mi yazmayı düşünüyorsun?”

Gözbebeklerinin eğlenerek dans ettiklerini görebiliyordum. O göz alıcı sırtışı da yüzündeki yerini almıştı. “Bu alternatifin üstünü tamamen çizmiyorum diyelim.”

Ah. Ah. Sinirlerim yeniden zıplamıştı.

Elimi tutarak beni koltuğunda açık bir kitap duran salona doğru çekti. Elbette bir şiir kitabıydı bu çünkü o mükemmeldi ve ne yazık ki aynı ligde değildik. Kaldığı sayfayı işaretleyerek bu derlemeyi koltuğun kenarındaki bir kitap yığınının üstüne yerleştirdi.

Bana uzandı ve aramızdaki boşlukta parmaklarımızı birbirine geçirdik. Kendimi tamamen ona bırakarak yaslanmak, sarılmak ve ayrılmam gerekene kadar kollarının arasından hiç çıkmamak istiyordum ama yine de kendimi bir tuhaf hissediyordum. Bunu yapabileceğimiz noktaya gelmiş miydik? Ya da o noktaya gelmek için çalışmamız mı gerekiyordu?

“Söyle bakalım... oyuncu listesine ne diyorsun?” diye sordu.

Biraz sızlanarak başımı kanepesinin arkasına yasladım.

“O kadar da kötü sayılmaz, değil mi?”

“İki hafta içinde provalar başlayana kadar Cade’in benimle konuşup konuşmamasına bağlı.”

O sırada nasıl davranmam gerektiği konusunda endişe etmeme gerek yoktu çünkü Garrick'in beni kendine doğru çekerken herhangi bir tereddüt yaşamadığı açıktı. Başım onun omuz kıvrımına mükemmel bir şekilde yerleşmişti.

“Cade makul bir çocuk. Olanları iyice düşünüp değerlendirileceği kadar bir zaman geçtikten sonra eminim daha iyi olacaktır.”

Haklı olmasını umut ederek başımı salladım ama söylediklerine çok da inanamıyordum. Cade makul, mantıklı biriydi. Ama sorun şu ki... mantığı büyük olasılıkla ona kalbinin üzerine basılıp geçilmesini istemiyorsa benden kesinlikle uzak durmasını söyleyecekti. Ve belki de en iyisi buydu.

Daha iyi birini hak ediyordu.

“Pekâlâ,” dedi Garrick. “Bu konuda yeterince konuştuk. Yüzündeki o mutsuz ifadeden hoşlanmıyorum. Ne yazık ki birlikte dışarı çıkamayacağımıza göre bu akşamla ilgili seçeneklerimiz sınırlı. Film izlemeye ne dersin?”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. O da bana gülümseyince zoraki gülümsememi yüzümde tutmak çok da zor olmadı. “Film iyi fikir.”

Büyük olasılıkla beni neşelendirmek için komik bir film seçti. Sonra ışıkları biraz kısarak kanepede yeniden yanıma oturdu. Açılış jeneriği ekranda akmaya başladığında arkasına kaykılarak beni kendine doğru çekti. Sırtüstü uzanmıştı. Bense kanepenin arkasıyla onun arasında yan duruyordum. Başımı göğsüne koymadan önce bir anlığına duraksadım.

Filmi seyretmeye çalıştım. Gerçekten çalıştım ama saçımı havalandıran düzenli ve sakın nefes alış verişini duyarken ve sırtımda omurgam boyunca yukarı aşağı gezinen elini hissederken filme yoğunlaşmam çok zordu. Dokunuşu gıdıkla mayla tahrik etme arasında bir yerdeydi. Parmağının sırtımda

biraz daha aşağılara kayarak tişörtümün bittiği ve şortumun başladığı yere belli belirsiz dokunduğu her anın fazlasıyla farkındaydım. Yeniden sırtımda gezinmeye başlamadan önce sadece birkaç saniye orada kalıyordu. Sonra parmağı yukarı doğru hareketlenerek ensemdeki hassas bir noktayı okşadı ve inlememek için kendimi zor tuttum. Ona hızlıca bir bakış attığımda beni içine sürüklediği çılgınlığın hiç farkında olmaksızın filme konsantre olduğunu gördüm.

Sonunda ben de bana hissettirdiği duyguların birazını onun da hissetme zamanının geldiğine karar verdim. Göğsünde yumruk halinde duran elimi açarak parmak uçlarımı çok hafif dokunuşlarla göğsünde gezdirmeye başladım. Tişörtünün üzerindeki, sanırım bir müzik grubuyla ilgili olan soyut şeklin üzerinde dolaşmaya başladım. Ama bunu yaparken ellerimi göğüs kafesi boyunca gezdirmem, bir göğüs kasının kıvrımı üzerinden göğüs kemiğine geçip o hat boyunca ilerlemem, sonra kaslı karnına gelip yeniden göğsüne çıkmam ve en sonunda omzundan pazılarına kadar uzanan kaslar boyunca ilerlemem gerekiyordu. Elim onun dokunuşlarından birini taklit edercesine tişörtünün bittiği çizgiye belli belirsiz dokunduğunda sırtımdaki eli hareketsiz kalakalmıştı.

Onun bu hareketsizliği beni bir şekilde biraz daha ileri gitmem için harekete geçirdi.

Kendimi biraz daha cesur hissederek yeniden tişörtün bitiş çizgisine ilerledim ve parmaklarımı tişörtünün altından yukarı doğru çıkarmaya başladım. Tırnaklarımı kullanarak teninin üzerinde hissedebileceği en yalın dokunuşların etkisini yaratmaya çalışıyordum. Sırtımdaki eli yukarı doğru çıkarmaya başladı. Ensemi geçerek saçlarıma geldi. Elim dümdüz yaparak avuç içimi sıcak teninin üzerine bastırdım. Onun eli ise canımı acıtacak kadar olmasa da başımı

hafifçe geriye doğru çekebilmesine yetecek kadar sıkı kavramıştı saçlarımı.

Gözlerinde o alaycı sırıtışından eser olmadan bana baktı. Mavi gözleri bu loş ortamda kapkara görünüyordu. Gözleri yüzümde dans ediyor, en çok da gözlerimle dudaklarım arasında dolanıyorlardı. Bu bir şeyler olacağı beklentisi beni öldürüyordu. Parmaklarımı tenine bastırdım. Artık nefesi başlardaki gibi düzenli değildi ama yine de sadece bana bakıyordu. Dudaklarımı yaladım. Bu yüzden bakışları orada biraz daha uzun süre kaldı. Sırf o beklentiden dolayı bacaklarımın arasındaki sıcaklık yükselene kadar uzun bir süre dudaklarıma baktı. Üzerimde hissettiğim baskıdan biraz olsun kurtulmak için kıpırdandım.

Bacaklarımdan birini kaldırarak onun bacağına üstüne doladığımda nihayet harekete geçti.

Saçımdaki eli beni öne doğru çekerken kendisi de bana yaklaştı.

Son on dakika boyunca büyüyen o beklentinin tamamı dudaklarımızın buluştuğu noktaya odaklanmıştı. Aradaki bağlantı akla havai fişekleri getirecek kadar büyük değildi belki ama ona yakındı. Tıpkı bir maytap tutmanın heyecanı gibiydi; maytap kıvılcımlarının eline yaklaşmasıyla duyduğun ürperti hissi gibi.

Ağzı çok yakınımdaydı. Daha önce defalarca o tadı almış olmama rağmen bu gizem beni öldürüyordu.

İlk öpüşmenin yarattığı his gibiydi.

Biraz geri çekilerek alnını benim alnıma yasladı.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Teşekkür mü? Bu “Teşekkürler, almayayım” gibi bir teşekkür müydü? Yoksa “Teşekkürler ama şimdi film izliyorum, beni yalnız bırak” mı demek istiyordu?

“Ne için?”

“Bu fırsatı verdiğin için. Başlangıçta korktuğunu... büyük olasılıkla hâlâ korktuğunu... biliyorum. Ama hayatımı şimdiden inanılmaz güzel bir hale getirdin.”

Onu bu kadar dürüst ve korunmasızlıktan korkmayan biri yapan şeyin oyuncu olmasıyla ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Ya da sadece kim olduğuyla ilgili bir şeydi belki. Aynı-sını yapabilmeyi çok isterdim ama *ben* öyle biri değildim.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Saçımda duran eli çeneme doğru ilerledi.

“Elbette,” diye yanıtladı.

“Neden bu işi kabul ettin? Burada olduğun için mutlu olmadığmdan değil ama kendin de burada kimsenin olmadığını ve içler acısı bir halde olduğunu söyledin.”

“Öyleydim... artık değilim.” Sırtüstü uzanarak beni yeniden öptü. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken keyifle mırıldanıyordu. Sorumu yanıtlamadığı dikkatimden kaçmamıştı ama yanıtını öpüşmeyi bırakacak kadar merak etmiyordum. Özellikle de ağzının nihayet tamamen açıldığı ve nane şekerli nefesinin benimkiyle karıştığı bir aşamaya gelmişken.

Dilinin dilimin üzerinde kaydığını hissettiğimde tişörtünün altındaki elim de canlandı. Onun yanına doğru kıvrılarak pelvisim kalçalarına degecek şekilde kendimi ona doğru iyice yaklaştırdım. Telaşsız ve ilahi güzelliğe sahip bir öpücüktü ama çok yavaş, yavaş, yavaştı.

Daha fazlasını istiyordum. Yumuşak dokunuşları değil bedenlerimizin kızarmasını, dudaklarımızın ezilmesini istiyordum. Teniyle teması kaybetmek istemiyor ama kontrolü elime almak istiyordum. Diğer elim altımda hareketsiz durarak, yan durabilmem için bana destek oluyordu. Bu yüzden

tişörtün altındaki elimi çıkararak yüzüne getirdim. Onu kendime doğru çekerek tempoyu değiştirmeye çalıştım.

Bir an için bu akışa uyum sağladı. Dudaklarımız daha hızlı hareket ediyor, başımız yana eğilirken ve ağızlarımız adeta savaşıırken arada soluma sesleri duyuluyordu. Ve Tanrım bu çok iyiydi. Yakınlığından tatmin olmadan, yeterince yanımda değilmiş gibi onu kendime doğru çekmeye devam ediyordum. En sonunda o da yüzü bana bakacak şekilde yan döndü. Başarı ifadesi olarak içimi çektiğim sırada yüzüne yerleştirdiğim elimi alarak uzaklaştırdı, aşağı indirdi ve belimin arkasına götürerek eliyle oraya bastırıp hapsetti.

Yeniden sırtüstü uzanarak öpüşme tempomuzu eski haline döndürdü. Yine dudaklarıma yumuşak ve yavaş öpücükler kondurmaya başladı. Çıldırıcı bir durumdu. Ona doğru yaklaşmaya çalışıyordum ama güçlü bir şekilde beni geride tutuyor, hiç acele etmeden devam ediyordu. Hüsrarla inledim.

O ise *gülümsedi*.

“Ne oldu, canım?”

O an ağızımdan bazıları abuk subuk, çoğu ise pek hoş olmayan birçok şey çıkabilirdi. Neyse ki kontrollü bir şekilde ağızımdan çıkmasını sağlayabildiğim sözler tam da söylemek istediğimi ifade ediyorlardı.

“Çok yavaş,” diye mızızlandım.

Tam anlamıyla mızızlanıyordum.

“Sana yavaş gidebileceğimi söylemiştim,” dedi.

“Seni serseri.” Aslına bakarsanız aklımdan geçen kelimeler arasında en kibar olanlarından biriydi bu. Karşımdaki ise bunu duyduğuna üzülecek kadar bile edepli sayılmazdı. Sadece güldü. Kıpırdanarak kolumun serbest kalması için çabaladım. Bu kez biraz daha sert, bir öncekinden daha tat-

min edici bir öpücükle beni yatıştırmaya çalıştı. Ve tam da neden öncesinde hüsrân yaşadığımı unutmak üzereyken yeneden geri çekildi.

Çok saçma bir durumdu ama her an ağlayabilecek gibi hissediyordum. Dudakları çene kemiğim boyunca ilerleyerek bedenimdeki her gergin kası anında gevşetebilecek olan kulağımın altındaki o noktaya geldi.

“Akıllıca davranmaya çalışmıyordum,” diye fısıldadı. “Sana istediğini vermeye çalışıyorum. Kendimi tutmadığım zaman, seni istediğim gibi öptüğüm zaman benim için durum güçleşiyor. Çünkü o zaman tek düşünebildiğim, teninin tadı ve onu tekrar tatmayı ne kadar istediğim oluyor.” Dudaklarının yakıcılığını ensemden hissediyordum. Hafifçe tenimi dişlediğinde dürtüsel bir hareketle kalçalarımı ona doğru iterek temas etmeye çalışıyordum. Karşılığında inliyordu ve fısıldamaları daha boğuk bir hal alarak yumuşaklığını kaybediyordu. “Göğüslerinin elimdeki ağırlığını ve parmaklarım içindeyken nasıl tepki verdiğini unutmadım.” Boğazımda oluşan inleme isteğini bastırmak için hafifçe dudaklarımı ısırdım. Ellerinin üzerimde dolaşmasını istiyordum. Üzerimizdeki giysilerden kurtulmak istiyordum. “Bedeninin altımda olduğunu düşünüyorum. İçinde olduğumu düşünüyorum. Düşündükçe tükeniyorum. Ve yavaş gitmek de aklıma gelebilecek son şey oluyor.”

Kontrolümü kaybettim. İnleme isteğimi daha fazla bastıramamıştım. Sadece bu sözlerinin karşısında bile kendimi kaybedebilirdim.

“Yani eğer hâlâ fikrini değiştirmediyse seniyi yavaş öpmek zorundayım. Ne durumdasın? Fikrini değiştirdin mi?”

Evet! Tanrım, lütfen, evet.

Bu bir işkence gibiydi.

Ama zihnimin gerisinde mantığımın bana bayrak açtığını, kontrolü ele alarak ayaklarımı yere sağlam basmamı sağladığını fark ettim. Ya yine seks yapmaya çalışırsak ve ben de yine korkup kaçarak her şeyi mahvedersem ne olurdu?

“Hayır, fikrimi değiştirmedim,” dedim ve ekledim. “Seni serseri.” Çünkü bu *işkenceydi* ve yüzündeki gülümsemeden onun da bunun farkında olduğunu anladım.

“Hımmm... o zaman yavaş devam edelim.”

mobildepo

Ögece oradan ayrılırken Garrick'e hâlâ biraz kızgındım. Ama beni eve geçirirken ertesi günkü planımı sorduğunda onu başımdan atacak kadar da kızgın değildim. Cade benimle konuşmuyordu ve Kelsey'den de hiç ses çıkmamıştı. Bu yüzden ona planım olmadığını söyledim. Akşam yemeğini bende yemeye karar verdik.

Öğlene kadar uyudum. İçinden çıkamayacağım kadar rahat bir yatağım vardı. Sonra uzun uzun düşün aldım, ev ödevimle ilgilendim ve biraz kitap okuyarak oyalandım. Saate baktığımda daha sadece öğleden sonra 15.00 olduğunu gördüm.

Bilgisayarımı alarak "Philadelphia tiyatroları" diye arama yaptım.

Şehirdeki tiyatroların yanı sıra buralardaki tüm iş olanakları ve seçmelerin listesinin yer aldığı, tiyatro birliğine ait bir web sayfası buldum. Üzerine tıklayarak mevcut gösterileri inceledim, iş tanımlarını okudum ve birkaç sayfayı sık kullanılanlar listeme ekledim.

Telefonumun çaldığını duydum ama sesi çok uzaktan geliyordu. Sesi takip ederek onu bulmaya çalıştım. Ama arama kapsamımı salonun içinde bir yerden daha fazla daraltmadan ses kesildi. Neyse ki arayan kişi her kimse ısrarcı biri

olmalıydı ve birkaç saniye sonra yeniden aradı. Telefonumun kanepeye yakın bir yerde olduğu kesindi. Yastıkları çekip arkasına baktım ama orada değildi. Kâğıtların ve kitapların altını kontrol ettiğimde onu yine bulamadım. En sonunda yere eğilerek kanepenin altına baktım. İşte oradaydı. Mobilyanın altındaki tozlu karanlığın içinde yanıp sönüyordu ve hemen yanında da bana dik dik bakmakta olan Hamlet duruyordu.

Sığınağının içindeki görüntüyle bana sunduğu bu kısacık tatlılık molasına rağmen açıkça görünen bir şey vardı. Bir şekilde beni sinirlendirmek için telefonumu oraya sürüklemeyi başarmıştı.

“Dinle beni, kedicik, benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum ama önemli bir noktayı gözden geçiriyor olabilirsin. Ben seni *kurtardım*.” Karnımın üzerine dümdüz yatarak kanepenin altına olabildiğince sıkışıp telefonuma uzandım. “Bana minnettar olman *gerek*.”

Elim yaklaştıkça artık aşına olduğum o alçak sesli hırıltıyla bana karşılık veriyordu.

“Evet, evet, kes sesini.”

Telefona ulaşmak için bedenimin yarısını kanepeye yer arasındaki boşluğa itmeme gerekti ve oradan çıkmak da içeri girmekten çok daha rahatsızlık vericiydi.

ANNEM'den gelen 2 cevapsız çağrı.

Sızlandım. Belki de telefonu kanepenin altında bırakmak en iyisiydi. O sırada telefon üçüncü kez çalmaya başlayınca yanıtladım: “Selam, anne.”

“Neden ilk iki aramamda açmadın? Her şey yolunda mı?”

“Ben iyiyim, anne. Sadece telefonun nerede olduğunu bulamadım.”

“Ah, aslında en iyisi eve gelir gelmez onu koyacağın bir yer belirlemek. Böylece her zaman nerede olduğunu bilirsin.”

“Bunu aklımdan çıkarmam, anne.”

“Neyse, dağınıklığın eski bir haber zaten. Başka neler oluyor hayatında bakalım?” Annemin bu dünyada benim nevrotik bir kontrol manyağı olduğumu düşünmeyen tek kişi olduğuna yemin edebilirdim çünkü o kesinlikle benden daha beterd. Kaçınılmaz soruyu patlattı: “Birileriyle tanıştın mı?”

Gözlerimi devirdim; ki yüz yüze olsak bu hareketimin bedelini mutlaka ödemem gerekirdi.

“Okulla fazlasıyla meşgulüm, anne. Aslına bakarsan bir oyunda başrol aldım.”

“Ah, ne hoş,” dedi kibarca. Tiyatrocu olmam ona göre zekâmı boşa harcadığım anlamına geliyordu.

“Aslında çok önemli bir iş.”

“Elbette öyledir, tatlım. Sadece baban ve benim ne kadar endişe ettiğimizi biliyorsun. Eğer yanında sana maddi anlamda bakabilecek birileri olursa, kendimizi çok daha iyi hissedeceğiz.”

Kapının çalındığını duydum ve konuşurken kimin geldiğine bakmak için kapıya gittim. “Öncelikle, maddi anlamda güvencede olmak *senin* iyi hissetmene neden olsa bile evlenmek için yeterince iyi bir sebep değil, anne. İkincisi, bir erkeğin bana bakmasına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.” Garrick kapının diğer ucundaydı. Neredeyse bir saat erken gelmişti ve bu yüzden de konuşmamın bu son bölümünü duymuş olmalıydı. Tek kaşını kaldırmış, gülümseyerek bana bakıyordu. O an telefondan uzanarak annemin gırtlığına yapışabilecek olsaydım, bunu kesinlikle yapardım. “Her neyse, kapatmam gerek, anne. Arkadaşım geldi.”

“Arkadaşın erkek mi?”

Homurdanarak, “Güle güle,” dedim.

Telefonu kapatmak kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Hatta bir kez daha annemi arayıp yine telefonu kapatmayı bile düşündüm.

Garrick gülümsedi. “Annen benimkine çok benziyor gibi.”

Ona dik dik baktım. “Erkencisin.” Saçlarımı sabah ıslak halde atkuyruğu yapmışım. O gelmeden önce de düzleştiriciyle şekillendirmeyi planlıyordum. Oysa şimdi en sönük ve cansız haliyle karşılarıyordum. Ve kanepenin altına doğru süründüğüm için de üstüm başım toz içindeydi.

“Sorun olur mu?”

Büyük olasılıkla ona eve gidip bir saat sonra gelmesini söylemek büyük kabalık olurdu.

“Yok, önemli değil. Sen TV izle ya da biraz oyalan. Ben hemen geliyorum.” Onu salona geçirip görüntümü beş dakika içinde ne kadar iyileştirebileceğimi merak ederek yatak odama gittim.

Saçımdaki tokayı çıkardım ve üzerinde çalışmam gereken nemli ve dalgalı karışıklığa baktım. Onu kurutup düzleştirecek zamanım yoktu ve onu düzleştirmeden kurutursam da saç yerine bir tüy balonuna sahip olacaktım. Ellerimle saçımı biraz daha karıştırdım ve bölüm bölüm elime alıp sıkıştırarak dalgalı bir görünüm vermeye çalıştım. Üzerine biraz da saç köpüğü sürecektim kadar zamanım vardı. Hızlıca kirpiklerime bir kat rimel ve dudaklarıma da hafif bir parlaticı sürerek doğal görünümünden hoşlanıyor olmasını umut ettim.

Odadan çıktığımda Garrick kanepeye uzanmış TV izliyordu. Hamlet ise kıvrılmış göğsünde yatıyordu. Rüya gördüğümünden kesinlikle emin olarak şok içinde bu görüntüye bakakaldım.

Başını çevirip onları izlediğimi gördü. “Hey, saçların

kıvırcık olmuş.” Başımı salladım. Saçlarımı neredeyse hep düz kullanırdım. “Hoşuma gitti,” dedi.

Ben hâlâ kedimin mutlu bir şekilde onun göğsüne tüne-miş olmasının şokundaydım... keyifle *mırıldanıyordu*. Onun sihirli güçleri olmalıydı. Bunun tek açıklaması buydu.

“Gel buraya,” dedi, oturmak için doğrulurken Hamlet’i göğsünden alıp kucağına yerleştirerek. Tedbiri elden bırak-madan biraz uzağına oturdum.

Hamlet’i göstererek, “Bunu nasıl başardın?” diye sordum.

“Neyi?”

“Onu öyle tutmana nasıl izin verdi?”

“O bir dişi mi?” diye sordu.

“Evet ve herkesten nefret ediyor. Özellikle de benden.”

“Kendi kedin senden nefret mi ediyor?”

“Aramızdaki sorunları aşmaya çalışıyoruz diyelim.”

Kahkaha attı. “Belki de ona bir erkek adı verdiğin için sana gücenmiştir.”

Ona elimi uzatarak okşadım ve her zamanki gibi karşılı-ğında huysuz bir gürultü duyabildim. Garrick, Hamlet’in bana olan nefretinin komik olduğunu düşünüyordu ve onu kuca-ğında tutmaya devam ediyordu. Bu durumda karşısındaki mindere sürgün edildim çünkü kedin benim... her neyim ise onu çalmıştı.

Öf! Bu, düşünmek istemediğim bir konuydu. Yani zaten gizli bir ilişki olduğu belliydi. Bu yüzden de etiketlere ihti-yacımız yoktu ama yine de ne olduğumuzla ilgili *merak için-deydim*. Bu yıl bittiğinde ne olacaktı? Ya da yıl sonuna kadar devam edecek miydik?

Oyalanmak için kalkıp yemek hazırlamaya başladım. Spagetti yaptım çünkü gergin olduğum zamanlarda berbat etmeden yapabileceğime güvendiğim tek yemek oydu. Sanı-

rını Garrick'in yanında hep biraz gergin oluyordum. Kucağında uyuyakalan Hamlet'in üzerinde ise tam tersi bir etki yarattığı belliydi.

Birden buraya geldiğinden beri yapmaya can attığım şeyle ilgili önümde bir fırsat penceresi açıldığını fark ettim.

Yemeği ocakta pişmeye bırakarak kanepeye geldim. Huysuzu uyandırma korkusuyla oturmadım ama Garrick'in omzuna elimi yerleştirerek onu öpmek için eğildim. Elleri Hamlet'in altında olduğu için bu kez öpüşmenin kontrolü bendeydi. Ellerim her zamanki gibi bağımlılık yaratan ve yumuşacık olan saçlarını bulduğunda öpüşmemizin de şiddeti artmıştı. Onu sertçe öpüyordum çünkü bunu yapabiliyordum. O da beni durdurmak için herhangi bir çaba gösteremedi. Bana dün gece vermeyi reddettiği öpüşme işte buydu.

Yanımdan ayrılmak istemiyordum ama ocaktaki yemeği unutmamam gerekiyordu. Ayrıldığımızda gözleri kararmıştı. "Senin küçük bir şeytan olabileceğini düşünüyorum," dedi.

Güldüm. "Evet, tüm bunları planladım. Hamlet de planımın bir parçasıydı."

"Beni yine öpsene."

Bir kez daha söylemesine gerek kalmadı.

Onunla öpüştüğümüz her seferinde kendime olan güvenim artıyordu. Onu tanıdıkça, daha cesur davranabiliyordum. Bu histen hoşlanıyordum... hem de neredeyse ondan hoşlandığım kadar çok.

Birinin üç kez güçlü bir şekilde kapıya vurduğunu, sonra birkaç saniye bekleyip tekrar üç kez vurarak kapıyı çaldığını duyduk. Öpüştüğümüz için hâlâ nefesimiz kesilmiş haldeydik ama kalbimin bu kadar hızlı çarpmasının Garrick'e mi yoksa kapının çalınmasıyla ilgili şaşkınlığıma mı bağlı olduğundan emin değildim.

“Birini mi bekliyordun?” diye fısıldadı.

Başımı hayır anlamında salladım.

Kapıya üç kez daha vurulduktan sonra dışarıdan Kelsey’nin bağıışı duyuldu: “Orada olduğunu biliyorum, Bliss! Aç şu kapıyı!”

“Sıçtık!”

Hamlet’i Garrick’in kucağından alarak kanepenin üzerine koyarken kibar olmak için herhangi bir çaba göstermemiştim. Onun sinirli gurultusunu bile neredeyse fark etmemiştim; artık o kadar alışmışım.

Garrick’i yakalayarak ayağa kaldırdım. Onu nereye saklayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir kapısı olduğunu düşünürsek büyük olasılıkla banyo, yatak odasından daha iyi bir alternatifti.

Ona çabucak, “Özür dilerim. Ondan kurtulacağım, söz!” diyerek banyoya doğru ittim.

Keşke onun evine gitmiş olsaydık.

Hissettiğim kadar şiş olmamasını umarak dudağımı ovuşturdum. Saçımı elimle düzelttim ve evin normal düzeni içinde göze batan herhangi bir şey olmadığından emin olduğumda kapıyı açtım.

Kelsey yanımdan rüzgâr gibi geçti. “Ne kadar çok beklettin. Ne yapıyordun?”

Esniyormuş gibi yaptım.

“Ah, hiç, öyle tembellik yapıyordum işte.”

Gözlerini devirerek sanki ortamdaki sinir bozucu olan kişi *ben*mişim gibi bana baktı.

“Geldiğim iyi olmuş o zaman. Cumartesi gecesi evde oturup da Cade’le aranızda olanlar için canını sıkmana izin vermeyeceğim.”

Beni bileğimden yakalayarak yatak odasına sürükledi. Banyonun doğru bir seçim olduğunu anlamışım.

“Canımı sıktığım falan yok!” dedim. “Ayrıca sen Cade’le aramızda ne yaşandığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü herkes biliyor, tatlım. Bu arada tüm bu drama yaşanırken bana hiçbir şey anlatmadığın için de sana çok kızgıyım.”

Harika.

“Aslında pek drama sayılmaz. Yakında her şey yoluna girecek, eminim.”

“Ah, tatlım, duymadın mı? Cade neredeyse *Phaedra*’daki rolünü geri çeviriyordu. Çok şükür, yapmadı böyle bir şey. Rusty onu ikna etti. Ama şahsen ben buna ‘pek drama sayılmaz’ demezdim.”

Yatağıma çöktüm. İç organlarımla buruşturulup atılmış bir mendile döndüğünü hissediyordum. Cade o kadar mı mutsuz olmuştu? Sırf benim etrafımda olmamak için öyle güzel bir rolden vazgeçebilecek kadar üzgün müydü?

Kelsey’nin sesi gardırobumun yakınlarından geliyordu. Birdenbire her şeyin başlangıcı olan o geceyle ilgili dejavu yaşadım. Yine yatağın üstüne etekler ve bluzlar çıkarmaya başlamıştı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Dışarı çıkıyoruz. Evinin dışında da bir dünya olduğunu hatırlaman gerekiyor.”

“Hayır, Kelsey. Gerçekten istemiyorum.” Banyoda bekleyen Garrick’i düşündüm ve bizi duyup duymadığını merak ettim.

“Şansına küs! Sana seçme hakkı vermiyorum. Uzun zamandır dans etmedim ve bana eşlik edecek bir dama ihtiyacım var.”

Sızlanarak yatağına yığıldım. O da yüzüme bir etek attı.

“Hadi, giyin.”

Sonra mükemmel bahanemi hatırladım. “Gelemem. Ocakta yemek var.”

“Harika. Açlıktan ölüyorum. Ne yiyoruz?”

Bazen arkadaşlarım olmasaydı hayatımın daha kolay olabileceğini düşünüyorum.

Mutfığa döndüm ve o da arkamdan geldi. Sосу ateşte biraz fazla beklettiğim için kenarları yanmıştı. Ama spagettiği berbat edecek kadar da yanık değildi.

“Yok artık! Dertlerini yiyerek mi unutmayı planlıyordun, be kadın? Üç kişiye yetecek kadar makarna yapmışsın!” Omuz silktim. Neden (biri fazlasıyla iştahlı olan) iki kişi için yemek hazırladığımı açıklayabilecek durumum yoktu.

Tabaklarımıza biraz spagetti koydum. Ne zaman yiyebileceği konusunda hiçbir fikrim olmasa da Garrick için de bir tabak ayırdım.

Kelsey’nin sohbeti yönlendirmesine izin vererek hızla kendi tabağımı bitirdim. Konu gerçekten iyi bir seks deneyiminin üzerinden yaklaşık ne kadar zaman geçmiş olduğuydu. Başımı doğrularca sallayıp doğru yerlerde gülerek bir yandan da ağzıma yemek tıkıştırıyordum. Kelsey henüz kendi tabağında bir oyuk bile açamamışken ben benimkini çoktan temizlemiştim. Tabağımı lavaboya bırakarak koridora yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Kelsey.

“Banyoya!” dedim omzumun üstünden ve yürümeye devam ettim.

Kapıya ulaştığımda yine omzumun üzerinden arkama baktım. Kelsey’nin spagettisiyle meşgul olduğunu gördüğüme sevinerek banyoya girdim.

“Gitti mi?” diye sordu Garrick.

“Şşşş!” Lavaboya dayanmıştı. Onun arkasına doğru uzanarak fısıldaşmalarımızı bastırması için musluğu açtım. “Hayır. Üzgünüm. Aslına bakarsan şu an bizim spagettimizi yiyor.”

Dudaklarını büzdü. Kahkahamı bastırmak için başımı göğsüne gömdüm.

“Hemen gider mi?”

Çok yakınında durmaya devam ederek ona dikkatle baktım.

“Hayır. Cade konusunda üzgün olduğumu düşünüyor ve beni dışarı çıkmaya zorluyor.”

Beni kendine doğru çekerek başını boynumun omzumla birleştiği kıvrıma yasladı. Tuhaf bir şekilde bana Hamlet’i anımsatan bir hırıltı çıktı ağzından.

Ben de aynı derecede hayal kırıklığına uğramış halde ona sarıldım. “Biliyorum. Adeta enerjimizi emiyor bu durum.”

Sanki aklına getirmişim gibi dudaklarıyla boynumu yumuşak bir şekilde emmeye başladı. Gülerek uzaklaştırdım onu.

“Garrick, o dışarıda.”

Tam da bunun üzerine Kelsey kapıyı çaldı.

“Bu kadar oyalanma yeter, fıstık! Giysilerini seçtim!” Kapının kolunu çevirmeye başladı ve onun içeri girmesini engellemek için kapıya koştum.

Kapının önüne ayağımı yerleştirdim, böylelikle sadece ufak bir aralıktan onu görebiliyordum.

“Oyalanmıyorum, sadece hazırlanıyorum. Giysilerimi uzat, üstümü de burada değişeyim,” dedim ona.

Yapmacık heyecanım karşısında şüphelenmiş gibiydi. Genelde beni böyle dışarı sürüklediği zamanlarda asla böyle heyecanlı olmazdım. Gülümsemeye devam ediyordum. Belki de strese alışmış ve sonunda kafayı üşütmüştüm.

Bana giysilerimi verdi ve yanıt vermesine fırsat bırakmadan kapıyı yüzüne kapatarak olabildiğince sessiz kilitledim.

Arkamı döndüğümde Garrick klozetin üstüne çökmüştü. Radyonun sesini dayanabildiğim yükseklikte açarak musluğu kapattım.

“Üzgünüm, Garrick.”

Otururken başı göğsüme denk geliyordu. Ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirerek beni kendine çekti.

“Sorun değil, canım. Er ya da geç böyle bir şey yaşanacaktı zaten.”

“Senin de benimle birlikte gelebilmeni çok isterdim.”

“Ben de, canım. Ama sorun değil. Başka bir akşam birlikte yemek yeriz. Sen üstünü değiştir artık. Buradan ne kadar çabuk çıkarsanız, yakalanma olasılığımız o kadar azalır.”

Başımı salladım. Giysileri göğsüme doğru çekerken ellerim hafifçe titredi.

“Gözlerimi kaparım,” dedi. Ben de minnettar olduğumu göstermek için yanağına minik bir öpücük kondurdum.

Gülümseyerek gözlerini kapattı ve dirseklerini dizlerine dayayarak yüzünü ellerinin arasına aldı. Ben de olabildiğince çabuk hareketlerle tişörtümü ve şortumu çıkararak siyah bir bluzu başımın üstünden geçirip eteği elime aldım.

Dehşet içindeydim.

Korkunç kısa, iğrenç bir mini etekti bu. Sesli bir tepki vermiş olmalıyım çünkü Garrick başını kaldırdı. Gözlerini kapalı tutmaya devam ederek sordu: “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim.

Gerçi o an, *Lanet olsun, hayır*, diye düşünmekteydim.

Eteği giydiğimde onun hatırladığım kadar kısa olduğunu görmüş oldum. İç çektim. Bunu asla giyemezdim.

Dışarı çıkıp üzerime giyecek başka bir şey bulup geleceğimi söylemek için Garrick’in omzuna dokundum. Gözlerini

açar açmaz bakışları şu an et, kemik ve kas yerine kumaş parçalarından oluşuyormuş gibi birden güçsüz hissetmeye başlayan bacaklarıma sabitlendi.

Ellerinden birini dizimin arkasını iç gıcıklayıcı bir şekilde okşamak için kullandığında düşüp bayılmamak için omzuna tutunmak zorunda kaldım.

“Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?” dedi nefesi kesilmiş halde. “Bu etek asla giymeyeceğini söylediğin o etek değil mi?”

“Ve bu akşam da giymeyeceğim. Şimdi odama gidip giyecek başka bir şey bulacağım.”

Arkamı döndüm. Diğer eli uyluğuma dokundu. “Bekle.”

Elleri uyluklarımin arkasından son derece kısa olan eteğimin kenarına doğru tırmanmaya başladı ve kalçama çok yakın bir yerde durdu.

“Sen. *İnanılmaz*. Seksisin.” Bunu o kadar kısık bir sesle söylemişti ki adeta sessiz bir haykırış gibiydi ve tüm titreşimlerinin tenime işlediğini hissetmiştim. Eğilerek her kelimeyi uyluğumun yan tarafına kondurduğu yalın öpücüklerle vurguluyordu. Beni nasıl kontrolü altına aldığına bakılırsa onun elinde bir hamura dönüşmüş olabilirdim. O an istese pek de karşı çıkmadan ona banyoda bekâretimi verebilirdim.

Ama kapıda duyulan Kelsey’nin yumruğu arzularımdan sıyrılarak toparlanmamı sağladı.

“Lanet olsun, Bliss. Biraz acele etsen ne olur sanki?”

Onun bu sözleriyle birlikte korkularım da depreşti. Elbette, şu an seksi olduğumu düşünüyordu. Ama bakire kızlar çoğu zaman dünya üzerindeki en seksi olmayan türlerdir. Bunu öğrendiğinde benimle ilgili fikri değişir miydi?

“Gitmem gerek, üzgünüm. Bizden sonra yemek yemek

istersen büyük olasılıkla mutfakta hâlâ spagetti duruyordur. Ben... seni arayacağım, tamam mı?"

Gözleri hâlâ kararmış haldeyken başını salladı.

Bir hormon ve duygu karmaşası içinde koridora fırladım. Aklım o kadar başımdan gitmişti ki Kelsey'nin aracına binerek kulübe doğru yol almaya başlayana kadar üstümü değiştirmek için odama gitme niyetiyle banyodan çıktığımı bile unutmuştum.

mobild depo

İçeri girdiğimizde Ecstasy adlı kulüp karanlık ve dumanlıydı. Müziğin temposu duvarlarda ve zeminde gümbürdeyerek tenime sızıyor, beni rahatsız ediyordu. Hiç sevdiğim tarzda bir ortam değildi ama Kelsey buraya bayılıyordu. Yapmam gereken tek şeyin barda takılarak, belki bir iki erkekle sohbet dalmak olduğunu fark ettim. O zaman yakamdan düşerdi. Sonra da büyük olasılıkla bardan biriyle ayrılır ve arabasını bana bırakırdı. Çoğu zaman bunlar yaşanırdı böyle gecelerde.

Ancak giysilerimdeki değişimin rutin planımızı da değiştirebileceğini hesaba katmamıştım. Daha kapıya bile varmadan çocuğun biri bana dans etmeyi teklif etmişti. Onu geri çevirdiğim için Kelsey'nin ters bakışlarına maruz kaldım.

“Ne?” diye bağırdım müziğin sesini bastırmaya çalışarak. “Gelmek zorunda olduğumu söylemiştin, dans etmek zorunda olduğumu değil!”

Barda durduk. Kelsey beni fırçalamaya devam ederken ben de elimi sallayarak bir barmen çağırmaya çalışıyordum.

“Şu hayatta tanıdığım en sinir bozucu insansın! Bu gece muhteşem görünüyorsun ve yine de sadece burada böyle oturup her zamanki gibi surat asacaksın!”

“O zaman belki de *evde* oturup surat asmama izin vermeliydin!”

Bir çocuk omzuma parmağıyla dokundu ve ben onun sormasını bile beklemeden dönüp, “Hayır!” diye yanıt verdim.

Kelsey ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi. Barbie gibi görüntüsüne rağmen yine de oldukça göz korkutucu olabiliyordu. “Üzgün olmanı anlıyorum ve bu aralar bir sürü şey yaşadın. Anlayışlı olmaya çalışıyorum ama senin *sorunun* ne?”

“Sorunum yok, Kelsey. Sadece gerçekten ne istediğimi hiç düşünmeden beni böyle yerlere sürükleyebileceğini düşünmenden hoşlanmıyorum!”

“İyi! Boş ver, gitsin! Vazgeçiyorum! Burada otur ve somurt! Ben dans edeceğim!”

Kendi etrafında dönerek, birkaç içkinin dökülmesine neden olup birkaç kişiye çarparak kalabalığı yardı.

Korkutucu Barbie.

Yavaş bir hareketle bar taburesine tünerken kısacık eteğim yüzünden çıplak bacaklarımın plastiğe yapışabileceği gerçeğinin farkındaydım. Popomun açılmış olabileceği ihtimali bile benim için şaşırtıcı olmazdı çünkü o an bunu umursamayacak kadar sinirliydim. Jack ve kola ısmarlayıp içkim gelene kadar burnumdan soluyarak oturup beklemeye başladım. Kelsey’nin iyi niyetli olduğunu biliyordum ama dünyadaki tüm sorunların çözümü partilemek değildi. Birbirimizden çok farklı olduğumuzu hep bilirdim ama onun beni ne kadar anlamadığını hiç fark etmemiştim.

“Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu omzumdaki ses.

Henüz ısmarlamış olduğum tamamı dolu bardağımı tutmaya devam ederek onu duymazdan geldim.

Yine de yanımdaki tabureye oturdu. Bir şey daha sormak için bana doğru eğildiğinde öfkeyle parlayıp, “İlgilenmiyorum!” dedim.

Sonra tanıdık bir sesin yanıt verdiğini duydum. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Aksanı fark ettiğimde neredeyse taburemden düşecektim.

“Garrick!”

Garrick yanımda oturuyordu. O muhteşem sarı saçlarını gizleyen şapkasının siperini gözlerine kadar indirmişti.

Konuşmaya başladığında sesi Garrick gibi gelmemişti kulağıma. “Sesin...”

Yanıt verirken yine aksam yok olmuş ve tam bir Amerikalı gibi konuşmuştu. Özel bir diyalekti yansıtmayan, sadece... normal bir konuşmaydı. “Ben oyuncuyum, Bliss. Aksanımı gizlemeyi bilirim.”

Hâlâ şoktaydım. “Burada ne arıyorsun? Ya biri seni görürse?” diye sordum.

“Tebdili kıyafet sayılırım. Ve biri görürse de tesadüfen karşılaştığımızı söyleyebilirim. Ben bir profesörüm. Ama sosyal yaşamımı sıfırlayacağıma dair bir yemin etmedim.”

“Ama neden?”

“Çünkü üzerinde bu etek varken başka birileriyle dans ettiğin düşüncesine dayanamadım.” Eli uyluğumu sıyrıp geçerken evde bıraktığım tüm o ateşli duygular yine üzerime hücum etti.

“Garrick, dur! Birileri görecektir! Ya Kelsey gelirse?”

“Daha önce sergilediğiniz şova dayanarak bunun kısa bir zamanda gerçekleşmeyeceğini söyleyebilirim.”

Korkudan oturduğum yere sinmiştim. Belki de biraz cadalozluk yapıyordum.

“Yapma.” Ayağa kalkarak bana elini uzattı. Tutmaya çekinerek etrafıma bakındım. Ortam çok karanlıktı. Eğer burada tanıdığımız biri varsa bile yüz yüze gelmeden birbi-

rimizi fark etmenin imkânı yoktu. Zaten bu da çok büyük bir tesadüf olurdu.

“Bu kadar fazla düşünmeyi bırak,” dedi bana ve elini belime dolayarak tabureden inmem için destek oldu. Çıplak uyluklarımın taburede kayarken çıkardığı utanç verici gıcır-tının farkına varmamış ya da önemsememişti. Parmaklarını benimkilere dolayarak beni kalabalığın içine çekti.

Başımı önüme eğip onun ayaklarının bastığı yerlere basarak ilerlemeye dikkat ediyordum. Birkaç adım inerek daha aşağıda bulunan ve sanki daha karanlıkmiş gibi görünen bir kata geldik. Herkesin bedeni birbirine adeta yapışmış durumdaydı. Hemen yanımdaki insanlar dışında kimseyi göremiyordum. İlerlerken beni de yanında çekmeye devam etti. En uzak köşeye gidene kadar böyle ilerledik. Sonra beni duvarla arasına çekti. Sırtı mekâna dönük duruyor ve uzun boyuyla beni tamamen kapatıyordu.

Fısıldarken nefesi kulağımı gıdıkladı. “Şimdi daha iyi, değil mi?”

Başımı salladım. Daha iyiydi. Yani hâlâ bir kulüpteydik ve ben evde olmayı tercih ederdim ama bu daha şimdiden yaşadığım en iyi kulüp deneyimi olmuştu bile.

Benimle ilgili hislerini bilmeme rağmen onunla yüz yüze dans ederken fazla gergindim. Bu yüzden sırtım onun göğsüne yapışacak şekilde arkamı döndüm. Elleri anında kalçalarımın üzerine inerek beni kendine doğru çekti. O an içimde uyanan duygu sanki nefessiz kalmama neden olmuştu.

Duvara bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım. Kendimi müziğe teslim ettim. Kalçasını yavaşça öne doğru ittiğini hissediyor ve ben de kendimi geriye doğru iterek ona karşılık veriyordum. Kulağıma nefes verdiğinde tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bir elini kalçamdan mideme doğru

kaydırdı. Parmaklarını açtığında başparmağı sutyenimin birkaç santim aşağısında duruyor, serçe parmağı ise eteğimin beline uzanıyordu. Aynı zamanda kalçalarını oynatırken beni kendine çekmek için de aynı elini kullanıyordu.

Kapalı gözlerimin ardında yıldızların dans ettiğini hissediyordum. Kalp atışlarım da müziğin düzenli ritmiyle uyum sağlamıştı. Bedenime yasladığı bedeninin zaten aşırı sıcak olan içerisini daha da ısıttığını hissediyordum. Ensem den ıslanmaya başladığını fark ettim. Kalçaları yavaş ve şehvetli bir şekilde müziğe uyumlu bir ritimle sallanmaya devam ediyordu. Ama müziğin temposunun arttığı zamanlarda kalçalarını bana daha sertçe bastırıyordu. Dudakları ensemdeydi ve ben de harika hisler diyarının içine düşüyor, düşüyor, düşüyordum.

Bu kadarı yeterli değildi. Onun hiç yettiğini düşünmüş müydüm zaten? Arkamda duran ellerimle uzanarak saçlarıyla oynayıp onları karıştırdım. Mırıldanarak bu hareketimi onayladığını belirtti. Midemdeki eli yukarıya doğru çıkıyor, sonra kaldırdığım kolum boyunca bedenimin yanından aşağıya ilerliyordu. Eli göğsümün kenarını sıyrıp geçerken titrediğimi hissettim. Parmakları benim edepsiz eteğimi geçip de uyluklarımı sımsıkı kavradığında ise bu titreme hissi daha da artmıştı.

Çalan şarkı değişti ama biz değişmedik. Elleri beni çıldırtmaya devam ediyordu. Bedenlerimiz birbirine sımsıkı yapışmış durumdaydı. Baştan çıkarılmış halim değişmemişti. Kendimi duyduğum arzudan sarhoş hissediyordum. Etrafımızdaki dünya dönüyordu, sadece biz sabittik. Ya da belki de dönen bizdik. Bildiğim tek şey ortamda bir bizim, bir de geri kalan herkesin olduğuydu ve asla o an olduğumun dışında bir durumda olmak istemiyordum.

Kulağımın altındaki o noktayı bulduğunda sesimi bastıran müziğe şükrederek inledim. Dişleriyle hafifçe boynumu ısırduğunda tırnaklarımı ensesine hafifçe batırarak karşılık verdim.

“Tanrım, Bliss, seni ne kadar istediğim konusunda bir fikrin var mı?”

Kalçalarımız yeniden uyum içinde sallanmaya başladığında kesinlikle bir fikrim olduğunu düşünüyordum.

Şarkı sona erdiğinde dayanabileceğim kadar dayanmıştım. Kolaylık olsun diye sutyenimin içine tıktırdığım telefonumu çıkardım. Bunun karşılığında Garrick ise homurdanarak kalçalarımızı birbirine yaklaştırdı ama ben telefonuma odaklanmıştım. Ellerim titrese de Kelsey’ye bir mesaj atmayı başardım.

Biriyle tanıştım. Gidiyorum. Gecenin başı için özür. Yarın konuşuruz?

Garrick’i çıkışa doğru çekmeden önce bir cevap gelmesini beklemedim.

İlk kez motosikletinin üzerinde ne kadar hızlı gittiğimizin farkına bile varmadım. Sadece ona sımsıkı tutunarak bizi bir an önce eve götürmesini diledim.

Daha anahtarı çıkarmadan kapıda dururken dudakları ensemde gezinmeye başlamıştı. O kadar kesik kesik nefes alıyordum ki buna ancak soluma denebilirdi. En sonunda kapıyı açabildiğimde o kadar sert itmişim ki duvara sertçe çarptı. Ertesi gün duvarda bir delik oluşup oluşmadığını görmek için kontrol etmek zorunda kaldım. Kapı kapanır kapanmaz öpüşmeye başladık.

Motosikletle evimin kapısı arasındaki mesafede topuklularımdan kurtulmuştum. Şimdi ayağымda onlar olmadan Garrick bana daha da uzak görünüyordu. Aynı anda aynı şeyi

düşünmüş olmalıyız ki elleri uyluklarımdan ayrılarak kalçamı kavradı ve beni bacaklarımı beline dolayabileceğim şekilde kucağına aldı.

Sırtımı sertçe kapıya dayadığında güçlkle nefes alıyordum. Dili kıvrılarak ağzımın içinde ilerliyor, tam hoşlandığım şekilde sertçe ve hızlı hareketlerle içeri girip çıkıyordu.

“Yatak,” dedim öpüşme arasında nefes nefese.

“Emin misin?” demesine yetecek kadar kısa bir süreliğine geri çekildi. Sonra yine öpüşmeye başladık. Ve tıpkı kulüpteki müzik kadar baştan çıkarıcı ve hipnotize eden bir ritim belirlemişti. Yeniden sordu: “Bliss, emin misin?”

Emin miydim? Neden bana sorular sorup duruyordu? Onu öpmek istediğimin farkında değil miydi? Dünyanın geri kalanı yok olup tükenene kadar öpmek istiyordum onu.

“Yatak,” dedim yine.

“Bu bir yanıt değil.” Yine de yatak odasına doğru ilerledi.

Ona sımsıkı yapışmışım. Yürümek dışında bir şey düşünmesine gerek olmasın diye çenesini ve boynunu öpmeye başlamışım.

Yine de bir şekilde perdeye takılmayı başardım.

Yani, gerçekten takılmışım.

Küpem ince kumaşa takılmıştı ve ben o yürürken bunu fark etmemiştim. Birden kulağıma ve başımın yan kısmına zıpkın gibi giren bir acıyla ciyak ciyak bağırdım.

“Ne oldu? Özür dilerim! Sorun ne? Ne yaptım?”

“Kulak.” Görüldüğü üzere artık tek kelimeyle iletişim kurmaya başlamışım.

“Lanet olsun. Kıpırdama.”

İki elini kullanarak küpemi perdeden kurtarmaya çalıştı ama o sırada dengemizi kaybettik ve her ikimiz de yatak odamın hemen girişinde duran şifonyere çarptık.

Dirseğimdeki yakıcı acıya bakarak sabaha feci bir morluğa sahip olacağımı söyleyebilirdim.

Acım biraz hafiflediğinde gülmeye başladım çünkü her zamanki gibi hayatım gülünçtü. Ve şans eseri bu olay da aslında yarı-gülünecek yarı-homurdanılacak bir karışımды. İkimiz de bu kez tamamen farklı bir nedenden dolayı nefes nefese kalarak kahkahalara boğulmuştuk. Şifonyere çarptığımız yanım ağrıyordu. Küpem hâlâ perdeye takılı ve bacaklarım ise hâlâ onun beline dolanmış durumdaydı. Garrick kahkahalar arasında alnıma sevimli bir öpücük kondurdu.

Belki de gülünç sıfatı o kadar da kötü değildi.

“Pekâlâ, seni çözelim artık. Seni yere indiriyorum, tamam mı?”

Beni nazikçe yere indirdiğinde çılgınca atan nabzım da yavaşlamaya başladı. Birkaç dakika beni kurtarmaya çalışsa da parmakları büyük ve beceriksiz olduğu için bunu beceremedi. En sonunda şöyle dedim: “Sadece küpeyi çıkar. Ben onu yarın perdeden çıkarırım.”

Kahkahalarla dediğimi yaptı.

Öncesinde öpüşmemizin şiddetiyle yanıp tutuşacağımı hissediyordum. Şimdi içime yayılan sıcaklık ise bambaşkaydı. Daha tatlıydı. Açıkta yanan bir ateş yerine mum ışığının alevi gibi.

Şifonyere çarpan omzunu ovarak, “Tam bir felaketiz,” dedi.

Parmaklarımla işaret ederek, “Azıcık,” dedim.

Eliyle enseme kavrayarak beni kendine doğru çekip alnıma bir öpücük daha kondurdu. Gözlerimi kapatırken “mükemmel” bu olsa gerek diye içimden geçirdim.

“Belki de perde bize bir iyilik yapmış olabilir diye düşü-

nüyorum. O etekten görünen bacakların neredeyse tüm kontrolümü yitirmeme neden olmuştu.”

Gülümsedim. “Onu asla giymemem gerektiğini sana söylemiştim.”

“Ah, giydiğin için kesinlikle çok mutluyum. Uzun bir süre sevgiyle anacağım bir hatıra oldu.” Koluna bir şaplak indirirken yüzündeki arsız gülümsemeyi takmadım. “Yeniden aklımı kaybetmemi sağlamadan gitsem iyi olabilir artık.”

İçimden büyük bir protesto çılgılığı yükselmesine rağmen gitmesine izin verdim. Ve o gittiğinde tıpkı Phaedra rolünü aldığımı öğrendiğimde yaptığım gibi kendi kendime bir kutlama yaptım.

Dans ettim.

Çünkü... sonunda... her şey yolundaydı.

*H*er şey *o kadar* yoldan çıkmıştı ki!

Phaedra'nın ilk prova okuması dev boyutlarda bir felaketti. Üzerinden iki hafta geçmiş olmasına rağmen Cade oyun öncesinde benimle hiç konuşmadı. Bana yöneltilen bakışlardan anladığım kadarıyla oyuncu kadrosundaki herkes de onun tarafında gibi görünüyordu ve prova okumaları zaten genellikle biraz bayat olur ama herkes yuvarlak masanın etrafında oturduğu için bu seferki bir haftalık pizzadan bile daha kötüydü.

Eric'in ara sıra başını salladığını görüyordum. O sırada aklından, *Geçen hafta kadroya aldığım insanlara ne oldu,* diye geçiriyor olmalıydı.

Üstelik her sahnede giderek daha kötü oluyorduk. Tıpkı yanlış bir açıyla ilerleyen bir tornavida gibiydik. Okumaya devam ediyor, bir şeyler yapmaya çalışıyorduk ama doğruyu yapmamızın mümkün olmadığı açıktı.

Prova bittiğinde inik bir lastik gibi hissediyordum. Bu oyun için çok heyecanlıydım. Üniversitedeki ilk yılımdan bu yana bu fırsatı bekliyordum. Şimdi rol bendeydi ama durumum katlanılmazdı.

Eric biraz iyimser davranmaya çalışarak sahnede her

şeyin daha iyi olacağına dair bir şeyler söyledi. Kimsenin ona inandığını sanmıyorum.

İnanmış olsalardı bile sahnedeki ilk provamızda bu yanlış umudun yok olduğunu hep birlikte gördük çünkü bu kez halimiz daha berbattı. Cade ile aramızdaki huzursuzluk, tüm ortama yayılmıştı. Oyuncuların hepsi gergin ve buluttan nem kapacak kadar hassas bir haldeydiler.

Dersler de pek iyi gitmiyordu.

Cade benden uzak duruyordu ve Kelsey ise bana hâlâ kızgındı. Yani yalnızlığın Tanrı'ya mahsus olduğu deyişini yalanlarcasına tamamen yapayalnız kalmıştım.

Garrick'le beraberliğim dışında.

Ona karşı hissettiğim duyguların derinliğinden dolayı dehşete düşüyordum. Her şey fazla iyi gidiyordu. Hayatta hiçbir şey bu kadar muhteşem değildi; en azından benim hayatımda durum buydu. Çarşamba sabahı Üst Hazırlık dersinden sonra beni durdurdu. "Bliss, bekle bir saniye."

Bilgisayar laboratuvarındaki diğer insanların çıkmasını beklerken eşyalarımı ağır hareketlerle toplayarak oyalandım. Yalnız kaldığımızda sordum: "Ne oldu?"

Gülümseyerek, "Hiçbir şey," dedi.

Sonra beni arkamdaki bilgisayar masasına doğru bastırarak öptü.

Şaşkınlık içinde nefesim kesilmişken dilini hızla ağzımın içinde dolaştırmaya başladı. Hiçbir şey yapamadan sadece gözlerimi kırptıstırıyordum. Sonra beni kaldırarak masaya oturmamı sağladı ve kalçalarını açık bacaklarımın arasına yerleştirdi. Ağzının alev alev yandığını hissediyordum.

Öpüşmesinde yavaşlıktan eser yoktu. Çılgın bir çalıntı andı ve ben arzuyla kendimi kaybetmişim. Kollarının ara-

sında darmadağın olacağımdan emin olarak bacaklarımı beline doladım. Geri çekildi.

Ayrıldığımızda bir süre nefesime odaklanmam gerekti ve bunun delilik olduğunun farkına varmam da çok uzun sürmedi. Pazılarına vurdum. “Deli misin sen? Bunu yaparken ne düşünüyordun? Ya biri içeri girseydi?” Onu uzaklaştırmak için iterek masadan kalktım. Zeminde duran bacaklarım titremeye devam ediyordu.

“Sabahın bu erken saatine göre kesinlikle fazla seksi olduğunu düşünüyordum.”

Çelik gibi sert bir bakış fırlattım. “Ciddiyim, Garrick.”

“Ben de öyle,” dedi. Beni dirseklerimden yakalayarak sınıfın uzak bir köşesine doğru çekti. Böylece kapıdan içeri bakıldığında görülmeyecek ama içeri giren olursa duyup toparlanabileceğimiz bir noktaya gelmiştik. “Konu sen olunca, gayet ciddiym, Bliss.”

İma ettiğini düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu? Gözlerindeki bakış tehlikeliydi. Bana bu kadar yakın olduğunda sağlıklı düşünemiyordum. Beni kendine doğru çekerek yine öpmeye çalıştı ama artık kimsenin görüş mesafesinde olmasak da fazlasıyla korkmuş, onun bu halinden ürkmüştüm. Birdenbire yine yatağımdaki o ilk geceki gibi hissetmiştim. Bu ben miydim? Böyle bir şey için hazır mıydım?

Başımı çevirdiğimde dudakları boynuma denk geldi.

Her şey karmakarışıklı.

Nasıl olup da bir şeyi bu kadar çok isteyebiliyor ama aynı zamanda hiç istemeyebiliyordum.

Bir yanım kollarımı boynuna dolamak ve dudaklarının tenimden hiç ayrılmaması için dua etmek istiyordu. Yine diğer bir yanım ise çığlıklar atarak tam aksi yönde koşarak uzaklaşmak istiyordu.

İkinci yanım baskın çıktı.

Beni sarmalamış kollarından sıyrıldım ve arkamdan gelmemesi için bir elimi kaldırarak onu durdurdum. “Yapamam. Gitmem gerek. Bu akşamki provadan önce Cade’i bulmak ve aramızı düzeltebilecek miyiz görmek istiyorum.”

Sonra uçarcasına hızla laboratuvarından çıktım. Tenim hâlâ dokunuşlarının etkisiyle yanıyordu.

Kulise gittiğimde Cade çoktan oradan ayrılmıştı. Günün geri kalanında da onu tek başınayken yakalayamadım. Prova öncesinde konuşmak için onu çağırmayı düşündüm ama herkes oradaydı ve gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Gerçekten de o gözlerle uğraşacak enerjim hiç yoktu.

Ama bu nedenle üçüncü provamız da tıpkı diğerleri gibi son derece zayıf başladı.

Sahne dışında yaşanan dramayla ilgili hiçbir fikri olmayan Eric şaşkın haldeydi. Sorunun Cade ve benden kaynaklandığını anlayabiliyordu. Bu yüzden bizi dışarı göndererek koroyla biraz zaman geçirmek istediğini söyledi. Ama yine de bize ödev vererek bizi baş başa –daha doğrusu Garrick ile birlikte– çalışmak üzere daha küçük bir odaya gönderdi.

Bu durum bir kıyamet alameti olsa gerekti. Bu kadar berbat şeyler ancak dünyanın sonu yaklaştığında olur diye bilirdim.

Garrick’in dinginliğini kıskandım. Duruşunda ve tavırlarında kendini ele verecek en ufak bir şey yoktu.

Öte yandan ben ise bir tren enkazının vücut bulmuş haliydim.

Birlikte ilk sahnemizi iki kez tekrarladık. Cade ruhsuz, ben acınası durumdaydım.

Garrick’in satır aralarında defalarca “Uyanın” veya “Daha yoğun!” veya “İşi ciddiye alın!” gibi homurdanmalarına karşın yine de berbatlık.

Her ikimizin de çok daha iyisini yapabileceğini bilen Garrick, giderek daha da sinirlenerek bizden yılmaya başladı. Artık iyimser rolü yapmakla bile uğraşmıyordu.

“İkiniz de beş dakika mola verin.”

Tuvalete giderek yüzümü yıkadım. Bu duruma bir son vermemiz gerekiyordu. Dom’la karşılıklı oynayabiliyorsak, ne kadar üzgün olursa olsun Cade’le de kesinlikle oynayabilirdim. O benim en iyi arkadaşımdı ama eğer bir oyuncu olmak istiyorsam duygularımı bir kenara bırakarak ona herhangi biri gibi bakmayı öğrenmeliydim.

Kendimi biraz daha iyi hissederek yeniden çalışma odamıza döndüm.

Cade ile Garrick zaten içerideydiler ve konuşuyorlardı.

“İkinizin arasında özel birtakım şeyler yaşandığının farkındayım ama bunu aşmalısınız,” dedi Garrick.

“Deniyorum. Ama o kadar kolay değil.”

Garrick’in sırtı bana dönüktü ama Cade’in buruşturulup atılmış bir kâğıt parçası kadar solgun ve çökmüş yüzünü görebiliyordum. Heyecandan tıkanıp kalmıştım. Tüm bunların geçip gitmiş ya da hiç yaşanmamış olmasını diliyordum içimden.

“Yeterince denemiyorsun demek ki. Ne yani, senin duygularına karşılık vermemiş olabilir. Hayat bu.” Ağzım açılmıştı. Nasıl bu kadar duyarsız olabilirdi? Hem de aynı tartışmayla ilgili ona gittiğimde son derece tatlı ve anlayışlı olan Garrick. “Olur böyle şeyler. Büyümen gerek. Oyuncu musun, değil misin? Ona karşı hissettiklerinin yaşamını yönlendirmesine izin veremezsin.”

Ağzım kurumuştu ve boğazımda yutkunmamı güçleştiren bir yumru oluşmuş gibiydi.

Kapıyı açarak konuşmanın geri kalanını böldüm ve, “Bu

kadar yeter,” dedim. Sesimin öfkeli tonu beni bile şaşırtmıştı ama şaşırmamalıydim. Cade’i incinmiş görmekten nefret ediyordum ve *sonunda* bunun nedeni sadece ben değildim. Garrick’in henüz kapanmamış bu yarayla ilgili sözleri içime işlemişti ve ellerim öfkeyle titriyordu.

Cade beni böyle görünce dehşete düştü.

Garrick’in ise hiç de suçluluk hissediyormuş gibi durması beni daha da sinirlendirmişti. İkisinin arasında durarak Cade’i görüş alanımdan çıkaracak şekilde ayakta dikildim.

“Aramızda olanlar seni ilgilendirmez,” dedim Garrick’e.

Bana döndüğünde asılan yüzünün düştüğünü gördüm. “Kendi özel sorunlarınızı provaya taşırsanız beni de ilgilendirir.”

Mantıklı düşündüğümde haklı olduğunu biliyordum ve onun öğretmenim olduğunu ve bunun onun işi olduğunu da biliyordum. Ama sesindeki yargılayıcı ton beni yine çileden çıkarttı.

Ve ben de onu çileden çıkarmak istedim.

“Belki de haklısındır,” dedim. “Belki burada ilişkilere hiç yer yoktur. İşle aşkı karıştırmak kötü bir fikir, sence de öyle değil mi?”

O kadar sakindi ki onu sarsmak istiyordum. Parmaklarımı omzuna batırıp tırmalamak, itmek, çekmek istiyordum.

“Bliss, profesyonel davranmıyorsun.”

“Ben mi profesyonel davranmıyorum? Ah, bunu senden duymak çok komik!”

“Seninle bu konuyu daha sonra konuşabiliriz.” Eliyle dirseğime dokundu ve öfkeliyken bile bir dokunuşuyla dizlerimi titretebildiğini görmekten nefret ettim. Kendimi geri çektim.

“Bu konuyu daha sonra konuşmak falan *istemiyorum*. Senin sadece yönetmenlik yapmanı istiyorum. Cade’le

aramda olanlardan uzak durmanı istiyorum. Beni duyuyor musun? Beni anlıyor musun? Bu konudan uzak dur. Senden *sadece* bunu istiyorum.”

Sonunda sakın ifadesinin biraz olsun bozulduğunu görüyordum. Çenesini kenetlemiş ve bir an için gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Onun da böyle etkilendiğini görmek, kendimi düşündüğüm kadar iyi hissettirmedi. Hatta ağzımdan çıktığı anda sözlerimi geri almak istemiştım.

“İyi.” Ellerini havaya doğru açıp tekrarladı: “İyi. O zaman bir yönetmen olarak, alt sınıflardan alternatiflere bakmaya başlamamızı istemiyorsanız her ikinize de aranızda ne halt oluyorsa bir sonraki provaya kadar düzeltmenizi söylüyorum. Ders bitmiştir.”

Dışarı çıkarken kapıyı çarpmıştı ve sonrasında da zihnimde defalarca o sesin yankılandığını duydum. Çok aptaldım. Bu *çok* aptalcaydı.

“Vay canına, Bliss. Bahsettiğin kişi o muydu?” diye sorana kadar Cade’in orada olduğunu neredeyse tamamen unutmuştım.

İnkâr edebilirdim. Ona tüm hikâyeyi anlatabilirdim. Kaçıp gidebilirdim. Ama hareket edemeyecek kadar içimin boşaldığını hissediyordum. Dizlerimin üstüne çöktüm ve sanki dağılmamı engelleyecekmiş gibi kollarımı bedenimin ortasına sardım. Sanki kendime sımsıkı sarılırsam acı içime işleyemeyecekti.

Ama işledi.

Birdenbire içimdeki tüm boşluklar söylediğim sözlerle ilgili duyduğum pişmanlık hissiyle, duyduğum utançla ve onun yokluğuyla doldu. Ağlamak dışında yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Önce yavaş ve düzenli akmaya başlayan gözyaşlarım bir

gelgit gibi yükselerek birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili sevdiğim ne varsa alıp götürdü.

Omzuma bir elin dokunduğunu hissederek umutla arkamı döndüm.

Cade'di.

Yavaşça ve emin olamadan yanıma diz çökerek beni kollarına aldı. Bir an onun neler hissettiğini bildiğim, onun için ne kadar zor olabileceğini fark ettiğim, bana karşı her zamanki gibi çok iyi olduğunu gördüğüm için duraksadım.

Sonra daha fazla direnemedim. Zaten bencil davranmamış mıydım? Ne zararı vardı bu kadarının?

Kollarına sığınarak kendimi bıraktım. Çok çirkin sesler çıkararak ağlıyordum ama umurumda değildi. Çünkü güzel şeyleri berbat edebilme kapasitemin sınırı yoktu.

“Tamam,” dedi Cade. “O kadar da kötü değildi.”

“O kadar da kötü değil miydi?” Gözlerimi ovuşturduğumda ellerim akan rimelimden dolayı kapkara olmuştu. “Belki Nazi soykırımıyla falan kıyaslandığında o kadar da kötü olmayabilir. Ama ayrılıkları düşündüğümüzde bence oldukça kötüydü.”

Kaskatı kesildi. “Siz ikiniz birlikte miydiniz? Yani *gerçekten* birlikte miydiniz?”

“Teknik olarak ben az önce her şeyi mahvetmeden evet, birkaç haftadır öyleydik.” Tanrım, bakire olmam hiç de şaşırtıcı değil. Önceki hayatımda bir sürü ayna kırmış olmalıyım.

Yaşanan tüm tuhaflıklara rağmen benden hoşlanmıştı. Berbat bir bahane bularak onunla seks yapmaktan kaçtığım gerçeğine rağmen. Hâlâ onunla sevişmediğim gerçeğine rağmen. Kahrolası korkunç tuhaf bir yaratık olmama rağmen. *Benden* hoşlanmıştı. Yeniden hıçkırmaya başladım çünkü bu hiç adil değildi.

“Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?”

Zar zor nefes alarak başımı salladım. “Evet. Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum. Aptalca olduğunu biliyorum. Ama ama... bizim hocamız olmadan önce tanıştık onunla ve ondan etkilenmemeyi başaramadım. Denedim. Denedik. Sanırım artık bu işi bitirmek *zorundayım*.”

Cade beni ileri geri sallıyordu. Güzel olsa da kendimi genç ve olgunlaşmamış biri gibi hissetmeme neden oluyordu bu. Ya da Garrick’in dediği gibi profesyonellikten uzak.

“Seni affedecektir,” dedi Cade. “Ben ederdim.”

Bunun Cade’in beni affettiği anlamına gelip gelmediğini sormak istedim ama korktum. Bunun sadece geçici bir ceza ertelemesi ya da görüp görebileceğim tek ilgi kısıntısı olabileceğini düşünerek kollarında sessizce ağlamaya devam ettim.

Stüdyodan ayrıldığımızda provalar sona ermiş, etrafta kimsecikler kalmamıştı. Benimle arabama kadar geldi. Belki de artık aramızın düzelmiş olabileceğini umut etmeye başladım. Sadece umut ettim. Önceleri yaptığı gibi ayrılırken yanağımdan öpmedi. Elini omzuma koydu ve farklı olmasına rağmen bu kadarı da yeterliydi.

“Her şey düzelecek,” dedi ve gerçekten her şeyden, bizden, Garrick’ten, yaşamdan bahsediyor olmasını umdum.

Her şeyin düzelmesine ihtiyacım vardı.

ve gelir gelmez ona gitmeyi düşündüm ama gerçeği itiraf etmem gerekirse bunu yapmaya korkmuştum. Ve sadece kendi adıma üzölmek çok daha kolaydı. Bu tip durumlar için buzdolabımda koca bir kutu damla çikolatalı kurabiye parçalarıyla dolu dondurma bulunduruyordum. Onu Kelsey ile paylaşmak hoş olabilirdi ama sırrımı başka biriyle daha paylaşamazdım. Cade'i bu acınası partime daha fazla tanıklık etmesi için çağırarak kadar bencil de değildim. Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz verdi ve ben de ona inandım.

Kanepemin bir ucuna oturup diğer ucunda yayılmakta olan Hamlet'i göz ucuyla izledim. Beni rahatlatmak için bir şey yapacak mı diye merak ettim. Bana karşı sadece bir kez, üzgün olduğum başka bir sefer iyi davranmıştı. O yüzden belki bugün de şansım olabilirdi. Ona uzandığımda her zamanki guruldamasına ek olarak bir de tıslama işittim.

Garrick'in tarafında olduğu açıkça görülüyordu.

Bin defa, belki bin birinci kez ona gitmeyi düşündüm. Ama yüzleşmem gereken bir gerçek vardı; en başından beri aynı ligde değildik. Sonunda yasak aşkın heyecan verici etkisi azalınca benden sıkılmış olmalıydı. Eğer yakalanmış olsaydık neler olabileceğini düşünmeye başlayamıyordum bile. Düşünceci bile tıpkı beni laboratuvarıda öptüğünde birileri görür

korkusuyla heyecan duyduğumda olduğu gibi adrenalini seviyemin aşırı yükselmesine neden oluyordu. Belki de şimdiden ipleri sıkı tutarak kendime bir iyilik yapmıştım. Evet, berbat bir durumdu ama zaman geçtikçe çok daha berbat olabilirdi.

Loş, sessiz dairenin ve içine daldığım dondurmanın tetiklediği dumanlı halimle ona sıırıslıkam âşık olduğumu kabul edebiliyordum. Kısacık ilişkimiz, benim için tüm yaşamını yeraltında geçiren birinin bir günlüğüne gün ışığına çıkmasına benzemişti (bu örnekteki köstebek ben oluyorum). Belki de böyle ilişkilerde elimize geçen sadece buydu; gün ışığı parıltıları. Belki de uzun bir süre dayanılamayacak kadar göz alıcı bir parlaklığa sahiplerdi. Belki de bu kadarı için minnettar olmalıydım.

Minnettar hissetmiyordum. Zavallı (ve dondurma dolu) hissediyordum.

Çarşamba günü yine laboratuvardaydık ve benim çalıştığım köşenin bir metre çevresine bile uğramadı. O akşamki provada en üst sırada oturarak notlar aldı ve tek kelime bile etmedi.

Perşembe ve cuma da aynı şekilde geçti. Cade ile aramızdaki sorun bir ölçüde çözümlendiğinden dolayı provalarımız da daha iyi gidiyordu. Yeniden arkadaş olduğumuz söylene mezdi. Bundan sonra herhangi bir zaman baş başa takılacağımızı sanmıyordum ama büyük felaketlere yol açmadan konuşabiliyorduk ve her ikimiz de oyuna odaklanabilecek kadar salim bir kafaya kavuşmuştuk.

Hafta sonu köstebek konumuma dönerek evden hiç çıkmadım. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda dış aldım. Başka bir hafta sonu olsaydı Kelsey kapıma dayanarak beni dışarı çıkmaya zorlardı ama kulüpteki davranışımın dolaylı bana karşı hâlâ kızgın olduğu için bu kez sesi çıkmadı.

Yani oldukça yalnızdım.

Hamlet dışında kimsem yoktu. Hamlet de benden bin güneş yakıcılığında nefret ediyordu.

Tüm bir haftayı yalnız geçirdikten sonra bu konuda bir şeyler yapma cesaretini kendimde bulabildim.

Garrick'le evde ya da derste yüzleşmekten fazlasıyla korktuğum için ofis saatlerinde ona uğramaya karar verdim. Kapıya yaklaştığımda telefondaydı.

“Biliyorum.” Başını sallayarak gülümsüyordu. “Biliyorum. Göz açıp kapayınca kadar geçecek. Sonra evde olacağım. Nedir ki, sadece üç ay daha?”

Dondum. Kapısının dışında beklerken duvara dayandım. Ne kadar nefes alırsam alayım akciğerlerime hava gitmiyor gibi hissediyordum.

“O mu? Yok, bitti. Aslına bakarsan hiç başlamaması gereken bir şeydi... uygunsuzdu.”

İçimde bir şeyler paramparça oluyordu. Zaten kırılgan ve zayıf olan bir şeyler artık tamamen kırılıp dökülüyordu.

“Böyle olacağını bilmeliydim. Biliyorum, neyse ama bitti ve artık gerçekten umurumda değil, anlıyor musun? Evet, evet. Çalışmak için de başka bir yer bulacağım. Değmezmiş.”

Değmezmiş?

Sanırım, her ne kadar kendimi vazgeçirmeye çalışsam da bunu duyana kadar hâlâ bir umudum vardı.

Umut... tam bir orospu çocuğuydu!

Ağlamamalıydım. O, kafasında bu işi bitirmişti. Ben de bitirmeliydim. Ve bitirdiğimi bildiğinden emin olmalıydim. Eğer benden uzaklaşmak için işten ayrılmayı düşünüyorsa, bunu düzeltmeliydim. Ayrılmasının nedeni ben olamazdım.

Fikrimi değiştirmeden önce uzanarak kapısını çaldım ve açık olan kapıdan kendimi gösterdim.

Başını kaldırarak baktı ve telefonda bir şeyler gevelemeye devam etti. Sonra elindeki telefonu unutarak gözlerini bir saniye daha bana dikti.

En sonunda gözlerini kırparak konuşmasına döndü.

“Şey, kapatmam gerek. Seni sonra arayacağım, tamam mı?”

Hattın diğer ucundaki kişi her kimse, ondan nefret ediyordum. Bir kadın mıydı? Philadelphia’da bir kız arkadaşı mı vardı? Ben onun için öylesine bir eğlence ya da sadece seks (yani neredeyse seks gibi bir şey) kaçamağı mıydım? Konuştuğu kişi yaklaşık yirmi saniye daha konuşmaya devam etti. Bu sırada Garrick de başını sallıyor, “evet” ve “tamam” diyordu.

Telefonu kapattığında ne diyeceğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Bir an için yüzüme bakıp şöyle dedi: “Sana nasıl yardımcı olabilirim, Bliss?”

Sesinin resmi tonu beni rahatsız etse de ben de olabildiğince benzer bir tonla karşılık vermeye çalıştım. “Birlikte yaptığımız prova sırasındaki davranışından dolayı özür dilemeye geldim. Cade ile aramızdaki sorunu hallettik...”

“Fark ettim,” diyerek araya girdi.

Kafamda uçuşan düşünceler bir an için tekler gibi oldular. “O zaman... ben, şey, bir daha olmayacak, söz veriyorum. Bundan sonra profesyonel bir tutum içinde olacağım. Özel hayatımı provalara ya da senin derslerine taşımayacağım.”

Elinde çevirdiği kalemi masaya bıraktı ve ayağa kalkmak için doğruldu. “Bliss...”

Söyleyeceği şeyi duymak istemiyordum. Beni mahcup etmeye çalışmasını dinlemek zorunda kalırsam (hem de artık umurunda olmadığımı bilerek), ağlayabilir ve kendimi aptal durumuna düşürebilirdim. O yüzden sözünü kestim.

“Sorun değil. Kapattım bu konuyu. Büyütecek bir şey değil, değil mi?”

Duraksadı ve yalan söylediğimi bildiğinden, dönüp duran midemin, sırlıslıkla kalbimin içini bile görebildiğinden adım gibi emindim. Bana inanmasını istedim.

Sorun değil. Kapattım bu konuyu. Sorun değil. İyiyim. İyiyim.

“Haklısın,” dedi sonunda.

Derin bir nefes aldım.

“Harika. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim. İyi günler!” Sonra dışarı çıktım ve koşarak, merdivenlerden adeta uçarcasına inerek oradan uzaklaştım. Dışarı çıkar çıkmaz derin derin nefes alarak ağlama isteğim geçene kadar ciğerlerimi temiz havayla doldurdum.

O andan itibaren kendime gülümsemelerden oluşan bir duvar örüp benliğimi kahkahalara hapsettim. Kelsey ile aramı düzelterek, istediği zaman onunla dans etmeye gideceğime dair söz verdim. Kendimi provalarıma verdim. Tüm repliklerimi zamanından bir hafta önce ezberlemiştim. Tıpkı bir asker gibi dönüp arkama bakmadan uygun adım ilerliyordum. Eric provalardaki performansımı övüyor, ağızımdan çıkan her kelimedede karakterin duyduğu utancı ve kendine olan nefretini hissedebildiğini, hatta duruşumda bile bunu görebildiğini söylüyordu. Ben de gülümseyerek, bunu duyduğuma memnun olmuş gibi yapıyordum.

Mezun olduktan sonra neler yapacağıma, ne zaman buradan ayrılıp kim bilir nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum. Belki yüksek limitli bir kredi kartı çıkarttırarak Kelsey ile seyahat ederdim. Belki eve döner ve biraz para biriktirmek için çalışırdım. Annem buna *hayırlı*ydı. Belki burada kalır ve Target'ta ya da başka bir yerde iş bulurdum.

Bir şekilde bu dönemi tamamlamalıydım. O zaman her şey daha kolay olurdu. O zaman... başa çıkabilirdim. Kelsey'ye her şeyi anlatacaktım ve birlikte partileyerek acılardan kurtulacaktık. O zaman.

O zamanı bekleyemedim.

Olanaklı görünüyordu. Yapılabilir gibi görünüyordu.

Ta ki her şeyi mahvedene kadar.

Fazlasıyla ihtiyaç duyduğumuz bahar tatiline bir hafta kalmıştı. O cuma gününün öğleden sonrasında Yönetmenliğe Giriş dersinin sahne atölyeleri için oda tiyatrosunda toplanmıştık. Bölümün tamamı tiyatrodandı; üçüncü sınıftan yönetmenler taş kesilmişken geri kalanlar ise sıkılmakla sadistçe eğlenmek arasında uzanan geniş yelpazede seçtikleri bir yer-deydiler.

Bense zamanın bir an önce geçmesi için tam gaz çalışıyordum ki Rusty, ilk sahneden önce bir duyuru yapmak üzere ayağa kalktı.

Boğazını temizlerken Rusty'ye göre biraz fazla ciddi-di.
“Şey... ben dün doktora gittim.”

“Hamile misin?” diye bağırdı arkalardan biri.

“Hayır,” dedi gülümseyerek ama minik bir gülümse-meydi. “Aslına bakarsanız... mono'ymuşum.”

Ne olduğunu tam anlamıyla anlamadan önce hepimiz şaşkındık.

“Doktor kuluçka döneminin dört ila sekiz hafta olduğunu söyledi. Yani ocak ya da şubat aylarında da virüsü taşıyor ola-bilirmişim. Bu yüzden... birbirinizin bardağından bir şeyler içerken ya da... başka konularda daha dikkatli olmanız gere-kebilir.”

Ocak ya da şubat. Parti. O partide Rusty'yi öpmüştüm. Hepimiz öpüşmüştük... herkes.

İçgüdüsel olarak gözlerim şişe çevirmece oynayan grubumuzu aradı. Onların ifadelerinin de en az benim kadar endişe ve korku dolu olduğunu görebiliyordum. Eğer bu bulaşıcı virüs o zamandan beri Rusty'deyse, bu durumda ben, Cade, Kelsey, Victoria ve partideki diğer herkese de bulaşmış demekti.

Ve Garrick'e.

Lanet olsun.

mobild depo

Sahneler biter bitmez onu yakaladım. Hâlâ kostümlerini çıkarmamış olan oyuncular öğretim üyelerinin etrafını çevirmişlerdi. Profesörler öğrencilerini kutluyorlardı ve herkes hafta sonu planlarını yapmak üzere kendi grubuna yöneliyordu. Herkes son derece sakın ve mutlu görünüyordu ama ben dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordum. Benim için o an Garrick'e doğru yürümek ile şarbon virüsü dolu bir odaya yürümek arasına fark yoktu.

Ama yine de yaptım.

Neyse ki o sırada kimseyle konuşmuyor, sadece telefonda bir şeylere bakıyordu. Birkaç saniye arkasında durdum. Ona bu kadar yakın olmak beni etkilemişti. Gerçekten de bir zehir gibiydi. Onun kokusunu içime çektiğim anda kurduğum tüm koruma duvarlarının yıkıldığını hissedebiliyordum.

Ses mi çıkardım yoksa arkasında olduğumu mu hissetti bilmiyorum ama dönüp bana baktı. Kısacık bir an için gülümseyeceğini düşündüm. Ama yüzü değişerek daha temkinli bir ifade aldı. Sanki bana güvenmiyormuş gibiydi. Sonra daha donuk ve ifadesiz bir yüzle baktı.

Tüm hislerim ve anılarım kendime kurduğum barikatları zorlayarak açığa çıkmaya çalışıyorlardı. O ise hiç umurunda değilmiş gibi bakıyordu.

Bir an önce söyleyeceklerimi söyleyip koşarak uzaklaşmak istiyordum ama bu iyi bir fikir değildi. Üniversite hocanı kendisine mono bulaştırmış olabileceğine dair uyarmak pek de normal bir durum sayılmazdı.

“Konusabilir miyiz... özel?” diye sordum.

Etrafına bakındı. Gözlerinin o sırada nereye baktığını hayal edebiliyordum. Büyük olasılıkla Eric’e. Belki Cade’e. Ya da Dom’a. Bana, “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bliss,” derken de gözlerini o baktığı yerden ayırmadı.

Evet, biliyorum, uzun bir süre önce iyi fikirlerimi kaybettim.

“Uzun sürmez,” diye ona güvence verdim.

Sonunda bana baktı. Gözlerinde bir nebze yumuşama gördüğüme inanmak istedim ama bunu hayal etmiş de olabildim. Zaten bunu hep yapıyordum. Yapmam gereken tek şey gözlerimi kapatmaktı. Bana doğru uzanarak, dudaklarımızın arasında sadece milimetreler kalana dek yüzüme yaklaştığını görebiliyordum. Ve her zaman... her gözlerimi açtığımda bunun gerçek olmadığını da görüyordum.

Birden biri omzuma bir el attı ve beni kendisine doğru çekerek sarıldı. Eric’ti. Provalar, kostümler, bahar tatili ve o an aklımı veremeyeceğim bir sürü şeyle ilgili konuşmaya başladı.

Patronuna gülümsemekte olan Garrick’e baktım. Ağzı kapalı, gergin bir gülümseme vardı yüzünde. O muhteşem gülümsemesini en son ne zaman görmüştüm acaba?

Belki de ona söylememe gerek yoktu. Sonuçta ben hasta bile değildim.

O partide bulunan kişilerden başka biriyle de sevişmemiş olmalıydı (öyle umuyordum). Ve eğer ben hiç hasta olmadıysam, o da asla öğrenmek zorunda değildi. Ayrıca kısa süreli

ilişkimizi hiç yaşanmamış sayarak unutmak istediği de açıktı. İş değiştirmekten bile bahsetmişti, Tanrı aşkına! Ve o zamandan beri ona çok uzun bakmamaya veya çok yakın durmamaya veya bu olayı onun kadar atlatamadığıma dair herhangi bir belirti göstermemeye dikkat etmişim. Çünkü işler ne kadar kötü giderse gitsin, büsbütün buradan ayrılması halinde her şey tamamen berbat olurdu.

Evet. Zorunda kalırsam ona anlatacaktım. Eğer gerçek bir sorun yaratmayacaksa da bu konuyu açmaya gerek yoktu.

İzin isteyerek Eric ve Garrick'e veda ettim. Sonra yine rol yapmaya kaldığım yerden devam ettim. Lisans alanımda çalışmayacak olsam bile eğitimim en azından bu noktada işe yarıyordu. Bana yalan söylemeyi öğretmişti.

Bahar tatili öncesindeki son okul gününe yorgun uyan-
dım. Hava o kadar soğuktu ki Teksas'ta bahar olmasına rağmen o gün Garrick'in dersine giderken üzerime bir kazak giydim. Neler olduğu açık seçik ortadaydı ya da öyle olması gerekiyordu ama ben bir an önce o günü atlatarak tatile girmekten başka bir düşünemediğimden sıkıntım için uzun uzadıya kafa yormamıştım.

Garrick bizi erken bıraktı. Bırakırken de şunları söylemeyi ihmal etmedi: "Size tatilde yapmak üzere ev ödevi verdiğim için üzgünüm ama döndüğünüzde 23 Mayıs günü ne yapacağınızla ilgili açık ve net bir plan hazırlamanızı istiyorum. Takvimlerine bakmayanlar için 23 Mayıs'ın mezuniyetinizin ertesi günü olduğunu hatırlatırım."

Dom arkamda kıs kıs gülüyordu. "Önceki gecenin sarhoşluğunun hâlâ geçmemiş olacağını söylemek açık ve net bir plan sayılır mı?"

Gözlerimi devirecek kadar bile enerjim yoktu.

“Bu akşam bazılarınızı provalarda göreceğim. Geri kalanlara harika bir bahar tatili geçirmelerini diliyorum! Tutuklanmayın ya da evlenmeyin ya da buna benzer abuk subuk işlere kalkışmayın! Günün geri kalanının da tadını çıkarın.”

Sanırım alkış sesleri duydum ama zihnim biraz bulanıktı. Eşyalarımı toplayarak bundan sonraki derslere girmeme gerek olmadığına karar verdim. Eve gidip biraz kestirmeye ihtiyacım vardı. Kestirmek fikri kulağıma hoş gelmişti. Hatta biraz daha uzun uyursam daha da iyi olurdu.

Kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken başımın döndüğünü hissettim.

Garrick ile baş başa kaldığımızı görene kadar herkesin sınıftan ayrılmış olduğunun farkında bile değildim. Bana, “İyi misin, Bliss?” diye sordu.

İyi olduğumu göstermek için başımı salladım. Başımın içi pamukla doluymuş gibi hissediyordum.

“Sadece biraz yorgunum,” dedim ona. Yanıtımın ilgi bekleyen ya da şirret bir kadın gibi değil, tarafsız bir doğallıkta çıkmasına özen gösterecek kadar mantıklı düşünebiliyordum. “Yine de sorduğun için teşekkürler. İyi tatiller!” Kendi sesim bana uzaktan geliyor gibiydi ve kapıdan çıkıp arabama gitmek için tüm dikkatimi toplamam gerekmişti.

Eve gidiş yolculuğu tam bir muammaydı. Arabayı kesinlikle kullanmış olmalıydım ama geçtiğim yolları ve hatta direksiyonu çevirdiğimi bile hatırlayamıyordum. Sonra birdenbire evimin kapısında, yatağımın çok yakınındaydım.

Hemen içine dalmak istesem de yatağımın kenarına takvim asma takıntım sayesinde o akşamın ilerleyen saatlerinde provam olduğunu hatırladım. Saat 17.00’ye bir alarm kurdum. Böylece prova öncesinde kalkıp kendime yemek hazırlayabilecek zamanım da olacaktı. İlk alarmı farkında olmadan

kapatma olasılığına karşı 17.05'e de ikinci bir alarm kurdum. Daha sonra yatağımın içine gömülerek tam bir unutuluşun içine balıklama yuvarlandım.

Birkaç dakika sonra dünyanın çığlıklarını duymaya başladım. O kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki ellerimle kulaklarımı kapatmaya çalıştım ama hiç hayat belirtisi göstermeyen ellerim iki yanımda öylece yatıyorlardı. Yutkunduğumda dilime dikenler batıyormuş gibi hissettim. Boğazım çatlamış dudaklar gibi yanıyordu.

Yatakta bir yandan diğer bir yana dönmek dağları yerinden oynatmak kadar zordu.

Saat 17.45'i gösteriyordu.

Gözümü kırptıştırıp yeniden baktım.

17.45.

Dünyanın çığlıkları kesilmemişti ve sonunda, nihayet *sonunda*, ellerimi kaldırarak çalar saatin gürültüsünü durduracak düğmesine basabildim.

Yeniden yutkunduğumda dilimin kocaman olduğunu hissediyordum. Boğazımdan geçmekte olan tükürüğüm asit tadındaydı.

Sersemlemiş bir halde yeniden saate baktığımda hiç zamanımın olmadığını gördüm. Prova on beş dakika içinde başlayacaktı. Bir şekilde... nasıl yaptığımı gerçekten bilmiyorum... ama bir şekilde yataktan kalkabildim. Sanki zemin bir sandalmış ve altında da deniz varmış gibi bacaklarım titriyordu. Yapmam gereken şeyler vardı... bunu biliyordum ama başımın etini yiyen bu duygunun ötesinde düşünerek bir şeyleri kaçırdığımı fark edemiyordum. Ve hava çok soğuktu, montum neredeydi? Montuma ihtiyacım vardı.

Bulabildiğim en kalın giysileri giyip yalpalayarak arabama doğru yürüdüm. Tıpkı sallanmadan olduğu yere otur-

mayı reddeden bir çocuk gibi dünyamın bir an için döndüğünü hissettim. Elimi uzatarak bir yerlere tutunmak istedim ama etrafımda dayanak olabilecek hiçbir şey yoktu. Yana doğru sendeledim. Düşmedim, son anda kendimi toparlayabilmeyi başardım. Yere baktım. O kadar yorgundum ki. Orada olmak çok mu kötü olurdu? Yerde olmak?

Ama hava çok soğuktu. Eğer uzanacaksam gerçekten de içeri girmem... ya da arabama binmem gerekiyordu. Arabada kestirmek için zamanım var mıydı?

Başımı sallayarak zihnimin bulanıklığının geçmesi için çabaladım. Kafatasımın içinde berbat sesler çıkararak takırdayan bir şeyler var gibiydi. Ağrıyordu. Tanrım, başım ağrıyordu. Ellerimle başımı kısıp alarak iyice sıkıştırırken bana neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yutkundum ve boğazımın da ağrıdığını fark ettim. Her yerim ağrıyordu. Her yerim.

Artık daha fazla ayakta duracak halde değildim. Ayakta durmak çok zor geliyordu. Asfaltın sıcaklığının yanağıma degeceğini düşünerek neredeyse yere yapışmak üzereydim ki sanki bir kanca beni arkamdan tutup çekti.

Yere doğru uzanmaya devam ettim ama tıpkı oltaya takılan bir balık gibi yakalandım.

Başım zonkluyor, boğazım demir kelepçelerle sıkıştırılıyormuş gibi hissettiğimden ağlamaya başladım. Hâlâ montumu istiyordum ve balık olmak istemiyordum ve uyumak istiyordum.

Uyku.

Birileri bana iyi olduğumu söylüyordu. Kanca yok olmuştu ve bir kez daha yastığım tarafından kucaklanmışım. Rüya görüyor olmalıydım. Uyku.

Bir ihtimal rüya da görebileceğim bir uyku.

*

Bir vızıltı vardı. Arılar olabileceğini düşündüm. Arılarla birlikte uçuyordum.

“... Tamam. Ne kadar kötü olduğunu bilemem ama kesinlikle ateşi var. Tutarlı şeyler söylemiyor. Mono, evet. Onu hastaneye mi götürmeliyim? Emin misiniz? Eminsiniz. Tamam. Evet. Hoşça kalın.”

Elimi uzattım. Çok fazla kelime duyuyordum. Oysa arılar konuşmamalı. Bu hiç mantıklı değil. Neredeydim ben?

“Nerede?” diye inledim. Sonra, “Ah,” dedim çünkü uykudan sonra bile her yerim ağrıyordu. Elim bir şeylere dokundu. Ya da bir şeyler elimi buldu. Ve o şey sıcaktı. Ve ben donuyordum. İç çektim. Sıcaklık yanağımı bulduğunda kendimi daha fazlasını isteyerek ona doğru ittim.

“Çok soğuk,” dedim sıcaklığa.

Ve sıcaklık yumuşacık ve alçak bir sesle yanıt verdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Yüzümü tutmakta olan sıcaklığı kavrayıp, “Daha fazla,” dedim.

Sonra o kadar tutunmak istememe rağmen sıcaklık beni terk etti. Bir hava dalgası esti geçti ve beni tir tir titretti. Gözyaşlarımın buzdan bir nehir gibi aktığını hissederek ağlıyordum.

“Soğuk,” dedim. Yutkundum ama kendimi daha iyi değil daha kötü hissettim. Bundan nefret ediyordum. Bu berbat durumun geçmesini istiyordum. Lütfen. Lütfen.

Lütfen.

“Lütfen.”

“Buradayım, canım. Tutun bana.”

Dünya yıkılıyor, yana eğiliyor, paramparça oluyordu. Bu sırada beni de beşik gibi sallayarak beraberinde sarsıyordu.

Ama ölmek yerine sertçe sıcaklığın içine düşüyordum. İçinde olmak isteyerek onu kavradım. Titrememin kesilmesini, her şeyin bitmesini istiyordum.

Beni kollarında tutarak adımı söyleyen, alnımdan parmak uçlarıma kadar bana dokunan o şey güneşti. Gökyüzündeki bir yıldızın kollarında sallanarak uyuyakalmıştım.

Sonraki uyanışında hasta olduğumu anlayacak kadar aklım başımdaydı. Boğazım çok şişmiş ve hava temasına bile dayanamayacak ölçüde hassaslaşmış olduğundan burnumdan nefes almam gerekti. Kaslarım ağrıyordu, midemde bir boşluk hissi vardı. Hâlâ üşüyordum ama donmuyordum. Buzlarım çözülmüştü. Uyku yine beni çağırıyordu. Halen çok yorgundum.

Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Sonunda bana da mono bulaşmıştı.

Yani Garrick'e söylemem gerekecekti. Ama başımın çatlaması geçip ciğerlerim hava dolana ve boğazımdaki yanma bitene kadar bu iş bekleyebilirdi. Ateşim düşer düşmez onu arayacaktım.

Yattığım yerde diğer yanıma dönerken içimden dizlerimin, dirseklerimin ve omuzlarımin varlıklarına son vermelemini diledim çünkü o an ağrımak dışında bir işe yaramıyorlardı. Sonra rüya gördüğümü anladım. Ateş beynimi altüst etmiş olmalıydı çünkü Garrick altımda yatıyordu. Onun çıplak göğsü yastığımdı. Bu ateş çok zalimdi. Ama bunun sadece onu düşünmüş olduğum için gördüğüm bir görüntü olduğunu anladım. Büyük olasılıkla hâlâ rüya görüyordum.

Gözleri açıktı ve bana bakıyordu. Hiç konuşmadan, sadece bakıyordu. Gerçek olamazdı.

“Keşke gerçek olsaydı,” diye mırıldanarak yine hastalığa teslim oldum.

Uyudum.

Uyudum.

Yeniden uyandığımda titremem geçmişti ve yalnızdım. Bunun bir rüya olduğunu bilmeme rağmen gerçek olmasını dileyerek yüzümü yastığıma gömdüm.

O ana kadar fark etmemiş ya da belki de daha kendime itiraf etmemiştim ama bu durumda bile Garrick'e âşık oluyordum. Belki de ona âşık olmaktan hiç vazgeçmemiştim. Her anı ve hayal onu daha çok istememe neden oluyordu. Hâlâ çok bitkin olmama rağmen bu kez yeniden uyumak için kendimi zorlamam gerekti.

“Bliss, uyan.”

Neredeyse hiç zaman geçmemişti. Bu da rüya olmalıydı.

“Bir şeyler içmen gerek. Uyan.”

Diğer yana dönerek uykuya gömülmek istiyordum ama beni kaldırmak için çeken bir şey vardı. İrademin dışında oturuyordum. Bir şey sırtımı destekleyerek yeniden sırtüstü uzanmama engel oluyordu. Ben de bu yüzden yana doğru yaslandım.

Başım sert bir şeyle karşılaştı. Yatmıyordu ama yatay pozisyona yakın duruyordu. Gözlerimi kapattım.

“Hayır, sakın. Önce şunu iç. Sonra uyuyabilirsin.”

Uyuyordum. En azından öyle olduğunu düşünüyordum. Uyuyor olmalıydım çünkü ellerimin arasında nereden çıktığını bilmediğim bir kupa belirdi. Sıcaktı, neredeyse ellerimi saran diğer eller kadar sıcak.

Harika kokuyordu. Kupayı dudaklarıma götürdüm.

Çorba.

Belki tavuklu şehriye çorbası. Tuzlu ve sıcak ama yutkunmak çok zor. Kupayı ittim.

“Lütfen, canım. Beni endişelendiriyorsun. Senin için endişelenmekten hoşlanmıyorum.”

Bu sözleri biliyordum. Artık benim için hiç de endişelenmediği bir dönemde bilinçaltımın bir papağan gibi bunları bana tekrarlaması zalimlikti. Başımı kaldırdığımda orada duruyordu. Hatta benim rüya konumumdaki hali gerçek hayattaki halinden çok daha mükemmeldi. O güneşti. Hep ısıltı ve parlak bir güneş olmuştu.

Bu kadarı fazlaydı. Hem içim hem bedenim acı çekiyordu.

“Seni özledim,” dedim güneşime. “Çok aptalca davrandım. İşte şimdi de ışığı kaybettim.”

O da beni özlediğini söylemedi. Ondan duymayı isteyebileceğim hiçbir şey söylemedi. Bana sadece, “İç, Bliss. İyileştiğinde konuşuruz bunları,” dedi.

Ona karşı çıkacak gücüm olmadığından ve bu gerçeğ dışı durumla yüzleşmek için fazla yorgun olduğumdan dolayı dediklerini yaptım. Çorbadan minik yudumlar alarak başımı geriye attım. Böylece sıvı, yutkunmam gerekmeden boğazımdan aşağı akıyordu. Kupanın yarısına geldiğimde daha fazla içemeyeceğimi anladım. İstemediğimi göstermek için kupayı ittim ve o da buna izin verdi.

“Şimdi uyuyabilirsin. Uyu, canım.”

Kendimi sırtüstü atarak yastığıma gömüldüm ama bu kez başka bir şey tarafından ele geçirilmiştim... korku. Hiçbir şeyi mahvetmediğim dünyalar arasındaki bu hayal alanını kaybetmekten korkuyordum. Belki birazdan Cade gelirdi, sonra Kelsey. Ve kısa bir süreliğine de olsa yeniden basit ve sade yaşamıma dönerdim.

Hayal Garrick elini alnımda gezdirdi. “Bence ateşin düştü sayılır. Güzel. Sabaha kendini çok daha iyi hissedersin.”

Kaşlarımı çattım. “Yani kısa bir süre içinde seni aramam gerekecek.”

“Araman mı?”

“Senin de hasta olabileceğini söylemek için.”

Başını yana yatırdı. Neden anlamıyordu?

“Bunu zaten bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Sen bilmiyorsun. Sen gerçek değilsin.”

“Değil miyim?”

“Gerçek Garrick burada olmazdı.” Bu hayallerin artık bir son bulmasını dileyerek yastığıma kıvrıldım.

Artık hoş hayaller değillerdi. Çünkü gerçek değildi. Bir-birimizin hiçbir şeyi değildik... artık.

Ama Hayal Garrick saçlarımı okşayarak orada kalmaya devam etti ve ben de kendime bir süre daha ona inanma izni verdim.

Saat sabaha karşı dört gibi ter içinde uyandım. Bedenim çarşaflara dolanmış, yüzüm yatağa yapışmıştı.

Sanırım sonunda ateşim düşmüştü.

Kalkarken destek olması için ellerimi yatağa koydum ama dengem bozulmuş olmalıydı. Yatağım düzgün durmuyordu. Arkama uzanıp el yordamıyla lambayı aradım ve ışığı yaktım. Sonra belki de hâlâ birtakım hayaller görüyor olabilirim diye düşünerek ışığı kapatıp yeniden açtım. Kendimi çimdikledim. *Gerçekten* sert bir şekilde çimdik attım. Ama değişen bir şey olmadı.

Garrick yatağımda uyuyordu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Ateş yüzünden gördüğüm hayallerin ne kadarı gerçektir acaba? Arı ya da gördüğüme yemin edebileceğim birkaç mitolojik hayvan olarak geçirdiğim zamanların hayal ürünü olduğu konusunda kendimden emindim ve aslında uzaylılarla birlikte güneşin üstünde yaşamamış olduğumu da tahmin ediyordum.

Ama Garrick yatağımdaydı. Rüyalarımda onu gördüğüme de kesinlikle emindim ama tamamı gerçek olamazdı. Bazen önümden süzülerek geçiyordu, çoğu zaman çıplaktı.

Kimi belli belirsiz, kimi ise oldukça net düzinelerce anın görüntüsü vardı zihnimde. Hayal ile gerçek arasındaki çizgi neredeydi? Aslında ne olmuştu? Lanet olsun, *bu* bile gerçek miydi? Belki de ateşimin düştüğünü hayal ediyordum. Çıldırmaq üzereydim. Bir plan yapacak kadar salim bir kafaya kavuşmadan önce çoktan onu uyandırmak için sarsmaya başlamıştım.

Kızarmış, uykulu gözleriyle bana bakıp kendine gelmeye çalışırken çok yakışıklıydı. Yastığımda uyuduğu gerçeğini düşününce bir an için şok geçirdim.

Yatağımdaydı. Benimle birlikte.

Uyuyordu.

Biz birlikte uyumuştuk!

“Uyanmışsın.” Tanrım, uyku mahmurluğu ve muhteşemlik ne zamandan beri birbirine bu kadar çok yakışıyordu? Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde başımı salladım. Onu uyandırdıktan sonra ne söyleyeceğimi düşünmemiştim bile.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Buna yanıt verebilirdim.

“Bok gibi. Her yerim ağrıyor. En çok da boğazım.”

Bana doğru uzanarak bir elini uyluğuma yerleştirdi. Sanki bu çok normalmiş gibi. Sanki sürekli ellerimizi birbirimizin uyluklarına koyarmışız gibi.

“Sanırım bu normal,” dedi. Uyluk olayı mı? Hayır, hayır... boğazımdan söz ediyor olmalı. Devam etti. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Hayır anlamında başımı salladım. Ben uçup gitmişken neler olmuştu böyle?

Doğrularak oturduğunda üzerindeki çarşaf beline inerek bedeninin üst kısmını gözler önüne sermişti. Kalçalarına düşen çarşaf sayesinde gözlerim şortunun içine doğru uza-

narak kaybolan kaslarına takıldı. Tanrım. Elleriyle saçımı okşadı. Yüzüme düşen cılız ve yağlı saçlarımla onun o anki harika görüntüsü arasında sinir bozucu bir tezat vardı. Bu durum onun umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Tekrar neler oluyor böyle diye düşündüm.

“İyi olduğuna sevindim,” dedi.

Başımı salladım. Başımı doğrularca sallamak nasıl yapabileceğimi bildiğim, anladığım tek şeydi. En azından başımı sallamanın hâlâ bir anlamı vardı.

“Uyumalısın. Hâlâ dinlenmen gerek. Aç değilsen tabii?”

Bu kez başımı iki yana doğru salladım.

“O zaman uyu.”

Beni hafifçe dirseğiyle dürttü. Bedenimi yavaşça yatağa bırakırken başımı yastığa koyduğum anda bu alternatif dünyanın yok olacağından emindim.

Yok olmadı.

Çarşafları iterek yataktan çıktı.

“Gidiyor musun?” diye sordum.

Durdu. Hemen ardından nerede olduğumuzu ve üzerinde ne kadar az giysi olduğunun farkına vardığını gördüm. Kararsız bir şekilde biraz duraksadı. Çok tuhaf bir duyguydu onu böyle neredeyse hiç görmediğim bir şekilde görmek. “Gitmemi mi istiyorsun?” Bu anı durdurmak, incelemek, bu cesur adamın şüpheyile dolduğu o anı yok etmek isterdim. Elbette onun gitmesini istemiyordum! Onun gitmesini asla istemiştim!

Başımı iki yana salladım. Bitkinliğim bir şekilde sakin kalmamı sağladığı için mutluydum.

Yüzüne o kadar geniş bir gülümseme yayıldı ki aklımda en ufak bir şüphe kırıntısı bile kalmadı. “O zaman gitmiyorum. Sadece su alacağım. Uyu sen.”

Odadan çıkınca yan döndüm. Biraz başım döndü. Musluğun açıldığını ve kapandığını duydum. Onun ne yaptığını zihnimde canlandırmaya çalıştım. Zeminin gıcırtiları duyulmadığına göre yeniden buraya gelmiyor olmalıydı. Lavabonun yanında durup mu içiyordu suyunu? Ya da gıcırtilı olmasının nedeni benim hayal dünyamın sona ermiş olması ve aslında onun geri gelmeyecek oluşu muydu? Lavaboya giderken zemin gıcırdamış mıydı? Hatırlayamadım. Panik olmaya başlamıştım. Belki de ayağa kalkıp ardından gitmeliydim. Onun gerçek olduğundan emin olmalıydim.

Sonra yatağımın bir tarafı çöktü ve arkamda bir sıcaklık hissettim. Bir kol belime dolandı. Önce kaskatı kesildim, sonra birden o kadar gevşedim ki neredeyse birbirimizle iç içe geçtik. O kadar sıcacıktı ki ateşimin yeniden yükseleceğini düşündüm.

Saçlarımı yukarı, yastığa doğru kaldırarak ensemin açılmasını sağladı. Sonra ensemdede bir şeyler hissettim. Belki de burnunun ucuydu. Yumuşak bir şekilde tenime değdiğini ve nefesini hissediyordum.

“Garrick?”

Kollarını daha sıkı sararak bedenimin üzerine doğru kıvrıldı. Artık uyluklarımız birbirine adeta yapışmış durumdaydı.

“Yarın, Bliss. Uyu şimdi.”

Uyumak? Bu hiç de mümkün değilmiş gibi görünüyordu ama nefes alışverişleri giderek düzenli bir hal aldığına ve dokunuşlarına alıştığım hâlâ yorgun *olduğumu* fark ettim. Neler olduğunu değerlendirmek istiyordum. Hatırladığım ve hatırlamadığım şeyleri düşünmek istiyordum ama uyku daha baskın çıktı.

Garrick haklıydı. Bunlar yarını bekleyebilirdi. Yarın da burada olacaktı. Gitmeyeceğini söylemişti. Yine de her ihti-

male karşı bir elimi karnımda duran elinin üzerine koydum. Onun çoktan uyumuş olduğunu düşünüyordum ama parmaklarını benimkilere dolayarak dokunuşuma karşılık verecek kadar uyanıktı.

Hem onun gerçek olduğundan hem de yanımdan ayrılmayacağından emin olarak şüphelerimi giderdikten sonra uyuyakaldım.

Birkaç saat sonra uyandım. Yüksek pencerelerimden içeri ışık sızıyordu ve tenim terden parlıyordu. Bir an için yeniden ateşimin çıktığını düşündüm. Doğrulup oturduğumda Garrick'in kolunun belimden aşağı kaydığını hissettim. İnledi.

Kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. Yüzünde ter damlacıkları görülüyordu. Elim alnına değdirdiğimde alev alev yandığını gördüm. Berbat görünüyordu ama benim çok daha kötü göründüğümü hayal edebiliyordum. Tenim ve giysilerim hem onun hem benim terimle sırlıklam olmuştu. Bedenimi kir ve hastalık kaplamış gibi hissediyorum.

Dikkatlice Garrick'ten uzaklaşarak ayaklarımı soğuk parke zemine koydum. Ayağa kalkmak kemiklerime dek her yerimi ağrıtmıştı. Kemiklerim sanki kırılmış, sonra yanlış kaynamıştı ve benim şimdi onları yeniden doğru şekilde kaynaştırmak için kırmam gerekiyordu. Attığım her adımda topuklarıma, dizlerime, kalçalarıma çivi tabancası sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Doğru düzgün durabilmek için elimle duvardan destek aldım ve tuvalete olan yolculuğum her zamanki on adım yerine otuz yavaş ve sürünen adımdan oluşmuştu. Oraya vardığımda ise nefessiz kalmıştım. Yeniden kestirecek kadar yorgundum.

Ağrılardan serseme dönmüş zihnimde temizlik önce geliyordu. Duşa girerek otomatik olarak sıcak suyu açmak yerine musluğun kolunu soğuk tarafta bıraktım. Üzerimdeki giysilerden

kurtuldum. Her parçayı çıkardığımda altında başka bir parça daha olduğunu görerek hayıflanıyordum. Sonunda sutyenime ulaştığımda neredeyse tamamen vazgeçmek üzereydim.

En sonunda özgürdüm ama o çok istediğim duşu almak için enerjim kalmamıştı. Yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuk gibi küvete emekleyerek girdim, sırtüstü uzandım ve suyun tenimi dövercesine akışına kendimi bıraktım. Özellikle karnım o kadar hassastı ki her damlanın acısı içime oturuyordu. Sanki birileri yukarıdan küçük mermiler fırlatıyordu üzerime. Ama buna rağmen iyi hissediyordum ve bu harika hisler içinde erimek üzereydim.

Ara sıra uyuyakalıp uyanarak uzun bir süre orada uzandım. Nefesim düzenli bir hal alıp kaslarımın ağrısı azalınca doğrularak saçlarımdan ve yüzümden suyu akıtıp öylece bekledim.

Gözlerime şampuan kaçtı ve gözlerimi durulamak için ovuşturarak yıkamaya çalışırken oldukça bitkin düştüm. Gözlerimi yanmadan yeniden açabilmek için o kadar çok su akıttım ki sanki saatler geçmiş gibi hissettim. Sonra kendimi saç kremiyle de aynı mücadeleye girmeye ikna edemedim.

Suyu kapatıp altımda küvetin boşalmaya başladığını hissederek yeniden arkama yaslandım. Gözlerimi ne kadar uzun süre kapalı tutarsam bedenimin o kadar ağırlaştığını hissediyordum. Tenimin üzerindeki minik ıslaklıklar kurudu ve bir an için bomboş, durgun kalmak çok iyi geldi.

Sonra Garrick'i hatırladım ve yeterince uzun bir süre bencillik yaptığıma karar verdim.

Küvetin yan duvarı da başlı başına bir savaş alanıydı. Oradan çıkmak tüm gücümü tüketti. Giyinmek söz konusu bile olamazdı. Saçlarıma bir havlu sardım ve üstüme bornozumu geçirdim. Birkaç tane küçük havlu alarak onları soğuk suya batırdım, sonra suları damlamasın diye iyice sıktım.

Artık kendimi biraz daha canlı hissediyordum. En azından duvara dayanmadan yürüyebiliyordum. Attığım her adımda yine ağrılarımı hissediyordum ama artık daha dayanılabilir bir hal almıştı. Yine de yatağında Garrick'in yanına çöktüğümde büyük bir rahatlama hissettim.

Yeniden üstündeki battaniyeleri açınca döndü ama uyanmadı. Nemli havlulardan birini alına, diğerini ise açarak göğsüne koydum. Sonuncusunu ise kollarına ve bacaklarına kompres yapmak için kullandım. Ama bu bile çok zor geliyordu. O yüzden sonuncu havluyu da rulo yaparak ensesinin altına yerleştirdim.

Sonra yanına yatıp uyudum.

Sonra birlikte uyandık. Ateşi hâlâ yükseliyordu ama onu biraz su içmeye ikna ettim. Ben de bir şeyler içene kadar ne kadar susamış olduğumun farkına varmamıştım. Onun koca bir bardak suyu içmesine yardım ettikten sonra kendim iki bardak içtim. Nihayet üzerimdeki kalın bornozdan kurtulup ince ve rahat pijamalara geçecek enerjim vardı. Garrick'in alnındaki ıslak havluyu yenilediğimde iç çekti.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Ne kadar kendinde olduğundan emin değildim. Orada olduğumu kesinlikle biliyordu çünkü uyandığından beri bana birkaç kez adımla seslenmişti ve hasta olduğunu da biliyordu ama bunların ötesinde neyin ne kadar farkındaydı bilmiyordum.

“Rica ederim. Aslına bakarsan ilk sen bana baktın.”

Gözleri kapandı ama gülümsüyordu. “Sen daha iyisin bu konuda.”

“Önemli olan o değil,” dedim. “Sadece yalnız olmamak güzeldi.”

Yüzünü bana doğru dönebilmek için bir hamle yaptı

ama bedenini yana çeviremeden sadece kollarını uzatabildi. Kolumu göğsüne atarak onu kendime çektim. O da kolunu bana dolayarak beni kendine çekti. Böylelikle nispeten yana dönebilmiş ve bana daha yaklaşmıştı.

Rahat bir pozisyon bulup yerleştğinde bu küçük hareketten bile tükenmiş bir halde nefes verdi. “Özür dilerim,” dedi.

“Ne için?”

Yardıma ihtiyacı olduğu için mi? Benim hasta halimden çok daha iyi ve güçlü görünüyordu oysa.

“Seni hepten yalnız bıraktığım için. Cade ile aranızı girdiğim için. Seni özlediğimi söyleyemeyecek kadar inatçı olduğum için. Üzgünüm.”

Aklım karışmıştı ve parçaları pek yerine oturtamıyordum. Ama asıl önemli olan bölümü duymuştum; üzgündü ve ben de öyleydim ve beynim neden bunun olmaması gerektiğiyle ilgili tüm detayları hatırlayamayacak kadar bulanıktı. Onu kendime doğru çektim. Başı boyun kıvrımına düştü. Sanki aylardır ilk kez ciğerlerime hava çekiyormuşum gibi derin bir nefes aldım. Ona yaptığı telefon konuşması, aramızda geçen tartışma ve başka bir sürü şeyle ilgili sorular sormak istiyordum. Ama boynuma doğru “üzgünüm” diye defalarca söylemeye devam ediyordu ve şu an bu soruların gerçekten de önemi yoktu.

Ona daha da sıkı sarıldım ve hastalığa karşı birlikte direnerek uyuduk.

Günler bu şekilde geçip gidiyordu. Birbirimize sarılıp uyuyor ve uyanıyor, biraz güç bulduğumuzda bir şeyler yemek ve duş almak için ayağa kalkıyorduk. Hastalığın çölde bir vaha olduğunu düşünmek biraz tuhaf olsa da bizim için öyle olmuştu. Fiziksel gereksinimlerimiz beynimize galip geldiği zaman, ilişkimiz ya da aramızın neden bozulduğuyla ilgili konuşmamız gerekmiyordu. Bir şeyleri çözmeye ya da kendimizi açıklamaya da ihtiyaç duymuyorduk. Bakire olduğum için ya da onunla seks yapma fikrinden dolayı endişelenmeme bile gerek yoktu.

Birbirimizi özenle kucaklıyor ve dış dünyadan uzakta, çarşılarımdın altındaki sessizlikte şifa buluyorduk. Cumartesi itibariyle yatağın dışında daha fazla zaman geçirecek, gerçek yemekler yiyecek, TV izleyecek ve... konuşacak kadar iyileşmiştik.

Sırtım onun göğsüne yaslanmış, kolu bana dolanmış halde kanepemde uzanıyorduk. TV izliyor olmamız gerekiyordu ama alnını enseme yapıştırmıştı ve ben de onu hastalığının ilk günleriyle ilgili sorguya çekiyordum.

“Aradığında Eric ne dedi?”

“Eğer üzgün olup olmadığını soruyorsan, üzgün değildi. Sanırım şu an oyuncuların yarısı hasta zaten.”

Harika. Eğer hepimiz sürekli böyle yorgun olursak, gösterimiz berbat olacaktı. O zaman bunun *Uyuşuk Phaedra* adlı deneysel bir çalışma olduğunu söyleyebilirdik.

Başka bir soru sordum. “Senin bana bakmanla ilgili ne dedi?”

Alnını ensemden kaldırdı. “Bilmiyor ki. Seni yatağına götürmemi, dinlenirsen iyileşeceğini söyledi. Telefonundan anneni aramamı da söyledi.”

İşte *bu* korkunç olurdu. Annemi tanıyan biri olarak, onun adını öğrenir öğrenmez bana ne zaman evlilik teklifi etmeyi planladığını soracağından emindim.

“Ama sen yanımda kaldın.”

“Seni öylece bırakamazdım. Eric’e kendimi pek iyi hissetmediğimi söyleyip seninle kaldım.”

“Ama neden?”

“Bunu gerçekten sormak zorunda mısınız?”

“Evet.” Haftalar önceki telefon konuşmasında onun umurunda olmadığını, zaten aramızdaki ilişkinin uygunsuz olduğunu söylediğini duymuştum. Burada kalma nedeni her ne ise bunu duymam gerekiyordu.

“Peki, o zaman bunu yapacaksak, doğru şekilde yapayım,” dedi.

Arkamda doğrularak oturmaya çalıştı ama kanepede adeta iç içe geçmiş durumdaydık. Her ikimiz de hâlâ biraz halsiz olduğumuz için doğrulma çabamız daha büyük bir karışıklıkla sonuçlandı. En sonunda nasıl olduğunu anlamadığım bir biçimde üstümde duruyordu. Kıpırdayarak üzerimden kalkmaya çalıştı ama hareketleri tıpkı ters dönmüş bir kaplumbağayı andırıyordu. En sonunda pes ederek, bana sırtüstü dönebileceğim kadar bir mesafe bırakacak şekilde kendini yukarı kaldırdı. Sonra daha yumuşak bir şekilde üzerime uzandı.

Bir hafta boyunca aynı yatakta uyumuş olmamız gerçeğine karşın bu durum yine de fazla yakın, yine heyecan verici ve yine korkutucuydu. Kendini dirseklerinin üzerinde olabildiğince yukarıda tuttu ama güçsüz hissettiği için hâlâ ağırlığını üzerimde hissediyordum.

Bundan hoşlanmıştım.

“Ne diyordum?” dedi. “Ah, evet, sana âşık oluyor olabileceğimden bahsediyordum.”

Gözlerimi kırptırdım. Sonra yeniden kırptırdım.

Saniyeler içinde o kadar çok sayıda duyguyu yaşamıştım ki gözlerimi kırptırıp durdum. Şok, inanamama, heyecan, korku, arzu, belirsizlik ve en sonunda bir şeyde karar kıldım... Adı konulamayacak kadar büyük bir şeydi bu. İçimde bir galaksi vardı; karmaşık ve sonsuz ve mucizevi ve kırılğan. Ve ortada da güneşim duruyordu. Garrick. Aşk. Artık bu iki kelime benim için eşanlamlıydı. Bana âşık mı oluyordu? *Bana?*

Elinin bir dokunuşu beni o dünyadan dışarı çıkararak yeniden bu ana döndürdü. “Bir erkeği böyle bir sessizlikle çıldırtabilirsin.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim. Sonra *pek de* o kelimeleri söylememiş olduğunun farkına vardım. Bana *âşık oluyor olabileceğini* söylemişti. Ve bu ifadede bir belki vardı. Kahretsin. “Yani... ben de aynı şekilde hissediyorum demeliydim. Ben de âşık oluyor gibiyim. Çünkü sana çoktan âşık olmuş olmak çok hızlı gitmek olurdu. Çılgınlık olurdu. Çok hızlı, değil mi? Çok fazla. Çok aceleci. O yüzden... sana âşık değilim. Değilim. Sevilmeyecek biri olduğundan değil ama âşık olmak üzere olmakla, âşık *olmak* arasında fark var. Ve biz daha birinci aşamadayız, ikinciye gelmedik. Yani ben de sana âşık oluyor olabilirim. Bunu demek istedim. *Sadece*

bunu demek istedim.” Dağılıyordum. Gözlerinde yumuşacık ve duygularını ele vermeyen sabit bir bakış vardı. Bense bu sırada anlaşılmazlık girdabına yuvarlanıyordum. En sonunda beni çabucak öptü. Bu hızlı öpücük bir noktalama işareti görevi görmüştü ve nihayet *konusmayı* kesmiştim.

İç çektim. “Saçmalamaya başlamadan *önce* yapmalıydın bunu.”

Gülerek bir kez daha beni öptü. Bu kez biraz daha uzun sürmüştü.

“Senin saçmalamandan hoşlanıyorum. Hatta saçmalamalara bayılıyorum. Artık daha kararlı bir şekilde ifade edebilirim. Âşık oluyor gibi falan değilim. Kesinlikle sana âşığım. Fazla olmamıştır umarım, ne dersin?” Yüzündeki sırıtiş göz kamaştıracıydı ve aynı zamanda o kadar alaycıydı ki koluna hafifçe yumruk attım.

Acımış gibi yapmak için bile uğraşmadı. Sadece tüm ağırlığını üzerime vererek beni öptü ve bu da en güzel “çok fazla”ydı.

Ben hep çok fazla düşünürdüm. Eric’in dediğı gibi kafamda hep çok fazla düşünce olurdu. Ama Garrick ile tanıştığımdan beri düşünmeyi tamamen bırakmak gibi utanç verici bir eğilime sahip olmuştum. Tepki olarak ağzımdan çıkan şeyler neredeyse hep beni utandırıyordu ama bazen işe yaradıkları da oluyordu. Kimi zaman akla gelen ilk şeyi söylemek işe yarıyordu. Bazen basit ve dürüst olmak en iyisiydi.

Bunun öyle anlardan biri olduğunu *umuyordum*.

“Ben bakireyim,” dedim ona. “Tanıştığıımız gece kaçmamın nedeni buydu. Kedim falan yoktu. Cade’le birlikte de değildim. Sadece korkmuştum.”

Boynumu öperken birdenbire durdu. Sonra yavaşça -tektonik-katmanların-yer değıştirmesi kadar yavaşça- başını

kaldırdı. Bana baktı. Bakışları adeta beni delip geçiyor, içime bakıyordu. İçimden yükselen yüzümü saklama, çığlıklar atarak kaçıp gitme, başka bir hayvanı bahane ederek saçma sapan mazeretler üretme isteklerine karşı direniyordum. Fısıldadım: “Bir kadını böyle bir sessizlikle çıldırtabilirsin.”

Belli belirsiz bir tepki verdi; sadece kaşlarının arasındaki derinin kırıştığını gördüm.

“Bakalım doğru mu anladım... aslında bir kedin yoktu? Bana bakire olduğunu söylemek zorunda kalmamak için mi gidip *bir kedi aldın*?”

Titremelerine engel olmak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Başımı dediklerini onaylayarak salladım. Yüzünde şaşkınlıkla eğlenme arası bir ifade vardı. Şaşkınlıktan serseme dönmüştü. Durumu en iyi böyle ifade edilebilirdi. Kesinlikle afallamış bir haldeydi.

“Saçmalamalarımaya bayıldığını söylemiştin,” diye hatırlattım.

“Evet. Seni seviyorum. Sadece... dürüst olayım mı? Rahatladım.”

“Bakire olduğum için rahatladın mı? Ne sanıyordun ki, sürtük olduğumu falan mı düşünmüştün?”

“Asla senin bir sürtük olabileceğini düşünemem.” Onun “sürtük” derkenki halini tapılası bulduğumu söylemek çok mu uygunsuz olurdu? “Ama bir şeyler sakladığını biliyordum. Benimle birlikte olmamanın başka bir nedeni olabileceğinden korkuyordum. Bunu düşünerek aylarca paranoyak gibi yaşadım.”

“Paranoyak mı? Benim zaten uygunsuz bir seçim olduğumu söylediğin telefon konuşmanı duydum. Benim yüzümden iş değiştirmeyi planlıyordun. Sana duygularımı gösterecek kadar uzun bakarsam veya seni ne kadar özlediğimi açık

edersem eşyalarını toplayıp şehri terk edersin diye az kalsın aklımı yitirecektim.”

“Sen neden bahsediyorsun? Buradan ayrılmayı hiç düşünmedim.”

“Seni duydum. Ofisine geldiğim gün. Philadelphia’dan biriyle konuşuyordun. Ve aramızdaki her şeyin bittiğini, zaten uygunsuz olduğunu falan söyledin...”

Elini dudaklarıma götürdü. “Bliss, bu kez saçmalamanı *keseceğim*. Durumumuz uygun olmak dışında her şeye benziyor olabilir ama *seni* hiçbir zaman uygunsuz bir seçim olarak görmedim ve beni kovsalar bile gitmezdim. Artık bunun için çok geçti çünkü aklımı başımdan almıştın.” Geçmiş zaman kullandığı için içimden onu düzeltmek geldi ama kendime engel olabildim. Aklını başından almışım. Beni seviyor. Tanrım, bu harika bir his. O kadar harika ki bedenimin bir yerine dövme olarak kazıtmayı isteyebilirim.

Nefes verdi ve karşılığında alnına düşen sarışın tutamlar dans ettiler. “Aslında o telefon görüşmesi Philadelphia’dan ayrılmadan önce yaşanan bir şeyle ilgiliydi. Philadelphia’dan *neden* ayrıldığımı da kısmen açıklıyor.”

Uzun zaman önce buluştuğumuz günlerden birinde ona Philadelphia’dan neden ayrıldığını sorduğumda beni öperek ustalıkla konuyu değiştirdiğini anımsadım. O zaman bunu önemsememiştım. Belki de önemsemiş olsaydım, her şey çok farklı gelişirdi. Ağırlığını üzerimden çekip yeniden yan yatarak yanıma uzandı. Konuşurken hemen hemen hiç bana bakmıyordu. “Jenna adında bir arkadaşım vardı. Sizin Cade’le olan ilişkinize benzer bir ilişkimiz vardı. Yüksek lisans yaparken arkadaş olduk ve bunun iyi bir fikir olmadığını bilmeme rağmen daha fazlasını da olmaya çalıştık. Onu bir arkadaş olarak çok önemsiyordum ama içimde ona karşı daha fazla

bir duygu yoktu. İlişkimize bir son verdiğimde tam bir felaket yaşadık. Birlikte bir gösteriye hazırlanıyorduk. Aynı tiyatrolarda bir arada çalışıyorduk ve tıpkı sizin ilk Phaedra provalarınızda olduğu gibi biz de birlikte yaptığımız her şeyi berbat ediyorduk. Sonuç olarak, iş bulmakta zorlanmaya başladım. Arkadaşlarımızın çoğu da Jen'den yana tavır aldı. Bu yüzden Eric bana bu işi önerir önermez koşarak geldim. Önceleri bundan dolayı çok utanıyordum. Bırakmıştım. Vazgeçmiştim. Ve bu süreç içinde iyi bir arkadaşımı kaybetmiştim. Kulak misafiri olduğun telefon konuşması Jen ile ilgiliydi. Kafamda bitirdiğim şey oydu. Ve Cade'le sana bu kadar sert çıkışmamın nedeni de buydu. Sadece arkadaş olduğunuzu bilmeme rağmen ona gidebileceğini düşünerek ödüm patlamıştı. Benim yaptığım hatanın aynısını yapacağından korkmuştum. Üzgünüm. Bu durumu pek de iyi idare edemedim. Eğer sorduğun zaman yanıtlamış olsaydım, beni anlayabilirdin..."

Onu öperek sözünü kesme sırası bendeydi. Yana dönerek onu kendime çektim. Defolu duygularımın tamamını o öpmeye döktüm; onun duygularıyla ilgili hissettiğim belirsizlik, bakireliğimle ilgili duyduğum korku, kaybettiğimiz zamanla ilgili duyduğum pişmanlık. Tüm bunları o öpücükle birlikte gönderdim, aklımdan çıkardım.

"Şimdi anlıyorum," dedim ona. "Önemli olan bu."

"Seni seviyorum," dedi. Bunu duymaktan hiç sıkılmayacaktım.

"Ben de seni seviyorum."

"Bunu bir kez daha söyleyebilir misin? Böylece hastalıktan dolayı allak bullak olan beynimin bana oyun oynamadığından emin olabilirim."

Onu yumuşak bir şekilde öptüm. Zaten mevcut durumumuzda sadece yumuşak hareketler yapmaya halimiz vardı.

“Seni seviyorum, Garrick.”

Ne kadar *korkmadığımı* görmek şaşırtıcıydı.

Artık korkmuyordum.

mobildepo

B oynumda ağır bir altın gerdanlık vardı. Saçlarım maşayla kıvrılmış, mücevherlerle süslenmişti. Elbisem nefes kesici ve sade olmasına rağmen ağır ve kabarıktı. Makyaj tasarımcımız saçıma son rötuşları yaparken soyunma odasındaki aynaya bakarak oturuyordum. Sonra sahne makyajımı tamamladım. Gala gecesi idi; ağır kostümüm ve mücevherlerime rağmen havada süzülüyor gibiydim.

Damarlarımda kandan daha hızlı dolaşan bir heyecan vardı.

Buradaydık. Sonunda. Salgın hastalığımız yüzünden gala gecesi bir hafta ertelenmişti ama buna rağmen gösteri iyi geçmişti. Gerçekten iyiydi. Ve yalnız değildim.

Afrodit olarak son derece göz alıcı görünen Kelsey, sendeleyerek odaya girdi. “Biliyorum, biliyorum. Bana öyle bakmana gerek yok. Ne kadar harika göründüğümü biliyorum.”

Yeniden aramız düzeldiği için kendimi mutlu hissederek gülümsedim. O korkunç mono hastalığından paçayı kurtaran tek yakın arkadaşım oydu. Şişe çevirmenin onun fikri olduğu düşünülürse bu gerçekten çok zalimceydi.

Bahar tatilinin son gününde ortaya çıkarak “saçma sapan şeyler yüzünden sorun yaşamayı bırakıp aramızı çoktan düzeltmiş olmamız gerekirdi” demeye geldiğinde Garrick ve

beni yatakta birbirimize sarılmış halde buldu. Parçaları çabucak birleştirdi o gece neden dans etmek için dışarı çıkmak istemediğimi de anladı. Yüzünde kocaman bir sırıtişla odamdan çıkarken, “Kusura bakma. Hiçbir şey görmedim. Ağzım mühürlü,” dedi. İlk başlarda Garrick tamamen panik olmuştu ama sonra onun kesinlikle bizimle işbirliği içinde olduğunu anladı.

Kelsey saçlarımı bitirmek üzere olan Megan’a gülümseyerek şöyle dedi: “Harika görünüyor, Meg! Muhteşemsin! Ama sanırım Alyssa’nın içeride sana ihtiyacı var, o yüzden biraz daha hızlı olabilirsin belki.”

Megan başını salladı. Soyunma odasından uçarcasına çıkmadan önce nihai ürününü yarım kutu saç spreyiyle sabitledi.

Kelsey yanımdaki sandalyeye kendini attı. “Rica ederim ve öncelikle göz kamaştırıcı görünüyorsun. Biraz kıskandım. Afrodit’in elbisesinin daha güzel olması gerekmez mi?”

Gözlerimi devirdim.

“Pekâlâ, tamam. Boş ver. İkinci olarak, bu gece inanılmaz olacaksın. Ciddiyim. Herkese patronun kim olduğunu gösterecek gibisin. Üçüncüsü ise bol şans!” Bana doğru uzanarak yüzümün yanını yaladı. Bu hareket, onunla tanıştığımızdan bu yana bildiğim tuhaf bir sahne öncesi geleneği idi. “Ve son olarak, dışarıda sana bol şans dilemek için bekleyen biri daha var. Isınma öncesi beş dakikan var. Üç dakikalığına sizi baş başa bırakmaya söz verebilirim, yani hâlâ elinde fırsat varken yararlanmaya bak.”

Yanağıma uzaktan öpücük göndererek kapıya yöneldi ve Garrick içeri girer girmez kapıyı arkamızdan kapattı.

“Selam,” dedi.

“Selam.”

Odanın ortasında durduğum için içeri doğru bir adım attı. Odanın her yerinde bulunan düzinelerce aynada kendimi görmek rahatsız ediciydi, bu yüzden ona odaklandım. Çok da zor olmadı çünkü her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

“Çok...” Duraksadı, detaylı bir işçiliği olan gece mavisini kostümüme alıcı gözüyle baktı.

“Sevimli göründüğümü söylersen seni çiğ çiğ yerim, ona göre.”

Gülümseyerek beni kendine doğru çekti. Makyajımı bozmamaya özen göstererek beni boynumdan öptü. Sonra aşağı doğru inerek elbisemin tam başladığı noktadan kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. Dokunuşları karşısında başımın döndüğünü hissederek omuzlarını kavradım.

“İnanılmaz seksi göründüğünü söyleyecektim. Üvey annem olmadığın için çok mutluyum,” dedi.

Kahkaha attım. “Öğrencin olmamın çok daha iyi olduğundan emin değilim.”

Dudaklarını boynumun üzerinde yukarıya doğru gezdirdi. Yüzlerimiz karşı karşıya duruyordu. Koyulaşmış ve yıkılmış görünen mavi gözleri neredeyse elbisemle aynı tondaydı.

“Bir ay,” dedi. Bir ay sonra artık benim öğretmenim olmayacaktı ve ben de bir üniversite öğrencisi olmayacaktım. Bir ay sonra nasıl hissettiğimizin ve kimlerin bu durumdan haberdar olduğunun hiçbir önemi kalmayacaktı. Sevişmeyi planladığımız tarihe de bir ay vardı.

Hasta halde benim evime kapanıp kaldığımız zamanlarda bu, makul bir plan gibi görünmüştü. Bu konudaki endişelerimi gidermek için yeterli zamanım olacaktı ve ayrıca artık başımızın belaya girme olasılığı kalmayacağı için de önemliydi. Ama bana daha fazla öyle bakmaya, şimdi olduğu gibi

bakmaya, beni seviyor gibi bakmaya devam ederse beklemek çok da umurunda olmayabilirdi.

“Seni gerçekten öpebilmeyi isterdim,” dedi üzgün bir ifadeyle kat kat sahne makyajından dolayı dolgun ve kıpkırmızı görünen dudaklarına bakarak.

“Bu gece,” dedim ona. “Partiden sonra. Benim evde?”

İleri doğru eğildi. Son saniyede dudaklarımdan saparak dizlerimi titrettiğini *bildiği* kulağımın altındaki o noktaya yönelerek beni oradan öptü.

“Keşke daha önce olabilseydi. ‘Arzunun tüm gazabını içimde hissediyorum.’” Oyunda benim repliklerimden birini bana söylüyordu ve bu da bana buluşma süremizin sonuna gelmiş olabileceğimizi anımsattı.

“Birileri gelmeden gitsen iyi olacak. Yol üstünde Kelsey’ye teşekkür et, olur mu?”

“Ah, ederim. Başıma gelen en iyi şey... o kızın aramızdaki ilişkiyi öğrenmesi oldu.”

Yeniden aynaya dönerek saçımın ve makyajımın hâlâ mükemmel görünüp görünmediğine baktım. “Az önce en iyi arkadaşımın başına gelen en iyi şey olduğunu söylediğini duymamış gibi davranacağım.”

Gitmesi gerekiyordu ama buna rağmen hızlıca yanıma gelerek bana arkamdan sarıldı. Son bir kez daha ensemden öptü ve, “Seni seviyorum,” dedi. Aynadan ona baktım. Birlikte çok hoş görünüyorduk; onun üzerinde takım elbise, bende ise zarif bir Yunan stili gece elbisesi vardı. Yine de hâlâ bu yaşadığımız şey bana biraz inanılmaz geliyordu. “Ben de seni seviyorum,” dedim.

Yanımdan ayrıldıktan sonra bir süre daha aynaya bakmaya devam ettim. Farklı göründüğümü düşünüyordum. Sadece üzerimdeki kostüm ve saçım ya da makyajımdan

dolayı değildi bu. Başka görünüyordum... mutluluk yüzüme yansımıştı.

Alyssa'nın ısınma için bizi çağırdığını duyduğumda hızla atan kalbimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Bugün büyük gündü.

İlk *Phaedra* performansımızdı.

Buradaki son gala gecemdi.

Ve eğer içimden geleni yapmaya devam edeceksem de bekâretimi kaybettiğim gece olacaktı.

Tiyatroda her şeyin tam da olması gerektiği gibi bir araya geldiği anlar vardır. Kostümler ve set mükemmeldi, dinleyici katılımcıydı ve mest olmuş haldeydi ve rol yapmak da fazla bir çaba gerektirmemişti.

Bu gece öyle gecelerden biriydi.

Oyuncuların her biri tutkulu ve heyecanlıydı.

Ve ben... sahne üzerinde geçirdiğim o iki saat içinde başka bir hayatı yaşadım. Utancı yaşadım. Benim için tanıdık bir duyguydu. Kocamın ölüm haberini alınca umudu yaşadım. Hayallere kapıldım, belki... belki Hippolytus sonunda benim olabilir diye düşündüm. Ona karşı hislerimin karşılıksız kalması üzerine ve zaten kocamın da ölmediğini öğrenince dehşet duygusunu hissettim. Yanlış suçlamalarım yüzünden Hippolytus'un öldürülmesi sonrasında vicdan azabı acısını deneyimledim ve en sonunda işlediğim suçları kabullenmenin yol açtığı bir teslim olma ve affetme hissi yaşadım. O an neredeyse *Phaedra*'nın içtiği zehrin kanıma karışarak kalbime ulaştığını hissedebiliyordum. Zehrin etkisiyle yere yığıldığım sırada Theseus son repliklerini söylüyor ve ışıklar kısılıyordu ki gerçek anlamda rolümün etkisinden çıkmaya başlamıştım.

Alkışlar karanlıkta başladı ve nefesim adeta boğazıma tıkanmış gibiydi. Az önceki gibi mükemmel ve güçlü performans deneyiminin etkisiyle gözümde akmak üzere olan yaşlara karşı savaşıyordum. İşte tiyatro buydu; böyle bir deneyimdi. Bu ortamın aynısını bir daha asla oluşturamayacaktık. Sadece bu akşam burada bizimle birlikte olan seyirciler bu gösterinin nasıl bir şey olduğunu bileceklerdi.

Tiyatro hayatta bir kerelik bir deneyim... hem de her seferinde.

Sanki yıldızlar benim için bir araya gelmişlerdi çünkü birdenbire yaşamımla ilgili pek çok şey açıklığa kavuşmuştu. Şu ana kadar aklıma bile gelmeyen şeyler zihnime yerleşmişti. Her şey daha anlamlı geliyordu ve Garrick'i görmek için sabırsızlanıyordum. Son selamdan sonra sahneyi terk ettiğimizde sahne arkasında ayrı bir curcuna yaşanıyor. Sahne kapısından soyunma odalarına uzanan koridorlara aileler ve arkadaşlar sıralanmışlardı. Eric de oradaydı ve sahnelediği oyunla ilgili gurur duyduğu bize gülümsemesinden belliydi. Bana bu fırsatı verdiği ve berbat bir performans sergilediğim o ilk hafta provalarından sonra benden vazgeçmediği için o kadar minnettardım ki ilk önce ona sarıldım.

“Şu ana kadarki en iyi performansındı, Bliss. Kendinle gurur duymalısın.”

Duyuyordum, Tanrım, kendimle gurur duyuyordum. Yüzüm, gülümsememin genişliğiyle ikiye ayrılmış gibiydi.

Garrick arkasında duruyordu ve riskli olmasına rağmen ona da sarıldım. Bana sadece kulağıma, “Harikaydı,” diye fısıldayacak kadar uzun sarıldı.

Sonra kalabalıkta kendimi kaybettim.

Terden parlıyordum ve üzerimde sıkı sıkı bana tutunmuş biri varmışçasına elbisemin ağırlığını hissediyordum ama

yine de adeta yağan tebriklerin ve kucaklamaların tadını çıkarıyordum.

En sonunda yeniden soyunma odasına geldiğimde dans ettim.

Hepimiz dans ettik. Kelsey iPod'unun tuşunu çevirdi ve üstümüzdeki kat kat kostümlerden kurtulurken hep birlikte kutlama yaptık. Soyunma odamız ter kokusuna baskın çıkan çiçeklerle doluydu. Kostümlerimizi çıkarıp gerçek giysiler giydikten sonra sahne makyajımızı çıkarıp gerçek makyajımızı yapınca kutlamamıza asıl parti mekânında devam etmek üzere oradan ayrıldık. SideBar'a gidecektik. Burası kampusa yakın olup da yirmi bir yaşın altındakileri de kabul eden tek yerdi. Biz de tüm ekip olarak gittiğimiz için böyle bir yer seçmemiz gerekiyordu.

Soyunma odasından çıkar çıkmaz karşımda Cade'i görünce şaşırmıştım. Yanıma doğru bir adım attı. "Hey, SideBar'a birlikte gidelim mi?"

Şaşırtıcı ama kesinlikle sıcak bir tavırdı.

Ona şöyle dedim: "Çok iyi olurdu ama ben biraz erken ayrılmayı planlıyorum. Oldukça yorgunum."

"Ah," diye başını salladı. "O zaman seninle gelsem ve dönüş için başka bir araba bulsam olur mu?"

"Elbette, bana uyar."

Sessizlik içinde arabama doğru yürürken boşluğu biraz gürültüyle doldurmak için anahtarlarımı sallıyordum. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz radyonun sesini kıstım. "Ee, nasıl gidiyor, Cade?"

Emniyet kemeriyle oynuyordu. Tedirgindi. Soruma yanıt vermeden başka bir soru sordu. "Garriek'le işler yolunda mı?"

Kaşlarını çatarak otoparktan çıkarken göz ucuyla da onu izliyordum. "Neden?"

“Özür dilerim. Tuhaf bir şey mi bu? Tuhaf değil, dostça bir soru olmasını istemiştım.” Çok rahatsız görünüyordu. Nasıl bu duruma gelmiştık?

“Tuhaf değil, Cade. Özür dilerim. Sadece... bu konuda biraz fazla dikkatli olmaya çalışıyorum herhalde. Aslına bakarsan her şey harika.”

Başını salladı. “Güzel. İşte bu güzel.”

Garrick ile bu kadar uzun bir zamanı birlikte geçirdikten sonra düşündüğünü söylemeyen erkeklerle nasıl baş edileceğini unutmuş gibiydim.

“Bana ne hakkında konuşmak istediğini söyle, Cade. Her ne ise, sorun değil, konuşalım.”

Derin bir nefes aldı. Hâlâ tedirgindi ama artık emniyet kemeriyle oynamıyordu. “Sana bir soru sormak istiyorum ama bunun fazla özel olacağını biliyor ve herhangi bir şekilde çizgiyi aşmak istemiyorum.”

“Cade, zor günler atlattık. Ama yine de seni en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Senin yeniden en yakın arkadaşlarımdan biri olmanı istiyorum. Bana istediğin şeyi sorabilirsin.”

“Mezun olduktan sonra birlikte yaşamayı mı planlıyorsunuz?”

İçimden gelen ilk tepki “Evet,” demek oldu. Garrick ile bu konu hakkında pek fazla konuşmuş sayılmazdık. Elbette tüm bu “bir ay” meselesiyle birlikte bu konuda da ima edilen bir şeyler olmuştu aramızda ama gerçek anlamda bir şey konuşmamıştık.

“Burada mı kalacaksın? Yoksa Philadelphia’ya mı taşınacaksın? Ya da başka bir yere?”

Barın otoparkında arabam için yer aradığım o süreyi düşüncelerimi toparlamak için kullandım. Bu konuda çok

düşünmüş olsam da şu an Cade'le böyle bir sohbetin içinde olmamalıydık. Konu başka olmalıydı.

“Neden soruyorsun?”

Elleriyle saçlarını karıştırdı. O sırada içimden “Hadi söylesene!” deme isteğine karşı direniyordum.

“Şey... birkaç ay önce yüksek lisans başvuruları yapmıştım... şey, öncesinde... yani tüm bu yaşananlardan önce. Ve çok da gideceğimi düşünmüyordum ama kabul edilmişim. Şimdi ise bunun hoşuma gidebileceğini düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Bu harika, Cade!”

“Philly’deki Temple’dan teklif aldım.”

“Ah.” Bu Garrick’in okuduğu okuldu.

“Ve sizin de Philly’ye gidip gitmeyeceğinizden ve benim orada olmamın tuhaf kaçacağını düşünüp düşünmediğinden emin olamadım. Sorun yoksa belki yine birlikte... takılabiliriz. Garrick için de sorun olmazsa.”

Öyle bir hayatın neye benzeyebileceğiyle ilgili zihnimde bir imge oluşmaya başladı. Düşüncesi oldukça güzeldi.

“Philly’de olup olmayacağımızı bilmiyorum. Ama olursak da... senin de orada olman hiç de tuhaf kaçmaz. Ve evet, yine birlikte takılırız. Ve Garrick için sorun olmayabilir ya da olabilir; benim ne yapacağıma o karar vermiyor sonuçta. Söylediğimde ciddiydim, Cade. Seninle gerçekten yeniden arkadaş olabilmeyi istiyorum.”

Gülümsedi. Sonunda oturduğu koltukta rahatlamış görünüyordu. “Ben de.”

Gelecekle ilgili düşünen tek kişi Cade değildi. SideBar’da yedik, içtik ve fazlasıyla eğlenerek kutlamamızı yaptıktan sonra sohbetimiz duygusal bir hal aldı. İlk gösterilerimize dair anıları paylaşıp birlikte aldığımız derslerden, tam bir felakete dönüşen partilerimizden söz etmeye başladık. Rusty bu kez bir sevişme partisi düzenleme önerisini ortaya atınca herkes üzerine peçeteler, kâğıt parçaları ve hatta sıcak bir dürüm parçası fırlattı.

Tıpkı tiyatroda olduğu gibi hayatta da kimi zaman mükemmel anlar oluyor. Tüm yıldızların uygun hizada olduğu, tam olarak olmak istediğin yerde, muhteşem insanlarla birlikte, tam olarak yapmak istediğin şeyi yaptığın anlar.

Üniversiteden ayrılmak olanaksızmış gibi görünüyordu.

Burada geçirdiğim dört yıl, hayatımın en mutlu yıllarıydı. Coşkulu çılgınlıklar ve kahkahalar eşliğinde masanın etrafında konuşan insanlara baktım (masamızdan tek bir ses seviyesi çıkıyordu... çok yüksek). Bu insanlar benim ailemdi. Beni anlıyorlar ve herkesten çok tanıyorlardı.

Onlarsız bir hayat düşünemiyordum.

“Ah! Durun! Gözyaşı alarımı!” diye bağırdı Kelsey. “Bliss ağlamaklı oldu!”

Utanarak gözlerimi sildim çünkü Kelsey haklıydı.

“Kes sesini! Sadece sizleri çok seviyorum işte, tamam mı?”

Kelsey’nin kolları önce beni sarmaladı, sonra Rusty’yi, sonra Cade’i ve sonra saymayı bıraktım.

Rusty şöyle dedi: “Birlikte bir ay daha geçirmeyecekmişiz gibi davranmayı bırakın. Sizi bilemem çocuklar ama ben kocaman bir üniversitede yapılacaklar listesi oluşturdum ve bunları tamamlamak için sizlerin yardımına ihtiyacım var. Listenin ilk maddesi ise son gala gecemde süper sarhoş olmak. Hadi, ne duruyoruz, başlayalım!”

Çevremde dönen sohbetleri ve anlatılan hikâyeleri dinleyerek, hatta adeta içime çekerek yiyip içtim. Hayat güzeldi ve kendi yolumda ilerlemeye devam edersem daha da iyiye gidecekti.

Akşam yemeği bittikten sonra izin isteyerek erken ayrılmak düşündüğümünden daha zor olmuştu. O gece yapmayı planladığım şeyle ilgili endişeli olduğumdan değil –aslına bakarsanız o konuda kendimi iyi hissediyordum– ama arkadaşlarımdan ayrılmak istemiyordum.

İnsanları daha onlardan ayrılmadan önce özlemek komik olsa da şu an hissettiğim tam olarak buydu.

Bardan çıkıp arabama giderken hâlâ biraz melankolik bir ruh hali içindeydim. Ama neye doğru yol aldığımı düşününce bu karamsar halimin yok olması çok da uzun sürmedi. Garrick’e söz verdiğim gibi yoldayken ona mesaj atmadım çünkü hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Hızlıca bir duş alarak saçlarımı dalgali şekilde kuruması için açık bıraktım çünkü Garrick öyle seviyordu. Bu kulüpteki o geceyi düşünmeme neden oluyordu ve sadece düşüncesi bile kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyordu.

Dolabımın arkasında bir yerde özel olarak bu geceyi

düşünerek aldığım iç çamaşırlarımın olduğu bir Victoria's Secret poşeti duruyordu. Garrick'in beni o iç çamaşırlarının içinde gördüğü zaman tam olarak ne düşünebileceğini veya hissedebileceğini hayal etmeye çalışarak onları giydim.

Aynaya baktığımda kendimi seksi hissettim. Zaten o da hep seksi olduğumu söylerdi. Başlangıçta biraz gizemli olmakta fayda olduğunu düşündüğüm için gösteriden sonra giymiş olduğum elbiseyi yeniden üzerime geçirdim. Odamı toparladım, yatağın kenarında duran komodinin çekmecesindeki prezervatifleri kontrol ettim ve yatağımın üzerine oturdum.

Bunu yapacaktım.

Gerçekten bunu yapacaktım.

Garrick ile seks yapacaktım... bu gece.

Göğsümün içinde bir şeyler yükseliyordu. Önce sinirsel olduğunu düşündüm ama sonra ne olduğunu farkına vardım. Phaedra'nın oyuncu kadrosuna seçildiğimi öğrendiğimde ve gösterimiz bu kadar iyi geçtiğinde içimde oluşan hissin aynıydı bu. Heyecandan öte bir şeydi, çok daha iyiydi.

İçim kıpır kıpır olduğundan yatağımın üstünde sıçrayıp zıpladım. Güzel bir histi, bu yüzden bir kez daha aynısını yaptım. Kollarımı sağa sola sallayarak zıplıyordum çünkü doğru olan buymuş gibi geliyordu. Sonra yüzümü kapatarak atabileceğim en sessiz çılgılığı attım.

"Ne yapıyorsun?"

Garrick yatağımın ayakucunda duruyordu. Yüzünde eğlendiğini gösteren bir sırıtış belirmişti. Ciyaklayarak yeniden yatağa attım kendimi.

"Burada ne arıyorsun?" dedim.

"Dışarıda arabayı gördüğüm için geldim. Partiye bensiz başlamış olabileceğini düşünmemiştim. Bu geceki gösteri bu kadar iyi geçtiği için heyecanlısın sanırım?"

Olabildiğince zarif bir şekilde (yani sıfır zarafetle) yataktan kalktım. Böyle bir şeye hazırlıklı olmalıydım. Zira beni feci utandıracak bir şey yapmadan Garrick'le baş başa özel anlar yaşama yetim yok gibiydi. En azından bu kez bu durumu başlangıçta yaşamıştık.

“Gösteri harikaydı ama evde olduğum için mutluyum.”
Elimi göğsüne koydum, o da bana sarıldı.

“Bu gece harikaydın ve artık seni tamamen kendime saklayacağım.”

Bu gece ne yapmak istediğimi ona en uygun dille nasıl aktarabileceğim konusunda gerçek anlamda düşünmemiştim. İç çamaşırlarını, prezervatifleri ve yaşayabileceğim olası acıyı düşünmüş ama “Hey, seks yapmaya hazırım,” konuşması üzerinde kafa yormamıştım.

Aslında o bir erkekti ve bunu nasıl söylediğimin onun için önemi olup olmadığı konusunda ciddi şüphem vardı ama yine de... doğru olanı yapmak istiyordum.

“Kutlama nasıl geçti?” diye sordu.

“İyiymiş, gerçekten çok güzeldi. Mezun olduktan sonra herkesi özleyeceğim. Sadece bir ay kaldığını düşünmek biraz sinir bozucu.”

“Bir ay.” Gülümseyerek beni öpmek üzere eğildi.

Hızlı bir öpücük olmasını planlamıştı sanırım ama ona bu sefer tercih fırsatı vermedim. Kollarımı boynuna dolayarak yüzünü benimle aynı hizada tuttum ve dudaklarımı ateşli bir şekilde onun dudaklarına yapıştırdım. Hafifçe mırıldanırken ortaya çıkan titreşim dudaklarımı karıncalandırıyordu. Eli göğüs kafesimin etrafında kıvrıldı. Bense daha yukarılara çıkmasını, daha ileri gitmesini istiyordum. Bedenimin her noktasına dokunmasını istiyordum.

Kendi istediği yerlerde uzun uzun oyalandığında ağzımı

açarak dudaklarının birleştiği çizgi üzerinde dilimi dolaştırdım. Beni içeri kabul eden ağzının tadı her zamanki gibi bağımlılık yaratıyordu. Dilinin dilime değdiği her seferinde bundan daha da emin oldum.

Kollarımı ensesinden aşağı indirerek bir elimi tişörtünün içine doğru kaydırıp parmak uçlarımı sırtına bastırdım. Onun elleri kaburgalarım ya da boynum gibi daha güvenli yerlerde kalmaya devam ediyordu ama ten teması kurduğumuz her seferinde hafifçe seğirdiklerini ve gerildiklerini hissediyordum.

Beni öpmeye devam etti... yavaşça, güvenli bir şekilde.

Diğer elimi de tişörtünün içine kaydırıp karın kaslarını hissederek göğsüne kadar çıktım. Bunun üzerine onun da ellerini benzer şekilde bedenimde dolaştırmasını umdum.

Yapmadı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yatağımın kenarı dizlerinin arkasına değene kadar yavaşça yerini değiştirdim ve sonra onu ittim. Yatağa çöker gibi oturduğunda ise zaman kaybetmeden kucağına çıktım ve neredeyse seks yaptığımız o ilk gece olduğu gibi kendimi iyice ona doğru bastırdım.

“Bliss,” diye fısıldadı. Bir uyarı sayılabilirdi ama ses tonundan anladığım kadarıyla henüz o aşamaya gelmemişti.

Büyük olasılıkla ona ne istediğimi söylemeliydim ama beni öpme şekli... ya da daha yerinde bir ifadeyle beni öpmeme şekli... kendimi çaresiz ve güvensiz hissetmeme neden oldu. Hâlâ beni istiyordu. Kendi kendime bunu söylüyordum. Ve buna inanıyordum. Büyük ölçüde. Sadece biraz daha içimin rahatlamasına ihtiyacım vardı.

Geri çekilerek gözlerini açıp beni seyretmesini bekledim. Gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz fazla net, fazla odaklanmışlardı. Aşağı uzanarak elbisemin kenarını kavradım. Çekip çıkarmaya başladığımda gırtlığından istemsiz bir ses

çıktı ama yine de elbiseyi tamamen başımın üstünden çıkaranaya kadar durmadım. Önce bakışları kararlılıkla gözlerimde kaldı ama öne doğru eğilerek göğüslerimi onun göğsünün üzerinde gezdirmeye başladığımda aşağı baktı.

Nefes alış şekli tam da aradığım şeydi.

Straplez siyah sutyenim o kadar dardı ki büyük olasılıkla o an ortaya çıkan göğüs ayrımı çizgisi, sahip olduğum ve hayatım boyunca sahip olacağım en güzeliydi. Ve altımdaki minicik parça için de külot bile denemezdi.

“Bliss.” Bu kez sesinde kesinlikle uyarı tonlaması vardı. “İrademi gözünde fazla büyütüyor olmalısın.”

“Ah, irade gücünü çok iyi tahmin edebildiğimden eminim.”

Kendimi kalçalarına sımsıkı bastırarak şekilde öne doğru ittim. Dudaklarım dudaklarının etrafında dolaşarak onun beni öpmesini bekliyordu. Saldırgan tarafta olmayı bırakmıştım. Artık sıra ondaydı.

Her zamanki gibi sadece bunun beklentisi bile beni yormaya yetiyordu. Bakışları gözlerimle ağızım arasında dolaşıyordu. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım olduğu için ellerini nereye koyarsa koysun benimle temas ediyordu. Şu an biri belimde, diğeri ise saçlarımın içinde yumruk olmuş haldeydi. Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdiğimde saçımdaki elini daha da sıktı.

“Bliss.” Acı çekiyormuş gibi boğuk bir ses çıkmıştı ağzından.

Gülümsedim. Eğlenceliydi.

“Garrick,” diye karşılık verdim, gözlerimi olabildiğince masum bir ifadeyle açarak.

“Bu yaptığımız yavaşın tam tersi.”

Nefes vererek alt dudağım neredeyse onunkini sıyıracak

kadar öne doğru eğildim. Olabilecek en yavaş tempoyla bedenimi onun bedenine sürterek şöyle dedim: “Bence yeterince yavaş gittik.”

Belimdeki eliyle beni daha sıkı kendine çekti. Artık göğsüm, onun göğsüne yapışmıştı. Tişörtü hâlâ üzerindeydi. Ve onun aramızdan çekilmesini istiyordum.

“Ne demek istiyorsun?” Ah, işte o bayıldığım bakışı; bir yere odaklanamıyormuş gibi görünen kararmış gözler.

“Demek istiyorum ki,” dedim tişörtünü çıkarmak için kumaşın alt kısmından tutarken. “Artık yavaş gitmek istemiyorum.”

Tişörtünü yukarı doğru çekerken kolları otomatik bir şekilde beni takip ederek havaya kalktı. Başının üstünden tişörtünü çıkarır çıkarmaz da eski yerlerine döndüler. Göğüslerimiz yeniden birleşti ve tenlerimiz birbiri üstünde kaymaya başladığında inledi. “Şu an söylediğin şey konusunda çok emin ve net olman gerek, Bliss,” dedi bana.

Pekâlâ, artık açıkça söylemenin zamanı gelmişti. Ve çift sırtlı canavar ya da yatay tango ya da buna benzer gülünç edebi ifadeler kullanmadan söylemeliydim. Seks. Eğer bunu yapacaksam, söyleyebiliyor da olmalıydım. Öne eğilerek yüreklendirmek için onu öptüm. Onun bana gelmesini beklemenin canı cehennemeydi. Bu bekleyiş yeterince uzun sürmüştü zaten. Onu kendime doğru çektiğimde dudakları beni takip etmeye çalıştı. Küçük bir öpücük daha kondurarak onu yatıştırdım ve, “Seviş benimle,” dedim.

Üzerimdeki elleri, muhteşem yüzü ve altımdaki bedeni, birdenbire her şeyiyle gerilmişti.

“Bliss, benim için yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

“Bu gece herhangi bir şeye zorlanıyormuşum gibi görün-

memi sağlayan nedir? Aslına bakarsan ben seni biraz zorluyormuş gibi hissediyorum.”

Dudakları hırsıla dudaklarımı buldu; dişler ve diller ve o ateş. Bu kadarı bile arzuyla sarsılmama yetmişti ve sonra bitti.

Garrick yanıt verirken nefes nefeseydi. “Beni hiçbir şey için zorlamıyorsun. Sadece senin emin olmanı istiyorum. İstedığın zaman dur diyebilirsin.” Ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı. “Başka bir evcil havyan uydurmana hiç gerek yok.”

O sırtışı... aynı anda hem çıldırtıcı hem de çok seksiydi.

Ellerimi omuzlarına koyarak ondan uzaklaştım. Ayağa kalktım. “Eğer beni vazgeçirmeye çalışıyorsan...”

Henüz bir adım bile uzaklaşmamıştım ki kolumdan kavradığı gibi beni kendine çekmesiyle birlikte yeniden sırtüstü yatakta yatıyordum. Soluk soluğa nefes verirken sinsice üzerime gelen Garrick’in görüntüsü mideme bir sıcaklık dalgası yayılmasına neden oluyordu.

“Seni herhangi bir şeyden vazgeçirmeye çalışmıyordum. Sadece bir beyefendi olmaya çalışıyordum.”

Ah, evet! O ilk gece de bu beyefendilik kartını çekmeye çalışmıştı. Üzerimde belli bir mesafeyi koruyarak beklerken hâlâ tereddütlü gibiydi. Kotunun kemer yerlerinden tutarak onu iyice kendime bastırdım.

“Bana bir iyilik yap. Yarın beyefendi ol, olur mu?”

“Olur, hanımefendi,” dediğini duyduğumdan emindim ama sonrasında beni öperken artık hiçbir şey umurumda değildi.

Kendimden çok onun tadını almama yetecek kadar uzun ve sert öptü beni. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim çünkü bunu yaptığım her seferinde kalçalarını çok daha güçlü bir şekilde bedenime bastırıyordu.

Dikkatli olmazsa, kısa bir süre sonra kanayan bir yaram olabilirdi.

Elleriyle her yanıma okşarken hassas noktalarıma dokundukça tüylerimi ürpertiyordu ve sonunda bir eli sırtıma doğru uzanarak sutyenimin kopçasını buldu.

Dudakları dudaklarımdan ayrılarak boyun çukuruma yöneldi. Kirli sakalla kaplı çenesini göğüslerimin üstüne sürtüyordu.

Aynı anda ona doğru kavis çizerek doğrulduğumda sutyenimin de kopçası açıldı. Soğuk havayla temas eden göğüs uçlarım birer tomurcuk gibi sertleşmişti ve ben onun bana dokunması için yanıp tutuşuyordum. Bir keresinde birbirimize sahip olabileceğimizden söz etmişti ve şu an bundan başka hiçbir şey istemiyordum. Garrick göğüslerimin arasını öperken yanakları da hafifçe tümseklerini sıyrıyordu. Göğüslerimden birini eline diğerini ise ağzına aldığı anda tırnaklarımı yeniden tenine batırdım ve o da kalçalarını bana doğru

bastırarak karşılık verdi. Tenimin altında bir kıvılcım çakmıştı ve karşılığında inleyerek ona doğru bir hamle yaptım.

Göğüs uçlarımdan birini parmaklarının arasında sıkıştırdırken diğerini ise hafifçe dişliyordu. Gözlerimin karardığını hissediyordum.

Bazıları aşına bazıları ise yabancı pek çok kelime dökülüyordu ağzımdan.

Sonuncuları “Seni seviyorum” idi.

Sırıtarak başını kaldırdı. “Ne hissettiğini itiraf etmenin bu kadar kolay olduğunu bilseydim bunu çok uzun bir zaman önce yapardım.”

Beynim onun sözlerine karşılık verebilmenin ötesine geçmişti. Onun yerine ellerim çalışarak kemerine yöneldi. Kemerini çözerek kotunun düğmesini açtım.

Yüzündeki arsız gülümseme artık yok olmuştu.

Sadece yavaşça fermuarını aşağı indirirken çıkan ses bile boğazımdan yükselen inleme isteği için yeterli olmuştu. Kotunu ve şort tipi iç çamaşırını birlikte aşağı ittim. Pantolonunu tamamen çıkarmak için geri çekildiği sırada kendi külotumu çıkararak çekmecedan bir prezervatif aldım.

Bana baktığında bir an sanki ne kadar ciddi olduğumun ilk kez farkına varıyormuş gibi şaşırarak donakaldı. Sonra çabucak bu halinden kurtulup beni öpmek için adeta üzerime saldırdı.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedim. Zaten bilmeseydim bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Bilmem gereken tek şey buydu. Korku ve sinir bozukluğuna dayanabilmemin tek nedeni buydu.

Beni yeniden öptü. Parmakları bedenime giriş noktasındaydı. Dilini dilimle buluştururken iki parmağının içime

kaydığını hissettim. Önce yavaş başladı, sonra öpüşmesiyle birlikte parmakları da hızlandı. Omuzlarını sıkıyor, tırnaklarımı hafifçe etine geçiriyordum. Karşılığında içimde kıvrılan parmaklarının hareketiyle ödüllendiriliyordum.

İnleyerek öpüşmemizi kesintiye uğrattım.

Dudakları yeniden göğsüme dönerek ulaşabildiği her yere tüy gibi hafif öpücükler kondurmaya devam etti. Aşağıda göbeğimin üzerinde bir baskı oluştuğunu hissedebiliyordum. Başını yeniden kendi başımın hizasına çektim. Alnını alnıma dayadı. Dudaklarımız birbirlerine dokunuyordu ama öpüşmüyorduk. Sonra avuç içini bana bastırdı ve adeta tenimin altında bir patlama oldu. Sanki bir sürü havai fişek atılmış ve dünyam bir anda ışık ve renk patlamalarıyla dolmuştu.

Gözlerimin ardındaki dünya parçalara ayrılıyor ve tekrar bir araya geliyordu. Ağzım hâlâ sessiz bir çılgılık için açık duruyordu. Kulağımın altından öptüğünü hissettim. Ona uzanarak kollarımı bedeninin ortasına doladım.

Uzunluğunun yarattığı baskıyı hissediyordum ve karşılığında tüm bedenim titriyordu.

“Emin misin?” diye bir kez daha sordu.

Beynim o an nasıl sakin ve havalı bir yanıt verebileceğini bilmediği için şöyle dedim: “Lütfen, Tanrım, evet.”

Çok da hoş olmayan hafif bir acı hissettim ama bedenimin geri kalanı bu hisse pek kafa yoramayacak kadar gevşemiş durumdaydı. İçime girerken beni öpüyordu. Sonra birden inleyerek duraksadı.

“Ah, Tanrım, Bliss.”

Üstümde duran bedeninin tamamı gergindi. İki yanımda destek yaptığı kollarındaki, omuzlarındaki gerilmiş kasların belirgin hatlarını görebiliyordum. Üzerimde ağırlığını hisset-

tiğim sıcacık göğsünde bile bunu hissedebiliyordum. O hatları gözlerim ve ellerimle takip ederek dikkatimi hissettiğim acıdan başka yöne çekmeye çalıştım.

Biraz zaman geçtikten sonra derin bir nefes alarak bana baktı. Önce dudaklarıyla, sonra ise fısıldadığı “aşkım” ve “güzelim” ve “mükemmel” gibi sözcüklerle beni yatıştırdı.

Dudaklarımı dudaklarıyla ezerken tamamen içimdeydi. O an içimde hareketsiz kaldı. Uzuvarımın jöle kıvamında olduğunu hissettiğim için onun bedenine sarılarak onu olabildiğince sımsıkı kavradım.

Yeniden içime girmeden önce biraz geri çekildi.

İçime saplanan acıyı bastırmak için alt dudağımı ısırarak keskin bir nefes verdim.

Garrick dudaklarıyla alt dudağımı hapsederek, beni özenle rahatlatmaya çalışıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Konuşabileceğimden emin olmadığım için evet anlamında başımı salladım.

“Durmamı ister misin?”

Bu kez hayır anlamında başımı salladım. İstediğim şey bu değildi. Daha önce hissettiğim şeyi onun da hissetmesini istiyordum. Kollarımda dağılırken onu tutmak istiyordum.

Hareketlerine aynı tempoyla devam ettiğinde bu kez rahatsızlık verici bir acı duymuyordum.

“Devam et,” diye fısıldadım.

Garrick başını boyun kıvrımına yaslamıştı. İçime doğru ileri ve geri hareketini sürdürürken ağzını şahdamarım üzerinde dolaştırıyordu. Artık ben de kalçalarımı ona doğru itebilecek kadar uyumlu bir şekilde hareket edebiliyordum. Bu hareketime tepki olarak inlemesinin etkisini tepeden tırnağa ürpererek hissettim.

Kendi ritmimizi oluştururken dudakları boynumun ve omzumun her noktasını ezberlemişti. İçime giren ve içimden çıkan bir şey vardı ve tenimizin temas ettiğı her seferinde içimde oluşan bu baskıyı daha fazla hissediyordum. Eliyle göğsümü kavradığında hissettiğim zevk dalgasının bedenimin ortasından daha aşağılara, bedenlerimizin birleştiğı noktaya doğru kıvrılarak indiğini hissediyordum.

Bacaklarımı kalçasının etrafında dolayarak onu daha da içime çektim. Bir an için ritminin aksadığını hissettim. Gözlerini kapattı, dağılmamak için kendini tutmaya çalışırken çok yakışıklıydı.

Tüm dünyam onun kolları arasında genişliyordu.

Bir an duraksadıktan sonra hareket etmeye devam etti ama bu kez aramıza bir el de uzatabilmişti. Nasıl bu kadar iyi olabildiğine daha sonra kafa yoracaktım çünkü şimdi bu anın tadını çıkarıyordum. Çok yaklaşmıştım. Bedenimdeki her kas gergindi. En sevdiğim yeni numaramı yaparak tırnaklarımı son bir kez daha omzuna batırdığımda kalçalarını bana doğru itti.

“Bliss,” dedi etkisiz bir halde.

Bacaklarımı bedenine daha sıkı sardım ve kalçamı ona doğru ittim. Baş omzuma düştü. Nefesinin sıcaklığı tenimi yakıyordu. Bu kez çok hızlı bir şekilde içime girdiğinde tüm bedenim sarsıldı. Zevk duygusu o kadar hızla bedenime yayıldı ki görüşümün karıncalandığını hissettim. Bedeni bedenimin üstünde hareketsiz, yüzü hâlâ boynumda ve kolları ise bana sarılmış haldeydi. Yüzünü kendime doğru kaldırdım. Gözleri sımsıkı kapalı, ağzı açıktı. Tüm bedeni üzerimde titriyordu.

Gözlerini açtığında gözbebekleri hâlâ karanlıktı ama bana odaklanmışlardı. Alnıma bir öpücük kondurdu. Sonra yanaklarımı, en sonunda dudaklarımı öptü.

“Seni seviyorum,” dedik birbirimize.

İçimden kayarcasına çıktığı anda özlem duyarak, bedenlerimizin uyum içindeki birlikteliğini özleyerek ona uzandım. Yanıma uzanarak beni kollarına aldı. Kalp atışlarını duyabilecek şekilde başımı göğsüne yasladım. Onun kalbi de benimki kadar hızlı atıyordu. Parmaklarımız birbirine geçmişti ve yanağını saçlarıma bastırdı.

Mükemmeldi.

O gün mükemmel anlarla doluydu.

Az sonra söyleyeceğim şeyin bu günü daha mükemmel mi kılacağından yoksa berbat mı edeceğinden emin değildim ama Garrick söz konusu olduğunda fazla düşünmemenin işe yaradığını fark etmiştim. Nefesim düzene girdiğinde, “Philadelphia’daki dairelere baktım,” dedim.

“Öyle mi?”

Başımı öne doğru sallarken hâlâ ne düşündüğünden emin değildim.

“Bu konu hakkında şimdiye kadar hiçbir şey konuşmadığımızı biliyorum,” diye söze başladım. “Ama biraz düşündüm ve sahne yönetimine değil oyunculuğa odaklanmak istediğime karar verdim. New York’a maddi açıdan gücüm yetmeyeceğine göre Philly’nin oldukça iyi bir alternatif olabileceğini düşündüm. Yani nihai bir karar vermiş değilim. Sadece biraz araştırma yaptım. Bazı tiyatrolara, yaklaşan seçmelerin zamanlarına, dairelere ve günlük işler gibi şeylere baktım. Ama bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsan, başka...”

“Abuk subuk konuşma da dur orada bakalım.”

Berbat bir fikirdi. Harika bir anı mahvetmişim... her zaman yaptığım gibi. Böyle boktan şeyler yaptığımda beni sarsıp kendime getirecek ya da suratıma bir yumruk atacak bir makine icat etmeyi ciddi olarak düşünüyordum. Koşul-

lama uygulaması gibi bir şey olabilirdi. Belki sonunda ben de çenemi kapamayı öğrenirdim. Eliyle çenemi tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı. Başparmağı dudaklarımda dolanırken gözleri gözlerimdeydi.

“Bence Philly’ye bayılırsın,” dedi.

Yeniden onun gülümsemesiyle bir ışık parlamaya başlamıştı dünyamda ve kollarında rahatlayarak kendimi bıraktım.

“Ama daire konusunda endişe etmene gerek yok. Kendine bir yer bakarken benimle kalabilirsin.”

Yüzünde düzgün çizgilerin ve gülümsemeye yakın duran kapalı dudaklarının hâkim olduğu dikkatli bir ifade vardı. Boğazımda oluşan yumruyu gidermek için yutkunurken, “Gerçekten mi?” diyebildim.

“Eğer hoşuna giden bir yer bulamazsan da her zaman kalıcı olarak benimle kalmaya karar verebilirsin.”

Ona doğru uzanarak gözlerini görebilmek için alnının üzerine düşen saçlarını geriye ittim. “Bana birlikte yaşamayı mı öneriyorsun? Anlayamadım. Sen genellikle çok daha direkt olmayı tercih edersin de?”

Gülümsedi. “Seni korkutmadan birlikte yaşamayı önermeye çalıştım. İşe yaradı mı?”

“Korkmadım,” dedim.

Ve gerçekten korkmamıştım.

Son Bölüm

ALTI AY SONRA

Garrick

Bu sahnede gözlerim hep Bliss'e yöneliyordu. Çok hoş ve neşeli görünüyordu, koşarak yanına gitmemek için kendimi tutmam gerekiyordu. Yönetmenimiz *Aşk ve Gurur* adlı klasik eseri kendine göre uyarladığı bir senaryo yazmıştı. Elizabeth'in o suratsız Bay Darcy ile evlenmesi yerine Elizabeth ile Bingley'nin beraber oldukları benim uyarlama önerimi onaylayacağından şüpheliydim. Bliss'in gözleri benimkilerle buluştu ve onun oynadığı karakterin kız kardeşine dalkavukluk yapmam gerekmesine rağmen aklımda olan son şey oynadığım karakterdi. Sürekli hareket ederek döndüğümüz bir dans koreografisi çalışıyorduk. Bliss ile birbirimizin yanından geçtiğimiz her seferinde göz göze geliyorduk, ellerimiz birbirine değiyordu ve içimden beni Darcy yapmayan oyuncu yönetmenine lanetler okuyordum.

Alkışlar eşliğinde perde kapandıktan sonra onu sahne arkasında yakalayarak kollarımın arasına aldım. "Garrick," diye iç çekti ona sarıldığımda. Ağzından çıkan kelimelerin yarattığı titreşimi göğsümde hissettiğimde ona daha da sıkı sarıldım.

Kulağına fısıldadım. “Seni nasıl bir tutkuyla beğendiğimi ve sevdiğimi söylememe izin vermelisin.”

Kahkaha attı. “Bunu her gece gösteriden sonra söylüyorsun.”

Geri çekilirken yanağım yanağına sürttü. Yüzünü saran lüleler alnımı gıdıklamıştı. “Ne diyebilirim? Israrlıyım demek.”

Dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırarak hımladı. “Israrlı? Ben hayal gücünden yoksun derdim. En azından kendine ait bir cümle oluşturabilirsin mesela.”

Parmaklarımı sırtında dolaştırdım. Korsesindeki aralıkları hissedebiliyordum. Tanrım, onu o korsenin içinde görmek ne güzel olurdu. Sadece o korseyle.

“Orijinal bir şeyler mi duymak istiyorsun, canım?”

“İsterim. Yarın sizden en güzel sözleri duymak istiyorum, Bay Taylor. Ama şimdi giyinmem gerek.”

Benden bir adım uzaklaşarak kadınlar için ayrılmış soyunma odasına yöneldi. Omzunun üzerinden bana baktığında bakışlarının içime işlediğini hissettim. Aklımdan birkaç orijinal söz geçti ama hiçbirisi yüksek sesle söyleyebileceğim türden sözler değillerdi. Bana sırtıışından anladığım kadarıyla o an ne düşündüğümü kesinlikle anlamıştı.

“Acele et,” dedim.

“Sabır erdemdir, Bay Taylor.”

O ismin beni çıldırttığını biliyordu. Bunu duyduğumda kendimi yeniden onun öğretmeni gibi hissediyordum. Bu da insanı hem çileden çıkaran hem de çok seksi bir durumdu. Tam bunu söylemek üzere peşinden gidiyordum ki soyunma odasına girdi.

Nefes almak ve kafamı boşaltmak için bir anlığına durdum.

Bu gece... planım bu gece başladı. Başlamasaydım,

büyük olasılıkla hiçbir uyarı olmaksızın ağzımdan bir şey kaçırabilirdim ve Bliss'in paniğe kapılma eğiliminden dolayı kesinlikle bu yolu seçmemeliydim.

Kostümümü çıkarıp olabildiğince hızlı bir şekilde bakım ekibinin alabileceği askılara astım. Yarın izin günümüzdü. O yüzden kostümler çamaşırhaneye gidecekti. İyi de olacaktı çünkü kostümüm önceleri çok daha güzel kokuyordu. Oyuncu arkadaşlarımızdan birkaçı bizi bir şeyler içmeye davet ettiler ama özür dileyerek onları geri çevirdim. Bliss'in de aynısını yapmış olmasını umdum. Bu gece tamamen benim olmasını istiyordum.

Çok kısa bir süre sonra giyinmiş halde Bliss'i bekliyordum. Kızlardan ilki dışarı çıktığında kahkaha atarak başını salladı. Yeniden içeri uzanarak şöyle dedi: "Bliss, erkek arkadaşın neredeyse ağzından salyalar akarak dışarıda seni bekliyor."

Erkek arkadaş. Buna hâlâ pek alışamamıştım. Bliss'in mezun olmasından sonra bile insanların bizi birlikte görmeleri tuhaf geliyordu. Philly'de taze bir başlangıç yapmış olmak hoştu. Saklanmak zorunda değildik.

Dışarı çıkan kızların hepsi de imalı bir gülümsemeyle bana bakıyorlardı. Bliss'in hiç acelesi yok gibiydi, hazırlanması normalden uzun sürmüştü.

"Bliss!" diye seslendim kapıdan içeri doğru. "Bana işkence mi yapmaya çalışıyorsun?"

Kapı yeniden açıldı... içeriden çıkan yine Bliss değil, sırtarak bana bakan başka bir aktristi. İç çektim. Kız da bana, "Öyle yaptığından eminim," dedi.

Homurdanarak yüzümü duvara dayadım. Kapı açıldığında kimin geldiğine bakmak için başımı bile kaldırmamıştım.

"Buyur bakalım, âşık çocuk. En sona ben kaldım." Başımı çevirdiğimde Bayan Bennett'i oynayan yaşlıca aktris

Alice'i gördüm. Ona gülümseyerek kapıya yöneldim. Alice gülererek, "İyi şanslar!" dedi.

Soyunma odasına girene kadar onun yanıtı üzerinde düşünmemiştim.

Vay canına!

Bliss'in korsesi hâlâ üzerindeydi. Sandalyeye oturmuş bana aynadan bakıyordu. Göğüsleri korsenin de desteğiyle dimdik ve dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Bana bakan gözlerinin kopkoyu olduğunu gördüm. Elini uzatarak saçındaki tel tokaları çıkarmaya başladı. Saçları omuzlarına dökül-
dükçe ağzımın kuruduğunu hissediyordum.

Göz alıcı görünüyordu.

"Sana sabırlı olmanı söylediğimi sanıyordum."

Ayaklarımı güçlükle harekete geçirerek arkasında durana kadar yürüdüm. Tokalarını çıkarmasına yardım ettim. Tanrım, saçlarına bayılıyordum. Lülelerinden birini parmaklarıma dolayarak şöyle dedim: "Sabırlı olmak konusunda iyiyimdir. Sadece senden uzak kalmak konusunda o kadar iyi değilim. Bunu artık biliyor olmalısın."

Sırıtarak başını arkaya doğru atıp ellerimin arasına bıraktı. "Bence bu en başından beri açıkça görülüyordu."

Ellerimi saçlarından ensesine doğru indirdim. Başparmaklarımla hafifçe baskı uygulayarak masaj yapmaya başladım. Gözlerini kapattığında gözkapakları titreşiyordu. Dudakları aralandı. Ne kadar seksi görüldüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Korsesinin içinde 1950'lerden kalma bir model gibi görünüyordu.

Aşağı eğilerek dudaklarımı omuz kıvrımına bastırdım. Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde saatlerdir sahne ışıklarının sıcaklığı altında olmasına rağmen hâlâ mükemmel kokuyordu. Dudaklarımı ensesinde gezdirmeye devam ederek yukarıya, onu çıldırttığını bildiğim kulağının altındaki o noktaya kadar çıkardım.

Sanki öpücüğüm ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış gibi nefes verdi. Eliyle başımın arkasını kavrayarak beni kendine doğru çekti. Tenine yaklaşıırken gülümsedim.

“Bana büyü yaptın,” dedi.

Kıkırdayarak parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde dolaştırdım. Parmaklarımı günlerce beden yapısı üzerinde dolaştırabilir ve bundan asla sıkılmazdım.

“Bedenine ve ruhuna mı?” diye sordum oyundan alıntı yaparak.

Ağzımı açarak teninin tadına baktım. Neredeyse ardından gelen inleme kadar lezzetliydi.

“Kesinlikle,” dedi.

“Kim orijinal değil şimdi?”

Kapının çalınmasıyla birlikte aramızdaki bu büyülü an bozuldu. Sahne yöneticisi Benji başını içeri uzatmıştı. Dönerrek Bliss’in ve o baştan çıkarıcı korsesinin önünde durdum.

“Hazır mısınız? Binayı kilitleyeceğim.”

“Özür dileriz, Ben. Hemen çıkıyoruz.” Yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. “Söz veriyorum. İki dakika.”

Benji’nin kapıyı kapatmasıyla birlikte Bliss ayağa fırladı. Ona dokunmadan durabilmek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. O korse... aman Tanrım. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim çünkü ancak böyle yaparsam buradan iki dakika içinde çıkabilirdik. Buna rağmen giysilerini değiştirirken çıkan sesler bile bir işkenceydi. Her kumaş hışırtısı ve fermuar sesiyle birlikte zihnimde çok canlı imgeler oluşuyordu. Onu göremesem de özellikle önüme doğru bir adım attığında varlığını hissediyordum.

Elini enseme getirerek başımı aşağı doğru eğdi. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim ama nefesi yüzümü okşuyordu.

“Eve gidelim, *Bay Taylor*.”

Bu isim. Gözlerimi açtığımda bana sırtıyordu. Bu oyunu da iki kişi oynayabilirdik. “Ah, Bayan Edwards, sanırım orada sizi gözaltına alabilirim.”

Gözlerini kısarak baktı.

“Ya da belki sizi biraz cezalandırabilirim.”

Yanaklarına kadar kızardığını görmekten büyük bir keyif aldım.

“Yapamazsın.”

Yanıt vermek yerine eğilerek onu omzuma aldım. Ciyaklayarak sırtıma yapıştı.

“Garrick!”

“Şşş, Bayan Edwards. Sizi eve götürüyorum.”

Benji sabırsızlık içinde kulis kapısının önünde bekliyordu. Bizi bu halde görünce çatık kaşları daha da çatılmıştı. Bize bakarak şöyle dedi: “Öncelikle, üç dakika oldu. Saydım. İkinci olarak da iğrençsiniz. Size bakarken basit bir aşk filmi izliyormuş gibi hissediyorum.”

Kahkaha atarak ona iyi geceler diledim. Bliss ilk başta sadece surat asıyordu ama binadan çıkarken bile onu omzumda tutmaya devam ettiğimi görünce kurtulmak için mücadele vermeye başladı.

“Tamam, Garrick, mesajını anladım.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum. Mesaj falan yok. Sadece seni omzumda taşımaktan hoşlanıyorum.”

“Pekâlâ, yeterince eğlendin bence. Beni aşağı indir.”

Bir anlığına durarak düşünüyormuş gibi yaptım. Elimi uyluğunun arkasında yukarı doğru kaydırma fırsatını da kaçırmadım.

“Daha çok eğleneceğiz, emin ol.”

Yeniden yola koyuldum. Bliss ya felç geçirmişti ya da bir sonraki aşamada elimin nereye kayacağını gerçekten merak ediyor olmalıydı çünkü bir daha hiç kıpırdamadı.

Metroya giden merdivenlerden aşağı inmeye başlayana kadar da öylece kaldı. Sonra seri hareketlerle havaya tekmeler savurmaya başlayarak bana uyarı niteliğinde bir çimdik attı. "Garrick, metroda beni böyle taşımana izin veremem. Hemen indir beni aşağı, şimdi!"

Yüzünün öfkeyle kızarmış olduğunu hayal edebiliyordum ve birdenbire bunu hemen görmek istedim. Kızarmış yanaklar. Kısılmış gözler. Büzülmüş dudaklar. Merdivenlerden indikten sonra onu öne doğru çekerek bedeninin aşağı kaymasına olanak tanıdım. Yine de hızını azaltmak için ellerimi beline yerleştirdim. Bedeninin bedenime temas ederek aşağı inişinin içimde yarattığı his eşsizdi. Nefes aldı. Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde ise gözlerini bu kez kısmadı, tamamen yumdu. Dudakları büzülmüş değildi. Ama alt dudaklarını hafifçe dişlediğini görmek ağzımın kurumasına neden olmuştu. Yanakları hâlâ kızarıktı ama hislerim artık bunun öfkeyle ilgisi olmadığını söylüyordu.

"Bunu bilerek yaptın," dedi.

Güldüm. Gülerken çıkardığım ses rahatsız ediciydi. Yakınlığımızdan etkilenen sadece o değildi. "Kesinlikle bileerek yaptım. Aslında bana sorarsan bunu bir gösteri sonrası ritüeli haline dönüştürebiliriz."

Başını sallayarak gülümsedi ama hayır demedi. Metro istasyonunun ölgün ışıklarının altında bile ışık saçıyordu. Ona dokunabildiğime hâlâ inanamıyordum. Bizi ayırabilecek kimse yoktu. Hiçbir şey başımızı belaya sokamazdı. Ona olan aşkımla o an metroyu kullanan herkese ilan etmek için kendimi zor tutuyordum ama o anı bozmak istemedim. Bana sessizce bakışından hoşlanmıştım. Gözlerinde sadece arzudan daha fazlası vardı. Beni mutlu etti ve aynı anda aynı şeyi onun gözlerinden de okumayı diledim. Hemen eve giderek planımı uygulamaya koymak için heyecanlanmıştım.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirerek onu öpmek için kendime doğru çektim. Omuzlarımı sıkıca tutarken tırnaklarını tenime batırıyordu. Trenin gelmesini beklerken ağzının tadını duyarak kendimi kaybetmişim.

Eve varır varmaz Bliss'e duş alacağımı söyledim. Pazar günleri iki gösterimiz oluyordu, bu yüzden kesinlikle duş almaya ihtiyacım vardı. Dişlerini fırçalamak için banyoya önce o girdi. Musluğun açıldığını duyar duymaz harekete geçtim. Hamlet'in tüylü kedi oyncağını (Bliss'e kendi isteğiyle yaklaşacaksa bunun tek nedeni bu oyuncak olabilirdi) bularak yatağın altına sakladım. Sonra gardıroba giderek yüzüğü sakladığım takım elbisemin ceketine elimi attım. Ona bir kez daha bakmak için kutuyu açtım.

Çok büyük bir şey değildi. Ne de olsa ben sadece bir tiyatro oyuncusuydum. Ama Bliss de zaten mücevher meraklı olan biri değildi. Sade, pırıltılı bir yüzüktü ve yüzüğünü benim onu sevdiğim kadar sevmesini umdum. Bliss'in bayıldığı o aptal patlayan şekerlerin yarattığı hisse benzer his boğazımı tıkadı.

Ya onu fazlaca acele ettiriyorsam?

Hayır. Hayır, bunu yeterince düşünmüştüm. En iyisi buydu. Komodinin üst çekmecesini açarak yüzük kutusunu arkaya doğru ittim. Banyodan gelen su sesi kesilmişti. Yeniden gardıroba dönerek üzerimdeki tişörtü çıkardım. Bliss odaya girerken ben de tişörtümü çamaşır sepetine atıyordum.

Arkamdan yaklaşarak elini çıplak sırtımın üzerine koydu. Omzuma ufak bir öpücük kondurarak, "Duşa girmeden önce benim için Hamlet'i bulur musun?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı salladım.

Bliss, Hamlet'e kendini sevdirmeye o kadar kararlıydı ki her gece yatağa girmeden önce en az yarım saat onunla

oynuyordu. Hamlet ise Bliss o tüylü oyuncacı havada salladığı sürece orada kalıyor, ne zamanki Bliss ona dokunmaya kalksa kaçıyordu.

Hamlet mutfaktaydı, masanın altına saklanmıştı. Elimi uzattığımda başını parmaklarıma bastırarak mırıldadı. Bliss, “Bebeğim, kedinin oyuncacığını gördün mü?” diye sorduğunda onu kucağıma almıştım.

Odaya girerek Hamlet’i yatağa bıraktım. Olduğu yere çömelerek Bliss’e nefretle baktı.

“En son nerede gözüne çarpmıştı?” diye sordum.

“Şifonyerin üstüne bıraktığımı sanıyordum ama bulamıyorum.”

Hamlet’in sırtını bir kez okşayarak sakinleşmesini sağladım. Sonra Bliss’in yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

“Bilemiyorum, canım. Başka bir yerde bırakmadığına emin misin?”

İçini çekerek odanın başka köşelerine bakmaya başladı. Çıkmadan önce arkamı dönerek güldüğümü görmemesini sağladım. Bir koşu banyoya girip duşu açtım. Birkaç saniye bekledikten sonra yeniden hole çıktım.

“Bliss?” diye seslendim.

“Evet?”

“Komodin çekmecelerini kontrol et! Gecenin bir yarısında onunla oynuyordu. Sanırım onu elinden alıp çekmecelerden birinin içine atmıştım.”

“Tamam!”

Açık kapıdan yatağın etrafından dolaştığını görebiliyordum. Birkaç saniye yerimde durduktan sonra normalden biraz fazla ayak sesi çıkararak yeniden banyoya girmişim gibi bir izlenim yaratmak için kapıyı açıp kapattım. Sonra sadece menteşelerin arasındaki ince ayırım boşluğundan içeriyi görebileceğim bir nokta olan yatak odası kapısının arkasıyla duvar

arasına saklandım. Üst çekmeceyi açtığı anda kalbim bas davul gibi atıyordu. Bu kadar şiddetli atmaya ne zaman başladığını bilmiyordum ama artık duyabildiğim tek ses buydu.

Ona benimle hemen şimdi evlenmesini teklif etmeye benzemiyordu bu. Bliss'i biliyordum; panik yapmaya meyilli olduğunu da. Gerçekten teklif etmeden önce bu fikre alışması için yeterince zamanı olsun diye ona şimdiden kocaman ve çok açık bir ipucu veriyordum. Sonrasında birkaç ay içinde, bu fikre alıştığını düşündüğüm zaman ona gerçek bir evlenme teklifi edecektim.

Planım buydu. Basit olması gerekiyordu ama... karma-karışık hissediyordum. Birdenbire planımın yolunda gitmesine engel olabilecek binlerce olasılığı düşünmeye başladım. Ya korkarsa? Ya birlikte ilk gecemizde yaptığı gibi kaçarsa? Kaçarsa yeniden Teksas'a mı giderdi? Ya da Kuzey Philly'de yaşamakta olan Cade'e mi giderdi? Cade işleri yoluna koyana kadar yanında kalmasına izin verirdi ama sonra ya aralarında yeni bir ilişki gelişirse ne yapardım?

Ya bana hayır diyerek kestirip atarsa? Şu an her şey çok iyi gidiyordu. Hatta mükemmel. Ya bu numarayla her şeyi berbat ediyorsam?

Kendimi mahşer günü öngörülerime o kadar kaptırmıştım ki onun kutuyu bulduğu anı bile göremedim. Ama kutuyu açtığını duydum ve nefes vererek, "Ah aman Tanrım," dediğini.

Öncesinde ağzım kuruduğu için şimdi yeterince hızlı yutkunamıyordum. Kapının üzerinde duran ellerim titriyordu. Orada bana sırtı dönük duruyordu ve yüzünü göremiyordum. Görebildiğim tek şey gergin ve dümdüz duran omurgasıydı. Hafifçe sallanır gibi oldu.

Ya bayılırsa? Ya onu gerçekten bilincini kaybedeceği kadar çok korkuttuysam? Bir açıklama yapmanın uygun yollarını düşünmeye başladım.

Bir arkadaşım için saklıyordum?

Sahne kostümlerinden biriydi?

Başka... başka... lanet olsun, aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Sadece özür de dileyebilirdim. Biraz hızlı gittiğimin farkında olduğumu söyledim ona.

Onun bir şeyler yapmasını –çığlık atmasını, kaçmasını, ağlamasını, bayılmasını– bekledim. Hepsi de öylece hareket-siz durmasından daha iyi olurdu. Ona karşı dürüst olmalıydım. Böyle konularda iyi değildim. Hiçbir plan ya da manipülasyon yapmadan ona düşündüğümü söylemeliydim.

En sonunda, sırf bu yaşadığım stresten dolayı bedenimin unufak olacağını düşünürken arkasını döndü. Yüzü yatağa dönüktü ve bense onun profilini görebiliyordum. Dudağını ısıırıyordu. Bu ne anlama geliyordu? Sadece düşünüyor muydu? Bu işten paçayı kurtarmanın yolunu mu düşünüyordu?

Sonra ufuktan doğan güneş gibi yavaşça gülümsedi.

Kutuyu kapattı.

Çığlık atmadı. Kaçmadı. Bayılmadı.

Belki biraz ağlamış olabilir.

Ama genellikle... dans etti.

Phaedra oyuncu listesi açıklandığında yaptığı gibi sallanarak, zıplayarak ve gülümseyerek dans etti. Tıpkı ilk kez seviştiğimiz o gecenin öncesinde gala performansı sonrasında olduğu gibi kendinden geçerek dans etti.

Belki de birkaç ay daha beklememe hiç gerek olmazdı.

Yarın gösteriden sonra benden en güzel sözleri duymak istediğini söylemişti. Artık ne söyleyeceğimi biliyordum.